

ζει καὶ αὐτὸς φουσαρμόνικαν, δὲν ἐλησμόνησε δὲ μάλιστα καὶ νὰ τὴν φέρῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ δὲ Σέρβης βεβαίως εἶνε ὁ παιδρότατος καὶ ἐλαφρότατος τῶν συμμαθητῶν του, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος ἢ ταξείδια κινδυνώδη, καὶ κατὰ προτίμησιν ἀναγινώσκων τὸν *Ροβινσῶνα* καὶ μόνον τὸν *Ροβινσῶνα*.

Ἄς ἀναφέρωμεν δύο ἕτερα παιδιὰ ἐννέα ἐτῶν, τὸν Γέγκινε, υἱὸν τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιστημονικῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ τὸν Ἰβερσον υἱὸν τοῦ ἐφημερίου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Παύλου. Καίτοι δὲ ὁ μὲν εἶνε τῆς τρίτης τάξεως, ὁ δὲ τῆς δευτέρας, κατατάσσονται ὅμως μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Παιδαγωγείου.

Μετὰ τούτους ἔρχεται ὁ Δόλῆς, ὅκτῳ ἡμισυ ἐτῶν καὶ ὁ Κοστάρ ὅκτῳ ἐτῶν, ἀμφότεροι υἱοὶ ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀγγλοζηλανδικοῦ στρατοῦ. Εἶνε δὲ ἐκ τῶν μικρῶν, περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἢ ὅτι ὁ μὲν Δόλῆς εἶνε παιδίον ἐπίμονον καὶ ἰσχυρόγνωμον, ὁ δὲ Κοστάρ παιδίον σφόδρα λαίμαργον. Εἶνε δὲ μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως, καὶ ναὶ μὲν δὲν διακρίνονται μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν των, ἀλλ' οὐχ ἥττον νομίζονται πολὺ προωδευμένοι, διότι εἰξεύρουσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὴν ἡλικίαν των δὲν εἶνε δὰ καὶ μέγα πρᾶγμα.

Ὡς βλέπετε πάντα τὰ παιδιὰ ταῦτα εἶνε οἰκογενειῶν ἐντίμων, αἵτινες διαμένουσιν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ.

Τώρα ὑπολείπεται νὰ εἴπωμεν περὶ τριῶν ἐτι παιδιῶν, τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τῶν δύο Γάλλων.

Ὁ Ἀμερικανός, ὁ Γόρδων, παῖς ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἶνε ὀλίγον τι ἄχαρις, ὀλίγον τι δυσκίνητος ἀλλὰ βεβαίως εἶνε ὁ κοσμιώτατος καὶ ἐμβριθέστατος τῶν μαθητῶν τῆς πέμπτης τάξεως. Καὶ δὲν ἔχει μὲν τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ Δόνιφαν, ἀλλ' ὅμως ἔχει εὐθυκυσίαν, νοῦν πρακτικόν, ὡς πολλάκις τὸ ἀπέδειξε. Ἀγαπᾷ τὰ σπουδαῖα, ἔχει παρατηρητικὸν καὶ πολλὴν ἀταραξίαν. Διὰ τὰς ἀρετάς του δὲ ταύτας οἱ συμμαθηταὶ του τὸν τιμῶσι. Κατάγεται ἐκ Βοστώνης καὶ εἶνε ὁρφανὸς γονέων, μόνον δὲ συγγενὴ ἔχει τὸν κηδεμόνα του, ἀρχαῖον προξενικὸν πρᾶκτορα διαμένοντα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ.

Τέλος οἱ δύο Γάλλοι, ὁ Βριάν καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶνε υἱοὶ μηχανικοῦ διακεκριμένου, ὅστις πρὸ δύο καὶ ἡμισυ ἐτῶν εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ἐργασιῶν πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν τελευτῶν τῆς χώρας.

Καὶ ὁ μὲν νεώτερος ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν εὐφυῆς μὲν ἀλλ' ὀλίγον φιλόπονος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ συχνότατα συνέβαινε εἰς αὐτὸν νὰ εἶνε ἐκ τῶν ἐσχάτων μαθητῶν τῆς πέμπτης τάξεως. Ὅσάκις ὅμως θέλει, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου μνήμης του, ἀναδεικνύεται πρῶτος τῆς τάξεώς του. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ὁ Δόνιφαν ζηλεύει τὸν Βριάν, καὶ οἱ δύο οὗτοι παῖδες οὐδέποτε κατῴρθωσαν νὰ συμφωνήσωσιν οὔτε ἐν τῷ Παιδαγωγείῳ οὔτε ἐν τῷ πλοίῳ, ὡς πολλάκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἴδωμεν. Προσέτι δὲ ὁ Βριάν εἶνε τολμηρός, ἐπιχειρηματίας, δεξιότατος εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ταχύς καὶ ζωηρός εἰς τὰς ἀπαντήσεις του, περιποιητικὸς, ἐξαιρετικὸς καρδιά, ἀλλὰ ὀλίγον ἀκατάστατος εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ τοὺς τρόπους του. Πολλάκις εἶχε προστατεύσει τοὺς ἀδυνατωτέρους συμμαθητάς του, τοὺς ὁποίους ἐβασάνιζον οἱ μεγαλήτεροι μαθηταί· αὐτὸς δὲ οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ὑπηρεσίας τῶν μεγαλητέρων. Τούτου δ' ἐνεκα εἶχε συχνούς ἀγῶνας καὶ ἐρίδας καὶ μάχας, πάντοτε δὲ ἀνεδεικνύετο νικητής, διότι ἦτο θαρραλέος καὶ ῥωμαλέος. Διὰ τοῦτο καὶ πάντες τὸν ἠγάπων καὶ ἠθέλον τὴν φιλίαν του· καὶ κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο, ὑπήκουον εἰς αὐτὸν οἱ σύντροφοί του, ὀλίγων τινῶν ἐξαιρουμένων, καὶ μάλιστα διότι εἶχε πεῖράν τινα καὶ ναυτικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἐμαθεν ὅτε ἐταξείδευεν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὁ δὲ μικρότερος ἀδελφός του, ὁ Ἰάκωβος, ἐθεωρεῖτο ὁ ἀτακτότατος τῆς τρίτης τάξεως, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅλου τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Σέρβου ἐξαιρουμένου, ἐβασάνιζε μυριοτρόπως τοὺς συμμαθητάς του καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμωρεῖτο πολὺ συχνά. Ἀλλὰ, ὡς θὰ ἴδωμεν, ὁ χαρακτήρ του ἐβελτιώθη ἐντελῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξείδιου, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τις τὸ διαπί.

Τοιοῦτοι εἶνε οἱ παῖδες, τοὺς ὁποίους ἡ τρικυμία ἔρριψεν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας, κυβερνήτης τοῦ Σιλῶνι θὰ ἦτο ὁ πατήρ τοῦ Γάρνερ, πλοίαρχος τολμηρότατος καὶ ἄριστος ναυτικός.

Τὸ πλήρωμα τοῦ Σιλῶνι ἀπετελεῖτο ἐξ ἐνὸς πρῶφρεως, ἐξ ναυτῶν, ἐνὸς μαγείρου καὶ ἐνὸς ναυτοπάιδος μαύρου. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὸν θηρευτικὸν κύνα τοῦ Γόρδωνος, ὀνομαζόμενον Φάν, Ἀμερικανικῆς καταγωγῆς.

Ἡμέρα τοῦ ἀπόπλου εἶχεν ὁρισθῇ ἡ 15 Φεβρουαρίου, τὸ δὲ πλοῖον ἦτο ὠρμισμένον πρὸς τὸ ἐξω μέρος τοῦ λιμένος.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 14 τοῦ μηνὸς ἐπεβίβασθησαν οἱ μικροὶ ἐπιβάται, ἐν ᾧ τὸ πλήρωμα ἦτο ἀκόμῃ ἐν τῇ ξηρᾷ. Ὁ δὲ πλοίαρχος Γάρνερ εἶχεν εἶπῃ ὅτι θὰ ἐπιβιβάσθῃ ὅτε τὸ πλοῖον ἐμελλε νὰ ἀπάρῃ. Ὡστε μόνος ὁ πρῶφρεὺς καὶ ὁ ναυτόπαις ὑπεδέχθησαν τὸν Γόρδωνα καὶ τοὺς συμμαθητάς του.

Ἀφ' οὗ δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ

ΔΟΛΗΣ

ΚΟΣΤΑΡ

ΙΒΕΡΣΟΝ

ΓΕΓΚΙΝΕ

ΓΑΡΝΕΤ

ἐπειδὴ τὸ ἰστίον ἦτο βαρὺ καὶ δὲν ἠδύναντο τὰ παιδιὰ νὰ το δέσωσι καταλλήλως, ἔγινεν ὅπως διόλου τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἐστὶ τὸ πλοῖον

παρεσύρθη ἐτι μᾶλλον καὶ ἐξηκολούθει ἀπομακρυνόμενον, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη πολλὰ μίλια μακρὰν τῆς Νέας Ζηλανδίας. Εὐνόητος εἶνε ἡ δεινὴ κατάστασις τῶν παιδιῶν. Ὁ Βριάν καὶ οἱ σύντροφοί του οὐδεμίαν βοήθειαν ἠλπίζον πλέον ἐκ τῆς γῆς. Ἐὰν πλοῖόν τι ἐκ τοῦ λιμένος ἐξέπλεεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν, πολλὰ ὦραι θὰ παρήρχοντο πρὶν κατορθώσῃ νὰ τοὺς προφθάσῃ, καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ ἀνεύρισκε τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου ἐκείνου σκοτούς. Ἐπειτα δὲ καὶ ἀφ' οὗ ἐγίνετο ἡμέρα, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ το διακρίνῃ τις εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος;

Τὰ παιδιὰ ἠδύναντο μόνον τῶν νὰ κατορθώσωσι τίποτε πρὸς σωτηρίαν των; Ἀμφίβολον. Μία μόνον ἐλπίς ὑπελείπετο, νὰ συναντήσωσι πλοῖον καταπλέον εἰς τινὰ τῶν λιμένων τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ταύτῃ σπεύσας ὁ Μόκος ὕψωσε φανὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκκατίου ἰστού.

Ὅτε ἐξύπνησεν ὁ ναυτόπαις, ἠσθάνθη ὅτι τὸ πλοῖον διατοιχεῖ, ὡς ἐὰν ἐσάλευεν ὑπὸ δει-

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΑΣΘΕΝΗΣ!

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 78)

— Σὺ νὰ εἶσαι ὅταν κ' ἐμένα! ἐπανελάθεν ἡ πτωχὴ χωρὶς καὶ ἐγέλασε μετὰ τινος πικρίας· σὺ εἶσαι ἀρχοντοπούλα κ' ἐγὼ πτωχοπούλα, σὺ τὰ ἔχεις ὅλα!

— Ναί, ὅλα τὰ ἔχω, ἀπήντησεν ἡ ἀσθενής, ἀλλὰ—καὶ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας—μου λείπει τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα.

— Τί σοῦ λείπει; ἔχεις ὠραῖα φορέματα, ὠραῖο καπέλλο,

— Ναί, ἔχω ὠραῖα φορέματα καὶ καπέλλο, ἀλλὰ μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ καλλίτερον; εἶπεν ἡ ἀνθρώπως σκεπτομένη· παιχνίδια δὲν ἔχεις;

— Ὦ, ἔχω ὅσα θέλεις· ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάμω δὲν μπορῶ νὰ παίξω, γιατί μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον.

— Μὰ τί δὲν ἔχεις; εἶπεν ἀνυπομονοῦσα πως ἡ χωρὶς, σὺ τρώγεις ὅταν θέλῃς καὶ ὅ,τι θέλεις· δὲν ἡξεύρεις τί θὰ εἴπῃ νὰ μένῃς ὥρες πεινασμένη, κ' ὕστερα νὰ σοῦ δίνουν ἕνα κομμάτι ψωμί ποῦ νὰ μὴ σὲ χορταίνει· σὺ δὲν ἡξεύρεις τί θὰ εἴπῃ φτώχεια, δὲν ξεύρεις τί θὰ πῇ νὰ τρέμῃς τὴν νύκτα μέσα 'ς τὰ παληόρουχα ὅταν βογγάῃ ἀπ' ἐξω ὁ βορηᾶς, δὲν ξεύρεις τί θὰ πῇ νὰ τρέχῃς ξυπόλυτη 'πάνω 'ς τὰ χιόνια· σὺ πᾶς μὲ τὴν ἄμαξα.

— Ἀ! ναί, εἶπε τονίζουσα τὴν φωνήν της ἡ ἀσθενής, ἔχω ὅ,τι θέλω νὰ φάγω, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Δὲν ἡμπορῶ, δὲν θέλω νὰ φάγω, διότι μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον· καὶ τώρα διατὶ νομίζεις πηγαίνω μὲν τὴν ἄμαξαν; γιατί μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα.

— Μὰ τέλος πάντων τί εἶνε αὐτὸ τὸ καλλίτερον; ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ σοῦ λείπῃ τίποτε· τὰ ἔχεις ὅλα, ὅλα.

— Ἀ! δὲν νοιώθεις τί μοῦ λείπει; εἶπεν ἡ μικρὰ ἀσθενής μὲ φωνὴν ἐκ τῶν σπλάγχων της ἐξεληθοῦσαν, μοῦ λείπει ἕνα πράγμα, πολὺ πολὺ μεγάλον, ἕνα πολὺτιμο πράγμα. Μοῦ λείπει ἡ υἱεία· εἶμαι ἄρρωστη! . . .

Καὶ δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς μεγάλους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς της.

— Τώρα θὰ πάγω πάλι νὰ καθήσω 'ς τὴν πολυθρόνα, καὶ θὰ μείνω ὥρες πλαγιασμένη·

ἔτσι μαραινόμαι γιατί ἔχω μιὰ πληγὴ ἐδῶ 'ς τὸ πλευρό μου· ὁ ἱατρὸς ἔρχεται κάθε 'λίγο καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ μὲ κυττάζει νοιώθω τί ἔχω· καὶ ἡ καϊμένη ἡ μαρὰ μου! . . . προχθὲς ἐκλαίε 'ς τὴν κάμαρά της· τὴν ἐφώναζα ἐξαφνα, καὶ ἔκαμε εὐθύς γελαστὸ τὸ πρόσωπό της ἀλλὰ εἶχε λησμονήσῃ πῶς τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμη δακρυσμένα . . .

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ μικρὰ χωρὶς, ποτὲ μου δὲν ἀρρώστησα· ἔχω πάντα ὄρεξι καὶ εἶμαι πάντα χαρούμενη.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ποτὲ ὄρεξι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι ποτὲ ἡσυχά· καὶ πονῶ, πονῶ ἐδῶ ποῦ θαρρῶ πῶς μὲ τρυποῦν μὲ πυρωμένο σίδηρο· γι' αὐτὸ σὲ ζηλεύω, Γιαννοῦλα, γι' αὐτὸ ἤθελα νάμαι σὰν καὶ σένα, τί νὰ τὰ κάμω τὰ καπέλλα καὶ τὰ πανωφόρια; κἀλλιο νάχω τὸ κόκκινο χρῶμα 'ς τὰ μάγουλά μου παρὰ 'ς τὸ φόρεμά μου. Ἀχ! καὶ νάχα τὰ ποδαράκια σου, νὰ τρέχω ὅπως σὺ ξυπόλυτη πάνω 'ς τὸ χορτάρι, σιμὰ 'ς τὸ ποταμάκι, κάτω 'ς τὸν κάμπο, νὰ τρέχω πρῶτ' βράδυ καὶ νὰ τρώγω ἕνα κομματάκι ξηρὸ ψωμί . . .

Ἡ μικρὰ χωρὶς ἔγινε σύννους· ὡς ἂν νὰ ἡνοίχθῃ διὰ μιᾶς ἕνα παραπέτασμα ἐμπρὸς της εἶδε πράγματα τὰ ὁποῖα οὔτε ἐφαντάζετο ποτὲ της· αὐτὴ ἐνόμιζε ὅτι πλοῦτος σημαίνει πάντοτε εὐτυχία καὶ ἐλυπεῖτο τόσο πολὺ διότι ἦτο πτωχή, καὶ ἐζήλευε τόσο πολὺ τοὺς πλουσίους! καὶ ἐξαφνα ἐβλεπεν ὅτι ἡπατάτο! . . . ἡ ἀρχοντιά σκεπάζει πολλὰς πόρους καὶ δάκρυα ὅπως τὰ ὠραῖα ἐκείνα φορέματα τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς ἐσκέπαζον πονεμένα καὶ κοκκαλιασμένον σῶμα. Ἡ μικρὰ ἀνθρώπως ἐνόησε καὶ κἄτι ἄλλο ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ἀσθενοῦς, ὅτι ἡ υἱεία εἶνε πολὺ μεγάλον πράγμα. πλοῦτος ἀμέτρητος, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτιμῶμεν ὅταν τὸν ἔχωμεν, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀξίαν ἐννοοῦμεν μόνον ἀφ' οὗ τὸν χάσωμεν.

— Ναί, ἔχει δίκαιον νὰ μὲ ζηλεύῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μικρὰ χωρὶς παρατηροῦσα τὴν ὠχρὰν καὶ ἰσχνὴν μορφήν τῆς ἀσθενοῦς, τὴν ὁποῖαν ἐνίοτε συνέσπα ὁ πόνος· συμπάθεια δὲ

μεγάλῃ κατεπλημύρησε τὴν καρδίαν της καὶ ἐπιθυμία νὰ παρηγορήσῃ τὴν δυστυχὴ κόρη.

— Ὦ, θὰ γίνῃς καλὰ, θὰ γίνῃς καλὰ, μὴ λυπᾶσαι, εἶπε μὲ πονετικὸν τόνον.

— Εὐρῶ τί θὰ γίνω, εἶπεν ἡ ἀσθενής μὲ παραδόξον τόνον φωνῆς, καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἡ δὲ γηραιὰ νησιώτισσα ἡ ὁποία κατέβαλλεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἐσκέπασεν αὐτὴν φιλοσπύργως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν.

Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἄερα τὴν μᾶστιγα, καὶ οἱ ἴπποι ἐξεκίνησαν.

Ἀλλ' ἡ ἀσθενής ἀνεσηκώθη πάλιν καὶ ἐφώνησε:

— Γιαννοῦλα!

Ἡ ἄμαξα ἐστάθη, ἡ μικρὰ χωρὶς ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀσθενή.

— Νὰ μοῦ φέρῃς καθημέρα λουλούδια, λουλούδια τῶν ἀγρῶν, εἶπεν· ἀφ' οὗ δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ τρέξω εἰς τὰ μονοπάτια νὰ πάγω νὰ τὰ βρῶ, ἀς ἔρχονται αὐτὰ νὰ μὲ βρίσκουν ἐκεῖ ποῦ εἶμαι ξαπλωμένη· ἀς βλέπω τὰ ὠραῖα χρώματά των, ἀς μυρίζω τὴν εὐωδίαν τους, ἀς δροσίζωμαι μὲ τὴν δροσιὰ τους καὶ ἀς γελιοῦμαι μὲ τὸ νοῦ μου πῶς βρίσκομαι 'ς τὴν ἐξοχή . . .

Λυγμοὶ κατέλαβον τὴν μικρὰν ἀσθενή, ἡ δὲ γραιὴ τροφὸς ἀπ' ἀμέσους τὰ δάκρυά της, εἶπεν ἀποτόμως εἰς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Κτύπα δὰ τ' ἄλογα! . . .

Ἡ καὶ ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν, ἀργὰ ἀργὰ, ὡς ἂν νὰ ἦτο βαρεῖα ἀπὸ λύπην.

* *

Παρήλθον ἔκτοτε ἀρκετοὶ μῆνες· εἶχα λησμονήσῃ καθ' ὅλοκληρίαν καὶ τὴν μικρὰν ἀσθενή καὶ τὴν μητέρα της· ἀλλὰ πρό τινων ἡμερῶν ἔλαβον μακρὰν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου Α, ὅστις πλὴν ἄλλων μοὶ ἔγραφε περίπου καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐνθυμῆσαι τὴν μικρὰν ἐκείνην ἄρρωστην τὴν ὁποῖαν εἶχαμεν συναντήσῃ πλησίον τῆς Βίρνας εἰς τὴν Κηφισίαν, ἐνθυμῆσαι καὶ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔμενε ρέσσα εἰς τὸ βαγόνι ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθείσα Νιόβη; τὰς συνήντησα προχθὲς εἰς μίαν συναστροφὴν· ἡ μήτηρ ἡκτινοβόλει ἀπὸ χαρὰν, ἡ δὲ κόρη, ἔχουσα τὸ ἀνθηρὸν χρῶμα τῆς υἱείας ἐπὶ τῶν παρειῶν, ζωηρὰ καὶ θορυβώδης ἐπαιζε κάτω εἰς τὸν

κῆπον μετὰ τῶν κορασιῶν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἡ φωνὴ της ἔφθανε μέχρις ἡμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐξ ἐκπλήξεως· γίνονται ἀκόμη θαύματα, εἶπον; διότι θαῦμα μοὶ ἐφαίνετο ἡ νεκρὰ ἀνάστασις ἐκείνη· ἠρώτησα γνωστὴν μου κυρίαν ἡ ὁποία μοὶ εἶπε:

«— Ἡ καϊμένη ἡ Οὐρανία δὲν ἡμποροῦσε νὰ πάρῃ ἀπόφασι πῶς θὰ τὸ χάσῃ τὸ παιδί της. Μίαν ἡμέραν ἤκουσε νὰ ἐπαινοῦν πολὺ ἕνα Γερμανὸν χειρουργὸν τοῦ Βερολίνου· καὶ εἶπε: Ὁ αὐτὸν θὰ πάγω τὸ παιδί μου. Κ' ἐπῆγε· μόνῃ μὲ τὸ κορίτσι της καὶ τὴν γρηὰ νησιώτισσα· δὲν σὰς φαίνεται ἀληθὴς ἡρωϊσμός;

«— Ναί εἶνε ἡρωϊσμός, ἀπήντησα.

«— Ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ καλὸν καὶ μᾶς διηγείτο μίαν ἐσπέραν τί ὑπέφερε δύο μῆνας ἐκλαίοντες ὅλοι ὡς ἂν μωρὰ παιδιὰ. Ὅταν ἐπερνοῦσε ξένους χώρας καὶ ἀπὸ σιδηρόδρομο ἐμβαίνει εἰς σιδηρόδρομο καὶ ἐτοποθετοῦσε καλὰ καλὰ μὲ προσοχὴ τὴν κόρη της, πάντα ἡ ἴδια σκέψις τῆς ἤρχετο εἰς τὸ νοῦν της, πάντα τὸ ἴδιον σκληρὸν πρόβλημα κατέτρωγε τὴν ψυχὴν της. «Τώρα πάγω μὲ τὴν κόρη μου, ἀλλὰ πῶς θὰ γυρίσω; θὰ εἶνε μαζί μου καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφή ἢ ὄχι;» καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ φαντασθῇ τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὄχι. Τέλος ἐπῆγε εἰς τὸν περίφημον ἱατρὸν· εἰς τὴν αἴθουσάν του ἐπερίμενε πλῆθος ἀσθενῶν. Εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ἐφαίνετο ὁ πόνος, εἰς ὅλα τὰ μάτια ἡ αγωνία· ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς μικρᾶς, καὶ ἐξεγύμνωσεν ὁ ἱατρὸς τὸ σκελετῶδες σωματάκι της καὶ ἐζήτησε τὴν πληγὴν, χωρὶς νὰ θέλῃ βέβαια συνέσπασε τὰς ὀφρὺς του· ἴσως θὰ εἶχε καὶ αὐτὸς κανένα κοριτσάκι ὡς ἂν ἐκεῖνο καὶ ἡ ψυχὴ του ἐτρόμαξε μὴν καταντήσῃ ἔτσι· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἔγινε πάλιν ἀπαθὴς, χαλύβδινος· μόλις ἐτελείωσε τὴν ἐξέτασιν, ἡ μήτηρ ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε μὲ τόνον ὅστις ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν ἱατρὸν ν' ἀνατριχιάσῃ.

«— Θὰ ζήσῃ;

«— Δὲν εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ σὰς εἰπῶ· πρέπει νὰ ἐξετάσω κατὰ βάθος τὴν πληγὴν· καὶ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ χλωροφορμισθῇ ἡ μικρά.

«Ἡ μήτηρ ἔγινε διὰ μιᾶς κάτωχρος.

«— Καί... ὑπάρχει κίνδυνος; . . . εἶπε τραυλίζουσα.

«— Δι' ἀσθενεῖς τόσο ἐξηντλημένους, μάλιστα· ἡ χλωροφόρμησις εἶνε λαχέον.

«— Όπου ήμπορεί κανείς και να χάση ; . . .
είπεν ή μήτηρ μετά τρόμου.

«— Ναί, είπεν ο ιατρός.

«— Θεέ μου, Θεέ μου, τί να κάμω ; φώτισέ με τί να κάμω ! άνεφώνησεν ή μητέρα ως παράφρων· και εκ του βάθους τής καρδιάς της άπέτεινε προς τόν Ύψιστον μίαν προσευχήν, μίαν διακαή προσευχήν, έξ εκείνων τās όποιās μόνον ο έσχατος πόνος, ή έσχήτη άπελπισία ύπαγορεύουν εις τās δεινές στιγμές τής ζωής.

«Έξαφνα ύψωσε τήν κεφαλήν μετ'άποφάσεως :

«— Άς γίνη τό θέλημα τοϋ Θεοϋ ! δέχομαι. πότε να έλθωμεν ;

«— Τό έσπéρας εις τās έξ, εις τήν κλικήν μου.

«Ν'ακούσετε πώς τὰ διηγείται αυτότὰ ή ιδία ! ήτο νύκτα, διότι εκεί νυκτόνει από τās πέντε και ένωρίτερον κάποτε· έμβήκαν εις έν πελώριον κατάστημα άγριον, ως να έλεγεν ή όψις του ότι ήτο γεμάτον πόρους και κραυγές άγωνίας· τήν μικράν τήν εκράτει εις τήν άγκάλην της ή τροφός· ήτο τόσον έλκυστά . . . μία νοσοκόμος τās ώδήγησεν εις έν δωμάτιον· εις τό μέσον ήτο μία ύψηλή κλίνη· ήλθεν ο ιατρός και ο βοηθός του· ή νοσοκόμος έξήπλωσε τήν μικράν επί τής κλίνης άφ' ου έξέβαλε τὰ πλείστα φορέματά της και έλυσε πάλιν τό δυνάμενον να σφίξη τό σώμα· έπειτα ήρχισε ο βοηθός να θωπεύη οϋτως είπείν τήν μικράν με είδός τι κοίλου ριπιδίου επί τής ρινός και τοϋ στόματος.

«— Μέτρα, είπεν εις τήν μικράν.

«Η μικρά έμέτρησε μέχρι τών δεκαπέντε, έπειτα έδέθη ή γλώσσά της· έμεινεν ακίνητος, ο ιατρός ήνοιξε τούς όφθαλμούς της· ήσαν άπλανείς· όπως δέ ήτο κάτωχος, είχεν όψιν νεκράς υπό τό άπαίσιον φώς τών περίξ λαμπτήρων ! . .

«Τι ύπέφερεν ή μητέρα εινε άνεκδιήγητον, μόνον ο Θεός τό ξεύρει· ο έτάζων τὰ βάθη τών καρδιών· τοϋτο μόνον σάς λέγω· τήν επάυριον είδεν ότι είχεν άρκετάς άσπρας τρίχας εις τήν κεφαλήν της.

«Ο σοφός ιατρός ήρχισε τήν εξέτασιν· έθετεν έντός τής πληγής τόν δάκτυλόν του, έν φ' εκάτέρωθεν εκράτουν τήν μικράν δύο νοσοκόμοι τοϋ Έρυθροϋ Σταυροϋ· ή μικρά έβόγγα ως να επνίγτο· ο δέ βοηθός τοϋ μεγάλου ιατροϋ από καιροϋ εις καιρόν επανελάμβανε τήν ναρκωτικήν θεραπείαν.

«Τέλος ο ιατρός έξέβαλε τās χειράς του και επλησίασεν εις λάμποντα όρειχάλκινον κρουρόν μαρμαρίνης βρύσεως και έπλυνε τās χειράς του.

«Η μητέρα δέν έτόλμα να έρωτήση. Παρετήρει μόνον αυτόν με βλέμματα τὰ όποία έζητούν να διατρυπήσουν τό μέτωπον τοϋ έξόχου επιστήμονος, να εισέλθουν εις τόν έγκέφαλόν του, να μάθουν τί έσκέπτετο.

«— Οά ζήση ! είπε τέλος ο ιατρός.

Τότε ή μητέρα άνεπήδησεν άλλόφρων, ήρπασε τās χειράς τοϋ ιατροϋ προσεκόλλησεν επ' αυτόν επανειλημένως τὰ φλέγοντα χείλη της· έπειτα άπεσύρθη εις μίαν γωνίαν και εκάλυψε τό πρόσωπόν της με τās χειράς και εκλαυσεν, εκλαυσεν, εκλαυσεν ! Ήσαν δάκρυα εύτυχίας εκείνα, εύεργετικά δάκρυα ! Όπως τὰ μαϋρα σύννεφα σκορπίζονται εις βροχήν, και ή μαύρη,κατάμαυρη λύπη ή όποία ήτο σωρευμένη εις τήν καρδιάν της έσκορπίζετο εις δάκρυα.

«Όταν ή μικρά ήνοιξε τὰ ματάκια της έχαμογέλασε.

«— Μαμά ! είπε με φωνήν αδύνατον ως άναπνοή· και δέν ήδύνατο ακόμη να κινήση οϋτε τήν κεφαλήν της.

«— Ψυχή μου ! είπεν ή μητέρα.

«Μετά δύο μήνας τό θαϋμα έγεινε· ο διάσημος ιατρός εκράτησεν εις τό σώμα τήν έτοιμήν να πετάξη ψυχήν· ή μαρνανθείσα κόρη ανέλαβε ζωήν· αί ισχνάί ως κάλαμος κνήμαι έδυνάμωσαν, τὰ μικρά πόδια τρέχουν ακούραστα.

«Τήν στιγμήν εκείνην τὰ κοράσια άνέβησαν έν θορύβω.

«— Μαμά, είπεν ή μία κόρη τής δεσποίνης εις τήν μητέρα της, ή Σοφία μας έξέσχισε τό υπόδημά της κάτω εις τόν κήπον.

«Οι παρευρισκόμενοι έγέλασαν διά τήν άφέλειαν τής μικράς, ή δέ οικοδέσποινα ήθέλησε να επιπλήξη τήν Σοφίαν της.

«— Έγώ, είπε τότε ή κυρία Ουρανία σιγά σιγά διά να μή τό ακούσουν τὰ κοράσια, έγώ ποτέ δέν θα επιπλήξω τήν κόρην μου διότι μοϋ χαλά ύποδήματα· όταν μοϋ φέρη ο ύποδηματοποιός τόν λογαριασμόν με τί χαράν τόν πληρώνω· μόνον λογαριασμούς ιατρών, μόνον λογαριασμούς φαρμακοποιών να μήν ιδω δι' όνομα Θεοϋ ! . . . όταν χαλοϋν τὰ ύποδήματα θά είπῃ πώς εινε γερά τὰ πόδια !»

Έν Χαϊδελέγγη.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΚΑΛΟΤΥΧΗ ΚΟΥΚΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η νοννά τής Έλένης και τής Μαρίας έστειλε μία κοϋκλα εις τές βαπτιστικές της.

«Αν ή Έλένη και ή Μαρία ήσαν κακά κορίτσια θά έμάλωναν ποιά να πάρη τήν κοϋκλαν, θά έτραβοϋσε ή μία από τό κεφάλι και ή άλλη άπ' τὰ πόδια και θάπαιρνε ή κάθε μία τό μερίδιό της, από ένα κομματι !

«Αλλά ή Έλένη και ή Μαρία εινε πολύ άγαπημένα αδελφάκια· και είπαν : θά τήν έχωμε μαζί τήν Πεντάμορφη· θά τήν άγαποϋμε και αί δυο μας, θά τήν φροντίζωμε και αί δυό μας, θά τήν χαιρώμεθα και αί δυό μας.

«Η καλότυχη ή Πεντάμορφη ! εύρηκε δύο μαμάδες και τί μαμάδες ! μοναχή των έννοια εινε ή κόρη των. Τήν ένδύνουν, τήν κτενίζουν, τής πλέκουν τὰ ξανθά μαλλιά της, τήν πηγαίνουν περίπατον διά να άναπνεύση καθαρόν άέρα· και όταν βραδυάση,και αρχίζουν τὰ ματάκια τής Πεντάμορφης να νυστάζουν τήν βάζουν ε' τό κρεβατάκι της, τήν νανουρίζουν γλυκά γλυκά και ή Πεντάμορφη κοιμάται.

Τώρα, ιδέτε, έξύπνησε, και αί δύο μαμάδες της τήν ένδύνουν· ή Έλένη βάζει μία κόκκινη κορδέλίτσα εις τήν πλεξίδα της, και ή Μαρία κρατεί τόν καθρέπτην διά να ιδῇ ή Πεντάμορφη αν τής πάγη τό κτένισμα· και αύτή σκύβει, και χαμογελά και εινε εύχαριστημένη.

Και ή Πεντάμορφη όμως εινε πολύ καλή. Δέν φωνάζει, δέν ένοχλεί κανένα· εινε ήσυχη και φρόνιμη· ό,τι και αν τής είπουν αί μαμάδες της ποτέ δέν λέγει όχι· δέν έχει πείσμα, δέν εινε άπρόσεκτη· δέν εινε λαίμαργη, δέν εινε αυθάδης· έχει καλήν άνατροφήν· όμοιάζει τής Έλένης και τής Μαρίας ποϋ εινε και αύται καλά κορίτσια, και ακούουν τήν μαμά τους και τήν άγαποϋν.

Καλότυχη ή Πεντάμορφη ποϋ έχει τέτοιες μητέρες· αλλά καλότυχη και ή μητέρα ποϋ έχει τέτοια κορίτσια σαν τήν Έλένη και τήν Μαρία !

ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΎΥΡΙΣΕ — ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΎΥΡΙΣΕ

Πάει, 'χάθηκε τὸ χιόνι.
'Εφθασε τὸ χελιδόνι
Καὶ τὸ βλέπει τὸ παιδί
Καὶ πνῶ καὶ τραγουδεῖ:
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

'Η τρανταφυλλιά θ' ἀρχίσῃ
Νὰ φουντώσῃ καὶ ν' ἀνθίσῃ.
Τὸ χαμόγηλο θὰ βγῇ,
Καὶ θὰ λουλουδίσ' ἡ γῆ.
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

'Η γρηὰ ποῦ ζαρωμένη.
Τὸν καλὸν καιρὸν προσμένει
'Ἦλθε, λέγει, τὸ πουλί
Μὲ τὴν ὥρα τὴν καλή·
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

'Ο βοσκὸς ποῦ δὲν θ' ἀργήσῃ
Τὸ χειμάδι του ν' ἀφίσῃ.
Μὲ τὰ πρόβατα 'μιλεῖ:
Τὸ βουνὸ μᾶς προσκαλεῖ.
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΘΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΗΣ

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε θυμωμένος, δὲν κοκκινίζει ἀμέσως καὶ οὔτε χειρονομεῖ ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν ἄλλα παιδιά· δὲν φωνάζει, οὔτε κτυπᾷ τὸ πόδι του εἰς τὸ πάτωμα ἢ τὸ χέρι του εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὅχι· ἐπειδὴ εἶνε μαλακὸς καὶ ὑπομονητικὸς, ὦ! ὅχι, καθὲ ἄλλο μάλιστα. Εἶνε ὅλως διόλου, πῶς νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, διαφορετικὸς. Ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν βλέπε εἰς ποῦ ὑπομένει καὶ ὅμως κάτι κρύβει μεσὰ του. Δὲν δείχνει ἀμέσως τὴν δυσαρέσκειάν του.

Μικρὸς ἀκόμη πολὺ μικρὸς ἄμα ἦταν καὶ ἐτύχαινε νὰ κτυπήσῃ ἀπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἢ καμμιὰ καρέκλα, δὲν ἀρχίζε τῆς φωνῆς ἢ τὰ κλάματα ὅπως ἡ ἀδελφή του Μαρία, ἀλλὰ δέκκα, δεκαπέντε ἡμέρες ὕστερα ἐπερνοῦσε δίπλα 'ς τὸ δυστυχισμένον τραπέζι, τὸ ἐκύταζε κρυφὰ καὶ ἄγρια καὶ τοῦ ἐδίωκε μιά μὲ τὸ πόδι του. Τώρα ποῦ ἐμεγάλωσε δὲν τὰ βάζει πλέον μὲ τὰ ἄψυχα πράγματα, ἀλλὰ ἄμα τύχῃ καὶ θυμώσῃ μὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τὸ πέρνει κατὰκαρδὰ καὶ τοὺς ἐκδικεῖται.

'Η μεγαλειτέρα του ἀδελφή ἢ Ἑλένη δεκαῆς χρόνων κορίτσι, δὲν ἔχει, ὅπως συμβαίνει πολλὰς φορές, μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν μικρόν της ἀδελφόν, ἐπειδὴ δὲν εἶνε καθόλου εὐγενὴς καὶ εἶνε καὶ πολὺ ἀδιάκριτος.

Ὅταν δὲ πηγαίνει σπίτι των ἡ ἐξάδελφός της

Τουλία φροντίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ κλειδωνῇ ἐξ ἀπὸ τὸ δωμάτιον της τοὺς μικροτέρους της ἀδελφούς καὶ νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὴν ἐξάδελφόν της.

Ὁ Μάρκος, μεγαλειτέρος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, πολὺ ὀλίγον φροντίζει διὰ τὴν συναναστροφήν των καὶ φεύγει χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ μὲ κανένα μικρὸν πείραγμα ποῦ ταῖς κάνει ἢ κανένα ἀστεῖον. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως δὲν ἀφίνει τὴν θέσιν του. Κάποτε ἢ Ἑλένη βρίσκει καμμιὰ πρόφασιν, τὸν φωνάζει ἐξω καὶ εἵπτα τρεχάτῃ τρεχάτῃ, κλειδώνει τὴν πόρτα. Ἀλλοτε πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τὸ κουνεῖ, καὶ τότε αἱ δύο ἐξάδελφαι ἀρχίζουν καὶ μιλοῦν σιγὰ σιγὰ ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ λέξιν, τὸν κοροϊδεύουν ὀλοφάνερα. Ἐκεῖνος κάθεται καὶ λέγει σοβαρὸς σοβαρός: Καλὰ, ἔννοια σου, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, ἢ, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε, ἂν τοὺ φταίουν καὶ αἱ δύο. Ἐπειτα, περνοῦν δύο τρεῖς, πέντε ἡμέρες, ἢ Ἑλένη βρίσκει τὸ πρῶτον βοῦκι τῆς τριανταφυλλιάς της κομμένο πρὶν ἀνοιξῇ, ἢ κανένα ποτῆρι νερὸ πέφτει ἀπὸ τὸ παράθυρον ἀπάνω εἰς τὴν ὡραίαν ὀμπρέλλα τῆς Τουλίας, καὶ ἢ καίμενη ἢ Ἑλένη λυπεῖται περισσότερο παρὰ ἂν τῆς ἐτύχαινε τῆς ἰδίας.

Καὶ μὲ τὸν Μάρκον πολλὰς φορές τὰ τσιγρίζουν ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶνε δυνατότερος καὶ ἔχει καὶ δυνατὲς γροθιὰς τὸν φοβάται

καὶ ἀφίνει κάθε του λογαριασμὸν νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ ἄμα κ' ἐκεῖνος ἀποκτήσῃ τὴν ἰδίαν δύναμιν. Καὶ πάλιν ὅμως ἀγαπᾷ νὰ τοῦ κἀνῇ κάτι μικρὰς πληρωμὰς καὶ παραδειγματὸς χάριν ὅταν εἶνε ἡ ὥρα τοῦ σχολείου τοῦ κρύβει τὰ βιβλία του, ἢ τοῦ ἀνακατεύει τὴν συλλογὴν του τῶν γραμματοσήμων.

Τὰ περισσότερα ὅμως βάσανα τὰ τραβᾷ ἢ καίμενη ἢ ἀδελφή του ἢ Μαρία. Μὲ αὐτὴν παίζει τὸ περισσότερο καὶ αὐτὴν δέρνει τὸ περισσότερο.

Μὰ αὐτὴ, καλόκαρδὴ μ' ὅλες τῆς ξυλιὰς καὶ τὰ βάσανα, πάντα ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει μαζί του. Ὅταν ἦταν μικρὰ ἀκόμη ἐκατὸ φορὲς τὴν ἡμέραν τὰ 'χαλοῦσαν καὶ ἐκατὸ φορὲς πάλιν ἀγαποῦσαν. Ἡ Μαρία ἐπερνοῦσε τὰ ῥοδοκόκκινα χεράκια της γύρω 'ς τὸ λαιμὸν του καὶ τὸν ἐφιλοῦσε, μὰ ἐκεῖνος θυμωμένος ἐδινε μίαν καὶ ἔφευγε.

Τώρα δὲν τὸν φιλεῖ καθόλου, μὰ ὅλο τὸν μακλῶναι μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὸν διορθώσῃ.

— Μοῦ λὲς πάντα: «Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!» Καλλιτέρα θὰ ἔκανες ἂν ἔλεγες: «Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω» διότι ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν σοῦ πληρώνω τίποτε· ὅταν πληρώνουν δίνουν κάτι τι, καὶ ἐκεῖνος ποῦ πληρώνεται λαμβάνει. Καὶ ὅμως πάντα ἐσὺ μοῦ δίνεις καὶ ἐγὼ λαμβάνω. Ὡστε πάρε αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν. Καὶ ἡ Μαρία μ' ἓνα κίνημα γρήγορα γρήγορα τοῦ ἔβαλε μπροστά του ἓνα χαρτάκι ποῦ ἔγραφε:

« Ἡ ὑποφαινομένη ἔλαβον παρὰ τοῦ κ. ταμίου τρεῖς τρικλοποδιὰς καὶ ἓνα φοβερόν τράχηγμα τῆς πλεξίδας μου ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐξερρίζωσε πέντε τρίχες.

ΜΑΡΙΑ »

— Εἶσαι παλιοκόριτσο καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἄμα τὸ ἐδιάβασε.

— Μὰ τί; πάλιν; Λοιπὸν γρήγορα, παρακαλῶ. Ἐλα βάλε μου καὶ ἄλλην τρικλοποδιὰ ἢ τράβηξέ μου τὰ μαλλιά, τώρα ποῦ τὸ ξέρω. Νὰ πάρε τὴν πλεξίδα μου, τράβα την, μὴν μοῦ ἀφήσῃς τρίχα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἔφευγε μὲ κατέβασμένα τὰ μοῦτρα, τοῦ ἔλαγε ἡ Μαρία:

— Κ' ἔπειτα καυχᾶσαι πῶς ποτὲ σου δὲν θυμῶνεις. Δὲν ἔχεις ὅμως δίκαιον ἐπειδὴ εἶσαι θυμωμένος καὶ πολὺ μάλιστα. Καὶ ὁ δικός σου

ὁ θυμὸς εἶνε πολὺ χειρότερος ἀπὸ κάθε ἄλλου. Ἐγὼ θυμῶνω καὶ κοκκινίζω, πρᾶγμα πολὺ κακόν, συμφωνῶ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μοῦ περνᾷ εὐκολά. Ἐσὺ ὅμως θυμῶνεις γιὰ μῆνες ὀλόκληρους. Δὲν μοῦ λὲς, ἀγάπησες μὲ τὸν Μανώλη; Ὁ Ἀλέξανδρος χωρὶς νὰ 'μιλήσῃ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Ἀκόμη εἶσαι θυμωμένος μαζί του; εἶπεν ἡ Μαρία. Τρεῖς μῆνες τώρα! καὶ θαρρεῖς πῶς δὲν εἶνε κακὸ αὐτό; Ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω ὅτι τὸ μάνισμα εἶνε χειρότερον ἀπὸ τὸ θυμόν. Θυμὸς καὶ αὐτὸ ἀλλὰ ποῦ τὸν κλείς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ τὸν κρατεῖς, τὸν κρατεῖς... Ἀ! δὲν ντρέπεσαι! Καὶ ἡ Μαρία κουρασμένη ἀπὸ τὰ τόσα ποῦ τοῦ εἶπε ἐκάθησε νὰ ξεκουρασθῇ.

Σὲ λίγο ἐσηκώθη νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν της, μὰ πουθενὰ ὁ Ἀλέξανδρος. Τρέχει ἐδῶ, τρέχει ἐκεῖ.

— Ἀλέξανδρε, φωνάζει, Ἀλέξανδρε, ποῦ εἶσαι; ἔλα 'δῶ.

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε μαζί μου, εἶπε μίαν γυναικείαν φωνή, ἄφες μας.

Ἦτον ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Εἶχε ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῆς Μαρίας καὶ ἀμέσως ἐνόησε τί συνέβαινε. Τὸ εἶχεν ἐννοήσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐπερμένε νὰ εὕρῃ τὴν καταλληλοτέραν περίστασιν. Τότε τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν συνεβούλευσε μὲ μεγαλειτέραν σοβαρότητα καὶ περισσοτέραν βαρύτητα. Ἐπειδὴ δὲ ποτὲ της δὲν ἐθύμωνε ἐδίωκε καὶ ἡ ἰδία τὸ παράδειγμα καλλιτέρα πολὺ ἀπὸ τὴν φίλην της Μαρίαν ἢ ὁποία εἶχε λιγάκι καὶ αὐτὴ τὸ ἐλάττωμα τοῦ θυμοῦ.

Καὶ φαίνεται τέλος ὅτι ἐπέτυχεν νὰ τὸν πείσῃ ὅτι τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ τῆς μνησικαχίας ἦτο ὀλέθριον, διότι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαρία ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν της τὴν τόλμην της ἐκείνην.

— Σήμερα καλὰ τὰ 'πῆγάμε, ἔλεγεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν της τὸ βράδυ ποῦ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν μοῦ λείπει καμμιὰ τρίχα. Γιὰ αὔριον πάλιν ἔχει ὁ Θεός!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μητρικῆς συμβουλῆς, διήρκεσε περισσότερο παρ' ὅσον ὑπέθεσεν ἡ Μαρία.

Ἐπέρασε τώρα ἓνας μῆνας καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἐλάττωμά του αὐτό.

(Κατὰ τὸν F. Dupin de Saint-André.)

ΔΙΩΠΟΣ

ΑΙ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν χειμερινῶν ἐξετάσεων καὶ ὁ Ἰφικράτης μελετᾷ, μελετᾷ, μελετᾷ.

Εἶνε ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ οἱ διδάσκαλοι τὸν ἀγαποῦν. Ἀλλὰ πρὸ δύο μηνῶν ἠσθένησεν, ἔμεινεν εἰς τὸ κρεβάτι δύο ἐβδομάδας, καὶ ἔχασεν ἀρκετὰ μαθήματα. Ὅταν ἐσηκώθη, ὁ ἰατρὸς τῷ εἶπε νὰ μὴ ἐργάζεται πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤμπορεσε ν' ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις του.

Τώρα ὁμως ὅτε πλησιάζουν αἱ χειμεριναὶ ἐξετάσεις ἐστρώθη μετὰ τὰ σωστὰ του εἰς τὴν μελέτην.

Διότι ὁ Ἰφικράτης εἶνε φιλότιμος καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐκτελῇ πάντοτε τὸ καθήκον του. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶνε φιλότιμοι· εἴτε μικροὶ εἶνε εἴτε μεγάλοι, εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε εἴτε εἰς τὴν κοινωνίαν ἐλκύουν τὴν ἀγάπην τῶν ὁμοίων τῶν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων τῶν, καὶ οἱ κόποι τῶν ἀνταμειβονται.

Ἐν ᾧ ὅλοι κοιμοῦνται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἄκρα σιωπὴ ἐπικρατεῖ παντοῦ, ὁ Ἰφικράτης κύπτει εἰς τὸ βιβλίον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λάμ-

πας· νυστάζει, γλυκὺς ὕπνος βαρύνει τὰ βήφαρά του, ἀλλὰ μία φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ κακόντος φωνάζει ἀπὸ μέσα· Πρέπει νὰ μελετῇ. Καὶ νικᾷ τὸν ὕπνον καὶ ἐξακολουθεῖ τὰ ἔργασίαν.

Τὴν τελευταίαν ἐσπέρα μὴτηρ του εἶδε φῶς εἰς δωμάτιον τοῦ Ἰφικράτους καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ μητρικὴ τῆς καρδίᾳ ἀνησυχῆσε. «Θὰ μοῦ πάθῃ τίποτε παιδάκι μου ἀπ' τὴν πολλὰ μελέτην.» ἐσκέφθη καὶ ἐπὶ γε σιγὰ σιγὰ νὰ τῷ εἰπῇ πλαγίᾳ.

—Ὁχι, πρέπει νὰ μελετῇ σω ἀκόμη· εἶπεν ὁ Ἰφικράτης καὶ τὸ πρέπει ἐκεῖνο τὸ εἶπε μὲ ἔκφρασιν τὴν ὁποίαν ἐπαθῆκε καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἰφικράτης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς. Ἐγειναν γνωστὰ τὰ πεπληρωμένα τελέσματά. Ἐπῆρε ἀριστα παντοῦ. Οἱ κόποι τῆς ἀντημερίθης. Εἶνε εὐτυχής. Τώρα ἀναπαύεται. Πόσον ὥραία εἶνε ἡ ἀνάπαυσις μετὰ τὰ ἔργασίαν!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΣΩ ΑΚΟΜΗ!

Ἐν Χαϊδέλβερῳ

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μία πεταλοῦδα πλουμιστὴ ὁ Πέτρος 'κυνηγοῦσε καὶ μεσ' ἑστὸν κῆπον ἔτρεχε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσε. Τρεμουλιαστὴ 'πετοῦσ' αὐτὴ μετὰ φόβον καὶ μετὰ χάριν ἀπὸ λουλούδι σὲ κλαδί, σὲ φύλλο σὲ χορτάρι. Μὰ μιὰ στιγμήν εἰς τὴν ἐστάθη δειλὴ, λαχανιασμένη καὶ βρόθικη ἡ δύστηνη 'στὰ χέρια του πιασμένη. Τρέχει ὁ Πέτρος μετὰ φωνὰς καὶ γέλια 'στὴν μαμά του, μὰ ἡ πεταλοῦδα ἐψόφησε ἀπάνω 'στὴν χαρὰ του. Ὁ Πέτρος τὴν παρατηρεῖ κ' ἔτσι νεκρὴ τὴν κλαίει καὶ ἡ μαμά του μετὰ γλυκὸν χαμόγελο τοῦ λέει:

«Τὴν πεταλοῦδα ποῦ κρατᾷς τὴν λένε εὐτυχία, μετέτοια ἀδύνατα φτερὰ πετᾷ παντοῦ κ' ἐκεῖνη. Ὅταν σὲ φεύγῃ ἄφες τὴν, κι' ἂν θέλῃς μετὰ τὴν βία νὰ τὴν κρατήσῃς, τότε πειὰ πεθαίνει καὶ σ' ἀφίνει.

(Κατὰ τὸν Ratisbonne)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣ ΠΑΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἡ Σερβία εἶνε νέον βασιλεῖον καὶ τὰ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἑλλάδος μας καὶ βρέχεται ἀπὸ τὸν Δούναβιν ποταμόν. Οἱ Σέρβοι εἶνε καλοὶ καὶ γενναῖοι καὶ φιλήσυχοι ἄνθρωποι, ἔχουν τὴν ἰδίαν θρησκείαν μὲ ἡμᾶς, ὁμιλοῦν ὁμως ἄλλην γλῶσσαν.

Βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἦτο ὡς προχθὲς ὁ Μιλάνος. Ἐξαφνα ὁμως ὁ Μιλάνος ἐβαρέθηκε τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ παρητήθη ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οἱ βασιλεῖς εἶνε

οἱ πλέον εὐτυχεῖς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Φαίνεται ὁμως ὅτι ἔχομεν λάθος. Τίς οἶδε πόσα βάσανα ἔχουν καὶ αὐτοὶ; ἀφοῦ δὲ παραιτοῦνται ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ προτιμοῦν νὰ ζήσουν ὡς ἀπλοῖ ἰδιῶται.

Καὶ τώρα ἡξεύρετε ποῖος ἔγεινε βασιλεὺς τῆς Σερβίας; ἓνα παιδί δώδεκα ἐτῶν· αὐτός, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα βλέπετε ἐδῶ ἐπάνω. Ὀνομάζεται Ἀλέξανδρος καὶ εἶνε μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώην βασιλέως Μιλάνου.

Κυττάξατέ τον καλά! Ίδείτε τον πώς εἶνε συλλογισμένος. Βέβαια συλλογίζεται πώς θὰ ἤμπορέση νὰ βασιλεύσῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πολὺ ἀγαπῶμεν τοὺς Σέρβους, διότι καὶ ἐκεῖνοι μᾶς ἀγαποῦν. Διὰ

τοῦτο ἂς εὐχρηθῶμεν ὅλοι εἰς τὸν νεαρώτατον βασιλέα τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρον νὰ ζῇ νὰ μεγαλώσῃ, νὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν καλὴν πατρίδα τῆς Σερβίας.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς ἦτο ἑτοιμος διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φωτογραφηθῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ λέγει τῆς μητρὸς του :

—Μαμά, ῥίξε μου εἰς τὰ ρούχά μου πολλὴν μυρωδιά, νὰ μυρίξῃ ἡ φωτογραφία ἀπὸ μυρωδιά θαν φωτογραφηθῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολιτιστοῦ τοῦ 1821.

Β

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὰ τετράδιά του καταμελαινωμένα.

Πάλι ἔχουσες μελάνη 'ς τὰ χαρτιά σου! λέγει ὁ μπαμπᾶς του.

—Ὁχι μπαμπᾶ, δὲν πταίω ἐγώ· ἔφεραν σήμερα ἕνα ἀραπόμουν 'ς τὸ σχολεῖόν μας καὶ ὁ δάσκαλος τὸν ἔβαλε δίπλα μου νὰ καθίσῃ· τοῦ ἀνοίξε λοιπὸν ἡ μύτη του καὶ μοῦ ἐμαύρισε τὰ τετράδια μὲ τὸ αἷμά του.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κατεργαρέου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σφίγγει φιλικώτατα τὴν χεῖρα τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογίου, ἥτις ἄμα λαμβάνει τὸ φύλλον μου ἀρπίζει ὅτι ἐργασίαν ἔχει διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ — Ὁμοίως σφίγγω φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Νικολάου Χ. Μαραγκοπούλου, ὃν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς φωτογραφίας του — τῆς Δευκῆς Μαργαρίτας, τὴν ὁποῖαν ἐνέγραψα εὐχαρίστως εἰς τὸν κατάλογον τῶν μικρῶν ἀνταποκριτῶν μου — τοῦ πιστοῦ μου φίλου Ν. Δ. Καρβελλῆ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένω ἄλλας, πρωτοτύπους πνευματικὰς ἀσκήσεις — τοῦ Γεωργίου Σπανοπούλου, εἰς ὃν τὰ αὐτὰ ἔχω νὰ εἶπω — τοῦ Ἀσπρου Κόρακα, ὅστις εἶνε ἀξιαγάπητος διὰ τὴν εὐκρίνειάν του — τῆς Σαφροῦς Καζακοπούλου, ἣν μὲ χαρὰν μου βλέπω εἰς τὴν τάξιν τῶν φίλων μου καὶ ἥτις δύναται βεβαίως νὰ λάβῃ ἐν ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψῃ τακτικὰ χωρὶς καθήλου νὰ φοβῆται μήπως βαρύνωμαι τὰς ἐπιστολάς της τὰς ὁποίας τούναντιον μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ διαβάσω — τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας τῶν Κρητῶν, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ὁποίας ἐνόησα πόσον πολὺ μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τοῦτο — τοῦ Ἀνδρέου Ἑλλήνος, ὃν πληροφοροῦ ὅτι τὸ μικρόν του λάθος εἰς τὰς λύσεις ἐδιόρθωσεν — τῆς Σκυλλῆς-Χαρυβδῆος, εἰς ἣν λέγω ὅτι πάντες οἱ φίλοι μου δύνανται νὰ στέλλωσι παντὸς εἴδους πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δημοσιεύω ὅσας κρίνω ἀξίας δημοσιεύσεως — τῆς Παληρικῆς Ἀκτῆς, τὴν παράκλησιν τῆς ὁποίας ἔλαβα ὑπ' ὄψιν — τῆς Μεγάλης Δουκίσσης, ἣν δέχομαι νὰ ἀντικαταστήσῃ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ὁ ἀγαπητός μοι ἀδελφός της — τοῦ Ἀντικτόκαρδου, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ ἴσως ὅτι τὸ σταλὲν μοι αἶνιγμα εἶνε πασίγνωστον καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ δημοσιεύσω —

τῆς Ἀναστασίας Μουρίκη, ἥς ἐκτιμῶ πολὺ τὴν ταῖν μάθειαν — τοῦ Ταγματάρχου Λώρη, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του φαίνεται παιδί μὲ γενναῖα αἰσθήματα — τοῦ Κωνστ. Χαρίτου, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ ἐκλήθῃ ἄλλο ψευδώνυμον διότι ἔχομεν Πανοδύρον Ὀδυσσεῆ — τοῦ Ἀτρουμήτου Ἀχιλλέως, οὗτινος εἶδα τὸ ποιητικόν καὶ ἐλπίζω νὰ ἴδω καὶ ἄλλα του πολὺ καλλίτερα ἀπ' αὐτό — τῆς Αἰκατερίνης Πετιμεζῆ, ἥς τοὺς ἀσπασμοὺς θὰ προσφέρω εἰς τὸ Παχονιὸ Παιδάκι θαν τὸ ἴδω — τοῦ Ἀρησιολόου Γιαννοπούλου, τὸν ὁποῖον ὁ στοιχειώτης εἰς προηγούμενον τεῦχος εἶχε μετονομάσῃ Γιαννακούλουν — τοῦ Ἰωάννου Τασούλη, παρ' οὗ περιμένω πνευματικὰς ἀσκήσεις — τῆς Ἰουλίας Καραθεοδωροῦ, ἥς ἀνδρεία ἰ. Δημοπούλου, Ἀγαμέμνονος Ἑρ. Σουλίου, Μιχαὴλ Θεοδοσίου, Τουρκομάχου Τζαβέλα, Λουκᾶ Φακίρη, Γρηγορίου Δ. Βαρβέρη, Τακιδίου Βασιλικῆς Κοτσελοπούλου, Εἰρήνης Πάσσαρη, Ἀθανασίου Διάκου, Βασιλέως τῆς Ἑρήμου, Σελήνης Τορέλλη, Οὐρανίου Ἀγγέλου, Ἀκακίας, Ἀρήτης, Ἀνθους τοῦ Ἀγροῦ, Κλαφροῦς, Ἀσπασίας Ἀθ. Παπαφράγκου, Γεωργίου Κασιόμπα, Δημοκρίτου Κ. Καλαντιζοπούλου, Κρατησιελίας, Φίλης τῶν Ἀνθέων, ὧν ὅλων ἔλαβα τὰς λύσεις.

Εἰς τὸν Ἀετὸν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων ἡ ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ «φαίνεται», λέγει, ὅτι εἶνε γεγραμμένη οὐχὶ ὑπ' ἀνθρώπων ἀλλ'... ὑπὸ τίνος νομίζετε; ὑπὸ πνευμάτων; ὅχι! ὑπὸ ἀγγέλων; οὐτε! ὑπὸ ἁγίων; οὐτε! ἂν τὸ εὐρετε ὑπὸ τίνος; ὑπό... νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ! μάλιστα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ τοῦ φαίνεται τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονο-

σκεπῶν Ὁρέων, αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν ἐσχημάτισεν ὁ ἐννεαετής μικρὸς μου φίλος· καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν ἔχει ἄλλο ὄχιον γινώσκον πόσον ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τὰ παιδιά καὶ ἰθυμεῖται βέβαια τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο λόγιόν του : « Ἀφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με. » ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνεται φανερόν ὅτι ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ τὰ παιδιά ὁ Χριστὸς καὶ θέλει νὰ τὰ βλέπῃ πάντοτε φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιά καὶ χαρούμενα καὶ γελαστά καὶ εὐχαριστημένα· ἀκούσατε λοιπὸν νὰ σᾶς εἰπῶ τώρα ὅτι σᾶς ἔκρυπτα πόσον καιρὸν καὶ κρίνατε ἂν ὁ Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων δὲν ἐμυρίσθῃ καὶ πῶς τὸ πρᾶγμα καὶ ἂν δὲν ἐξηγεῖται ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει κατὰκτησῇ τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὅσοι ἠτύχησαν ἕως τῶρα νὰ τὴν γνωρίσουν. Ἀκούσατε λοιπὸν : Μίαν ἡμέραν — εἶνε τώρα περισσύτερον ἀπὸ δέκα χρόνια — ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε κατεβῇ ἀγνώριστος εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ περιηγηθῇ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ κρίνῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἂν οἱ ἄνθρωποι φυλάττουν τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου καὶ ἰδίως ἂν τὰ παιδιά, ὑπὲρ τῶν ὁποίων, ὡς σᾶς εἶπα, τρέφει ἰδιαιτέρως ἀγάπην, ἔχουν ὅλα τὰ συντελούντα εἰς τὴν μόρφωσιν των· ἀπὸ περιήλθῃ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἔρθεον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ πρῶτον-πρῶτον τοῦ παρετήρησε ἥτο ὅτι ἐδῶ κανὲν περιοδικὸν δὲν ἐξεδίδετο ἀληθῶς ἡμεῖς τῶν Ἑλληνοπαίδων γραφόμενον, ἐνθ' εἰς τὰ ἄλλα μέση τῆς Εὐρώπης ὅλα τὰ παιδιά εἶχον καὶ περιοδικὰ καὶ βιβλία ὥραϊα νὰ ἀναγινώσκουν· ἐλυπήθη λοιπὸν κατὰ καρδία διὰ τοῦτο ἐπειρῇ ἐξ ὅλων τῶν παιδιῶν τοῦ κόσμου τοὺς Ἑλληνοπαίδας ἀγαπᾷ μὲ χωριστὴν ἀγάπην, διότι εἶνε ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων οὕτινες πρῶτον ἠπείσθησαν τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον καὶ ἔπειτα τὸ μετέδωκαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς· ἐλυπήθη καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἀποκτήσουν καὶ οἱ Ἑλληνοπαίδες τοῦ ἐν καλὸν περιοδικόν, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ διδάσκωνται συγχρόνως· μὲ τὴν διορατικότητά δὲ τὴν ὁποῖαν ὡς Θεὸς ἔχει προεῖδεν ὅτι ἂν ἐνέπνεεν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως τοιοῦτου περιοδικοῦ ἡ ἐπιθυμία του θὰ ἐξέπληρουτο κάλλιστα. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰξεύρει νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν τῆς φίλων, διὰ τοῦτο ἡ ἀλληλογραφία της φαίνεται εἰς τὸν ἐννεαετὴ φίλον μου Ἀετὸν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων ὅτι γράφεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἠτύχησεν νὰ γίνῃ ἡ χαϊδεμένη καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ φίλη τῶν καλῶν παιδιῶν.

Δὲν θέλα νὰ θεωρήσῃς προσβλητικὴν τὴν ἀπάντησίν μου, φίλτατῃ Ἀλκυῶν, ἀλλὰ συμβουλευτικὴν· ἂν, ὡς λέγεις, ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ σου ἀνάπτυξις σοῦ ὑπηγύρευσαν τῆς τότε ἑλληνικῶν, τότε θαν ἀναπτυχθῇς περισσότερον θὰ γράψῃς μὲ περισσότερον ἀκατάληπτον γλῶσσαν τὰς ἐπιστολάς σου· καὶ τοῦτο δὲν εἶνε καλόν. Ἡ εἰδήσις ὅτι ἀπεφασίσατε νὰ μοῦ γράψετε τακτικὰ μὲ ἕκα μὲ χαρὰ πολὺ, πολὺ, προσφιλεῖς μου φίλοι Μαρουσίη καὶ Κελαδίστρα. Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως. Τὰ ψευδώνυμά σας δὲν τὰ κατέχει ἄλλος.

Πῶς σοῦ ἐπέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα Χαραυγῇ τῆς Πρωτομαγιάς, ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζί σου; Θέλω, ἀγάπη μου, θέλω! Τὸ πρῶτον σου γράμμα ἴσως πᾶρε, ἄλλως θὰ σοῦ εἶχα ἀπάντησιν καὶ εἰς αὐτό.

Τὸ πρόβλημα 99 $\frac{9}{9}$ = 100 εἶνε πτερίγνυστον, Οὐρανία Ἀῖρα μου, στείλε μου τίποτε ἄλλο ἀνημοσίευστον.

Κατὰ νεωτέρως εἰδήσεις, χαριτωμένον μου Πυρρολίον τοῦ Κανάρη, ὁ Κουριοκεφαλῆς δὲν ἀπέθανε, ζῇ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ τὰ νόστιμα Κουριοκεφαλῆτικὰ του, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ σᾶς τὰ λέγω νὰ γελάτε.

Ἐξοπεριέργα συμβάντα μὲ ἀναγγέλλει ὁ ἀγαπητός μου φίλος Μιχαὴλ Στρογγύφ, καὶ ἀκούσατε μὲ πόσον χα-

ριτωμένον ὕφος εἶνε γραμμένη ἡ ἐπιστολή του : « Ἀγαπητῇ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον μὲ συγκινεῖς ἀλλὰ καὶ πόσον μὲ διασκεδάζεις. Ἀπόδειξις δὲ τοῦ πόσον σὲ ἀγαπῶ εἶνε ὅτι εἰσεύρου ἀκόμη καὶ τὸ κτύπημα τοῦ διανομέως σου προχθὲς μόλις ἤκουσα τὸ κτύπημα ἐκὰτάλαβα ὅτι εἶνε ἡ ὑπερχαριτωμένη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Ἀφῆσα ὅλα τὰ παιγνίδια μου διὰ νὰ σὲ διαβάσω, κατέβρεξα δὲ τὰς σελίδας σου ἀπὸ δάκρυα θαν ἔφρασα εἰς τὴν « Ἀσθενή ». Ὑστερον μὲ μεγάλῃ ἀνυπομονησίαν ἐδιάβασα τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἐχορηγηθούσα θαν εἶδα τὸ ὄνομά μου· δὲν εὐρίσχω λέξεις νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔγραψας ὑπὲρ τῆς « Νέας Ἀκροπόλεως » (Ἐννοεῖ τὸ περιοδικόν τὸ ὁποῖον σκοπεύει, ὡς σᾶς εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, νὰ ἐκδώτῃ ὁ μικρὸς μου φίλος Μιχαὴλ Στρογγύφ). Τὸ βράδυ σὲ ἐπῆρα μαζί μου εἰς τῆς θείας μου δπου καὶ ἐκεῖ ὅλοι κατέβρεξαν τὰ μνηστῆρά των ἀπὸ δάκρυα· ὕστερον ἦτο μεγάλη ἀγωνία ποῖος νὰ πρωτολύσῃ τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ μὲ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἐπεράσαμε διην τῇ βραδυᾷ μας. »

Νὰ μοῦ στείλῃς, ἀγαπητὲ, Σεπτεμμένο Τρυπακάρυθον, νὰ μοῦ στείλῃς τὸ πρόγραμμα διὰ νὰ λάβω μίαν ἰδέαν καὶ ἐγὼ πῶς θὰ ἐορτάζετε εἰς τὸ Μένεσεστερ τὴν 25ν Μαρτίου· πῶς δὲν μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἄλλοι; εἶνε καλά; Δεκτόν τὸ ψευδὸν ὄνομα σου, φίλε Νυμφαρέτα Πόσειδον, καὶ αἱ ὀρθαὶ λύσεις ἐπίσης δεκταί.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, προσφιλεῖς μου Πηδάσος Ἀμπελόσσοι, κατὰλαμβάνω ὅτι εἶσαι φιλομαθεστάτῃ καὶ εὐγενεῖς κόρη καὶ χεῖρα νὰ λαμβάνω γράμματά σου.

Ὁ ἀγαπητὲ μου Παῖ τοῦ Παναχαϊκοῦ, τὸ δυστύχημά σας εἶνε μέγιστον καὶ ἀνεπανόρθωτον· ἔχασατε τὴν προσφιλεῖ σας μητέρα, τὸν ἄγγελόν σας, ἥτις σᾶς ἡγάπα τόσο, σᾶς ἐπεριποιεῖτο, ἐκοιτάζε διὰ σᾶς, ἥτο ἡ παρηγορία σας· μὴ ἀπελπίζεσθαι ὅμως· φανοῦ καρτερόφυκος, παρηγόρει καὶ τὴν ἀδελφοῦλάν σου Μαρίαν· καὶ προσπαθήσατε νὰ γίνεσθε καθ' ἡμέραν καλλίτεροι διὰ νὰ σᾶς βλέπῃ ἡ καλὴ σας μητέρα ἀπὸ τοὺς οὐρανούς καὶ νὰ χαίρεται.

Μικροῦτσικα ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένα ἦσαν τὰ πρῶτα γραμματάκια σας, προσφιλεῖς μου Τερπνὴ Ἀνοιξίς, Ἀρυσκοῦτρινῃ Ἀδῇ καὶ Θαλασσοποδῇ Φωκιανῇ. Σᾶς ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψετε συχνὰ καὶ σέξ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ φίλοι μου.

Δύνασαι νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, φίλτατῃ Νίκη, ἀλλὰ τὰς λύσεις σου νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τὰς στείλῃς μὲ τὸ σημερινὸν ψευδώνυμον ἕως ὅτου τελειώσῃς τὸ τρέχον διαγώνισμός.

Ὁ καλὸς μου φίλος Πρωτὸς Σωματοφύλαξ, μὲ ἀναγγέλει τὴν ἐξῆς σπουδαίαν εἰδήσιν, ὅτι καὶ ἄλλοι τινες μικροὶ φίλοι μου καὶ συνδρομηταί μου θὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ παιδικὸν περιοδικόν ὀνόματι « Πυθαγόρας ». Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὕτω θὰ ἰσχυρῇ καὶ ἄλλον σπουδαῖον σύμμαχον εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται.

Ὅσοι στέλλετε λύσεις, ἂν θέλετε νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς μάτην οἱ κόποι σας, πρέπει νὰ συμμορφώσεσθε κατὰ γράμμα μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ φύλλου τῆς 15 Ἰανουαρίου· ὅστις δὲν τηρεῖ ὅλους ἀνεξαίρετους τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἡ ὁποία τηρεῖ μόνον μερικῶς ἢ καὶ τοὺς περισσώτερον καὶ λησμονεῖ τοὺς ἄλλους ἢ καὶ ἕνα μόνον οἰονδήποτε πρέπει νὰ εἰσεύρῃ ὅτι αἱ λύσεις του εἰμποροῦν νὰ διαφύγουν τὴν προσοχὴν μου. Ἀναγνῶτατε λοιπὸν, φίλοι μου, καὶ πάλιν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ πρὶν στείλετε τὰς λύσεις σας ἀναγνῶσατέ τους· ἄλλην μίαν φοράν, διὰ νὰ ἰδῇτε μήπως παρελείψατε κανένα πρὸ πάντων μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὸ χαρτὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου γράφετε τὰς λύσεις πρέπει νὰ εἶνε ὅλως διόλου χωριστὸ καὶ νὰ μὴ γράφετε εἰς αὐτὸ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν λύσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου.]

47. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου ὅπου τὸ βρῆς τὸ τῶν γεύσεως, εὐχαρίστως.
Ἐπίσης καὶ τὸ δεύτερον ἐπιθυμῶ νὰ πίνῃς.
Πρὶν ὅμως ἐξ αὐτῶν γεύσῃς ὡς λαίμαργος ἀπλήστως.
Ἄν θέλῃς νὰ φανῇς καὶ σὺ αἰνίγματα πῶς λύνεις.
Εἰς τῆς Ἑλλάδος ζήτησον τὰς πόλεις τὰς μικράς.
Ν' ἀνακαλύψῃς τ' ὅλον μου μετὰ πολλῆς χαρᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαρουγῆς τῆς Πρωτοκαγῆς.

48. Λεξιγράφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δεύτερόν μου.
Ἐπίσης δὲ ἐπίρρημα εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

49. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσθης.
Εἰς τοὺς κήπους θὰ με εὕρῃς, ἂν τὸ τέλος μοῦ ἀρίσθης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου.

50. Στοιχειόγραφος.

Πτηνὸν εἰμ' ἐκ τῶν ὠραίων, ἂν οὐδόλως με πειράξῃς.
Πλὴν τὴν κεφαλὴν μου, φίλε, μ' ἀσπλαγγνίαν ἂν τὴν σφάξῃς.

Μὴ νομίσης, ὅτι ὦρα

Νὰ με φάγῃς ἤλθε τώρα,

Γιατὶ ἄνθρωπος εἰμ' ἔχων τὴν Ἀσίαν ὡς πατρίδα,
Τὸ δὲ αἶνιγμα ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὑπολαΐδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδας.

51. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι πουλί· πλὴν ἂν κανεὶς δύο γράμματα μοῦ βγάλῃ.
Ζῶν πιστὸν εἰς τὴν σιγὴν ἐμπρὸς τοῦ θά προβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανο; Ἀιστοῦ.

52. Αναγραμματισμός.

Εἶμι φυτὸν· μετέλλαξον τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων
Καὶ σχηματίζεις στρατηγόν, πλήρη κατορθωμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρου.

53. Μωσαϊκόν.

Τὸ πρῶτόν μου 'ς τὴν κόλασι εὐρίσκειται κλεισμένο,
Τὸ δεύτερο μέσ' 'ς τὸν ἄρρὸ τὸ ἔχετε κρυμμένο.
Χωρὶς τὸ τρίτον μου Ἰνδὸν ποτὲ δὲ συναντᾷτε
Κι' ἂν χάσετε τὸ τέταρτον σταφίδες δὲν θὰ φᾶτε.
Τὸ σύνολόν μου τὸ μισεῖς, φοβεῖσθαι τὸ φαρμάκι του
Καὶ φεύγεις, μόνον, ἂν ἰδῇς καὶ τὸ πονκαμινάκι του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

54. Αἶνιγμα δημῶδες.

Στέρνα μου πελεκητὴ
Μαρμαρένια καὶ χυτὴ,
Πόχεις μέσα μαῦρα ψάρια
Καὶ γλυκὸ νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Α. Κανταρτζή.

55. Φύρδην—μύγδην.

Νὸτ ρόνφιμον ἰο ρονφιμὸ νάπτωτε ἀσπαῶνι.
Ἰκα τονάπτε ἰο οἰμίτι νοτ νοτίμι σιτώμι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Κόρακα.

56. Ἑρώτησις.

Ποῖον ὄνομα κύριον ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μόνον φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμανικοῦ Σπινθηρος.

57—58. Ἀστεῖα παροράματα.

α'.) Οὐτε τὸν ἄρρωστον ὠρελεῖ ἡ μισὴ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἡ ἐπιτομος ἱστορία.
β'.) Ἡ ὄρνιθα γκαρίζοντας βάζει τὰ γάντια της.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

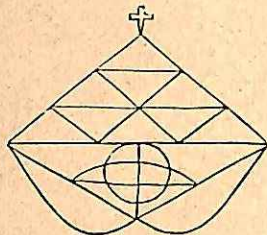
59—61. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνθέων.

α'.) Ὅσα ἐνίοτε βλέπομεν ὅτι ἐπιχειροῦμεν κατ' ὄναρ ὁ δὲν Κιχῶτος ἴσως ἠδύνατο νὰ τὰ ἐπιχειρήσῃ μόνον.
β'.) Οὐδενὶ δὲ νόμος χαρίζεται.
γ'.) Οἱ μικροὶ νοσοῦσιν εὐκολώτερον τῶν μεγάλων.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Μαχημένης Ἀχρογαλιᾶς.

62. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλιάς χωρὶς νὰ διέλθῃ δις ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἢ γραφίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

63. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἐνδόξου στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως.

1. Σειρὰ ὀρέων. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6. Θηρίον. 7. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 8. Πόλις τῆς Τουρκίας. 9. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 10. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Ἀγγέλου.

64. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι κοινὸν εὐχάριστον, τὰ δὲ τελικά ζωόν.

1. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Σύνδεσμος. 3. Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράρη.

65. Μεσοστιχίς.

Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητούμενων λέξεων εὐρίσκονται γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μυθολογικοῦ ποταμοῦ.

1. Φυτὸν ὑβρόδιον. 2. Σῶμα στρατιωτικόν. 3. Βασίλειον ὑμμετασχῶν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 5. Μέρος τοῦ πλοίου. 6. Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρακλίου Μαρούνη.

66. Ἑλλητισυμφωνόν.

ἡ·εἰ—ὁ—ἄ·ὁ—ἄ·ι—ὁ—ἄ·ὁ—ἔ·ἔ·αι—ὁ·ο—ον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικης.

67. Φωνηεντόλιπον.

Πρ-μ-τν—«Δπλσν»—π—λ—τ—ββλ—μ—δτ—ν—τν—δσκδσκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροίτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰανουαρίου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

15. Πύργος, πῦρ.—16. Τιμωρία (τῆ, μωρία).—17. Ἀναγνώστρια (ἂν, ἄγνός, τρία).—18. Μυελός, ὕελος.—19. Θῆρα, θύρα, Ἡρα, θῆρ.—20. Κίνα.—21. Ἡ ἀράχνη.—

22. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθείρονται τὰ ρόδα καὶ τὰ ἔα, ὅμως ἐμμένει ἄρθρατος ἡ ἀληθὴς φιλία.

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει, καὶ ἡ φιλία ἐκτεμᾷ τὴν ἀρετὴν τῶν μόνων.

23. 1. Ὅποιος χαρίζει μετὰ χαροῦμενον πρόσωπον κάμνει διπλὴν τὴν χάριν. 2. Ἡ ἐργασία εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας. 3. Μέτρον τῆς ἀξίας δὲν εἶνε ὁ ἑξωτερικὸς ὄγκος.—24. Ὁ κοχλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν ὥστε... κρατεῖ εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ δολοκλήρον τὴν οἰκίαν του.—25. Ἀνάξιος ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.—26. ΤΑΝΤΑΛΟΣ (1. Τίγρις. 2. Ἀρχιερεὺς. 3. Ναύπλιον. 4. Ταύγετος. 5. Ἀκακία. 6. Λαγώς. 7. Ὀδυσσεύς. 8. Σήμερον).—27. ΑΘΗΝΑ (1. Ἀγλαΐα. 2. Θεσπιαί. 3. Ἡσίοδος. 4. Νηλῶ. 5. Ἀγάθων).—28. Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς γονεῖς, διὰ νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 49]

Τὰ μικρότερα παιδιά, ἐπειδὴ ὁ θόρυβος δὲν τα εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἐκρίθη καλὸν νὰ τα ἀφήσωσι νὰ κοιμηθῶσι· διότι ἐὰν ἦσαν ἐξυπνα θὰ ἐγίνοντο μέγα πρόσκομμα διὰ τοῦ φόβου τῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν.

Ἐν τούτοις μέγιστα καὶ πλεῖστα προσπάθειαι κατεβλήθησαν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν εὐθείαν γραμμὴν ἀλλὰ παρευθὺς πάλιν ἐξέκλινε καὶ ἐξέπιπτε πρὸς ἀνατολὰς μετὰ ταχύτητος.

Αἰφνης ἐφάνη φῶς δύο ἢ τρία μίλλια μακράν. Ἦτο φῶς λευκὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἱστοῦ, — σημεῖον πλοίου πλέοντος. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνησαν καὶ τὰ δύο φῶτα τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ πράσινον, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνιντο ταυτοχρόνως καὶ τὰ δύο φῶτα, σημεῖον ὅτι τὸ ἐρχόμενον πλοῖον ἐπλεε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Σιλῶνι.

Μάτην ἤρχισαν νὰ κραυγάζωσι τὰ παιδιά.

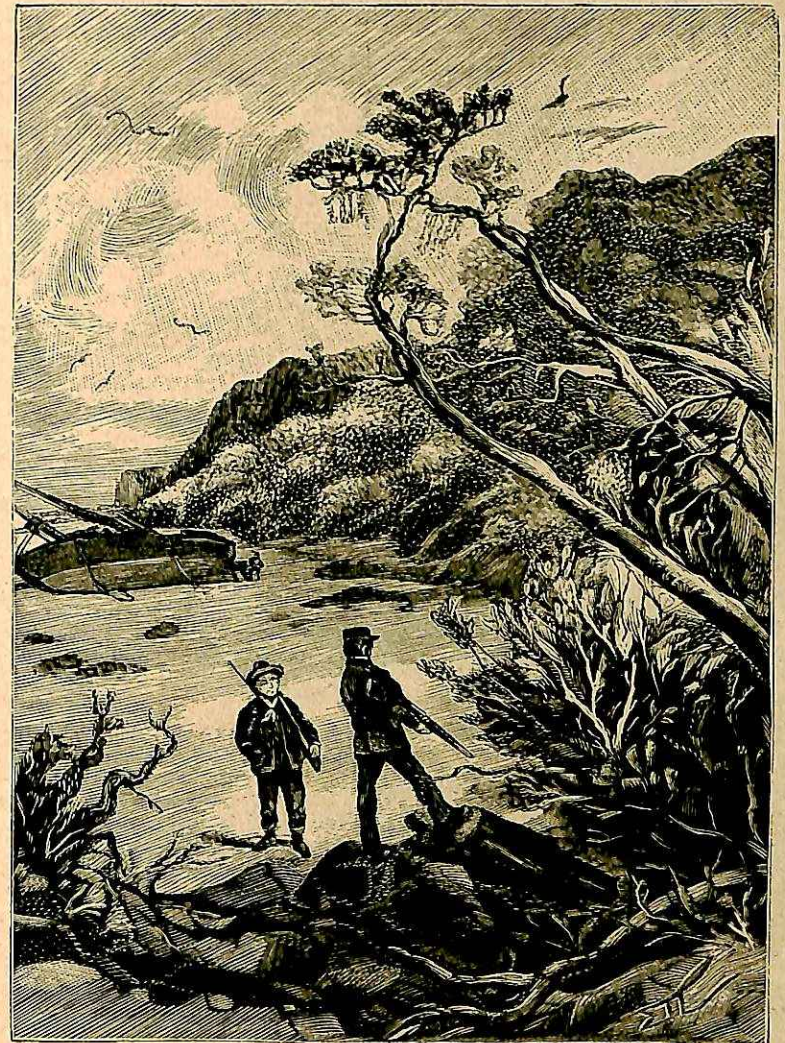
Ὁ θόρυβος τῶν φοβερῶν κυμάτων, ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοῦ τοῦ πλησιάζοντος πλοίου, ὁ σφοδρότερος γινόμενος ἄνεμος, πάντες οὗτοι οἱ θόρυβοι ἐσκέπαζον καὶ κατέπνιγον τὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν παιδίων.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν τοὺς ἤκουον οἱ ναῦται τοῦ ἐρχομένου πλοίου, θὰ ἐβλεπον ὅμως τὸν φανὸν τοῦ Σιλῶνι.

Δυστυχῶς ἐν ᾧ τὸ Σιλῶνι ἐκινεῖτο βιαίως, ἐθαύσθη ἡ ὑπέρα τοῦ ἱστοῦ καὶ ὁ φανὸς ἐπέσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὡστε τὸ μὲν Σιλῶνι ἀπέμεινε σκοτεινὸν καὶ δὲν ἐφάνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ σκότους, τὸ δὲ ἐπιπλέον ἀτμόπλοον ἐπλεε μετὰ ταχύτητος δώδεκα μίλλιον τὴν ὥραν.

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΤΧΟΣ 5^{ον}.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων τὸ ἀτμόπλοον προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ Σιλῶνι, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐβυθίζετο, ἐὰν προσεβάλλετο ἐκ πλαγίου ἀλλ' ἡ σύγκρουσις ἐγίνε μόνον κατὰ τὴν

«ΕΠΕΥΞΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ» (Σελ. 67)

πρύμναν καὶ ἀπέσπασε μέρος τοῦ ἄβρακος χωρὶς διόλου νὰ προσκρούσῃ κατὰ τοῦ σκάφους. Τόσον δὲ ἀσθενὴς ἦτο ἡ σύγκρουσις, ὥστε τὸ ἀτμόπλοον ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν του.

Συχνότατα οἱ πλοίαρχοι οὐδόλως φροντί-

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 5

ζουσι να βοηθήσωσι τὸ πλοῖον κατὰ τοῦ ὑποίου προσέκρουσαν. Ὁ τοιοῦτος τρόπος εἶνε σφόδρα ἐγκληματικός, καὶ ἔχομεν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα τοιαύτης ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας. Ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε πιθανότατον ὅτι ἐν τῷ πλοίῳ οὐδὲ ἐνόησαν καὶ τὴν σύγκρουσιν μετὰ τοῦ ἐλαφροῦ Σλώγι, τὸν ὁποῖον οὐδὲ καὶ διέκρινον ἐντὸς τοῦ πυκνοτάτου σκότους.

Τὸ Σλώγι μετὰ τὴν σύγκρουσιν ἐνέπεσεν εἰς τὴν μανίαν τοῦ ἀνέμου καὶ παρεσύρετο ὑπ' αὐτοῦ.

Τὰ παιδιά ἐκινδύνουν κίνδυνον δεινότητος.

Ἀφ' οὗ ἐγένεν ἡμέρα τὸ Σλώγι εὐρέθη πλέον ἐντὸς ἀπεράντου ἐρημίας. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ εἶνε ἐρημον, διότι τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα ἐξ Αὐστραλίας εἰς Ἀμερικὴν καὶ τὰν ἀπάλιν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Αὐστραλίαν, ἀκολουθοῦσι κατὰ προτίμησιν ὁδὸν ἢ μεσημβρινωτέραν ἢ βορειοτέραν. Διὰ τοῦτο οὐδὲν πλοῖον συνήντησε τὸ Σλώγι.

Ἦλθεν ἡ νύξ ἔτι χειρότερα, διότι ἐγένετο μὲν ἐκ διαλειμμάτων στιγμιαία παύσις τοῦ σφοδρότατου ἀνέμου, ἀλλὰ δὲν ἔπαυεν ὅμως ὁ ἄνεμος πνέων ἐκ δυσμῶν. Πόσον δὲ ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ τὸ κακὸν τοῦτο, οὔτε ὁ Βριάν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, οὔτε οἱ σύντροφοί του. Μάτην προσεπάθησαν διὰ διαφόρων χειρισμῶν νὰ ἐπαναφέρωσι τὸ πλοῖον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας· διότι οὔτε γνώσεις εἶχον διὰ νὰ μεταβάλλωσι τὸν δρόμον τοῦ πλοίου, οὔτε δυνάμεις νὰ προσθέσωσιν ἰστίαν.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ Βριάν ἔδειξε δραστηριότητα θαυμαστὴν παρὰ τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἐπεβλήθη εἰς τοὺς συντρόφους του οὐδὲ τοῦ Δόνιφαν ἐξαιρουμένου. Καὶ ναὶ μὲν δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Μόκου νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖον πρὸς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς, ἀλλ' ὅμως διὰ τῶν ὀλίγων ναυτικῶν γνώσεων του κατώρθωσεν ὥστε τὸ πλοῖον νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πλῆ ὅπως δῆποτε. Ἐξετίθετο εἰς μυρίους κινδύνους, ἦτο ἄγρυπνος ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἔστρεφε τὰ ἀνήσυχά βλέμματα του πρὸς πάντα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος μήπως ἀνακαλύψῃ ἐλπίδα τινὰ σωτηρίας. Δὲν παρημέλησε δὲ καὶ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν φιάλας περιεχούσας σημείωσιν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πλοίου Σλώγι, ὅχι διότι

ἤλπιζε μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ διὰ νὰ παραλείψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο καταφύγιον. Ἐν τούτοις οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι ὥθουν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι τὰ παιδιά νὰ κρατήσωσι τὸν δρόμον ἢ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ταχύτητά του.

Τί ἀπέγινε τὸ πλοῖον γινώσκουμεν ἤδη. Μετ' ὀλίγας δῆλα δὴ ἡμέρας ἡγέρθη τρικυμία σφοδροτάτη διαρκέσασα δύο ἐβδομάδας. Τὸ πλοῖον προσβαλλόμενον δεινῶς ὑπὸ τῶν πελωρίων κυμάτων μυριάκις ἐκινδύνευσεν νὰ κατακερματισθῇ, καὶ τέλος μετὰ πολλὰ ἐξώκειλεν ἐπὶ ἀγνώστου γῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Καὶ τώρα ὅποια τις θὰ εἶνε ἡ τύχη τῶν ναυαγῶν τούτων μαθητῶν, τῶν παρασυρθέντων χιλιάς ὀκτακοσίας λεύγας ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας; Πόθεν θὰ ἔλθῃ εἰς αὐτοὺς βοήθεια;

Ὅπως δῆποτε αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐνόμιζον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ τέκνα τῶν καταποντισθέντων μετὰ τοῦ πλοίου.

Καὶ ἰδοὺ διατί.

Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 15 Φεβρουαρίου ὅτι τὸ Σλώγι ἐφανίσθη ἐκ τοῦ λιμένος, ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν πλοίαρχον Γάρνερ καὶ πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀτυχῶν παιδιῶν. Περιττὸν δὲ εἶνε νὰ ἐπιμείνωμεν περιγράφοντες τὴν καταπληξιν ὅλης τῆς πόλεως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ταύτῃ.

Ἀλλὰ, ἐὰν τὸ ἀπόγειον εἶχε λυθῇ ἢ κοπῇ ἄρα γε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσβάσωσι τὸ πλοῖον καὶ νὰ τὸ ἀνεύρωσι, καὶ τοι ὁ δυτικὸς ἄνεμος ὅστις ἔπνεε σφοδρὸς, ἐνέπνεε λυπηρὰς ἀνησυχίας καὶ ἀμφιβολίας.

Ὅθεν παρευθὺς καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ὁ λιμενάρχης ἀπέστειλε δύο μικρὰ ἀτμόπλοια νὰ ἀναζητήσωσιν ἔξω τοῦ κόλπου εἰς ἑκτασὶν πολλῶν μιλλιῶν. Ὅλην νύκτα διέπλευσαν παντοῦ, ἐν ᾧ ἡ τρικυμία ἐγένετο ἀγριωτέρα τὴν δ' ἐπομένην ἡμέραν ἐπανάπλευσαν ἀπρακτα εἰς τὸν λιμένα, καὶ κατέλαβε δεινὸς ἀπεισμός τὰς δυσμοίρους οἰκογενείας τῶν ἀπολεσθέντων παιδιῶν.

Πράγματι τὰ δύο μικρὰ ἀτμόπλοια δὲν κατώρθωσαν μὲν νὰ ἀνεύρωσι τὸ Σλώγι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀνεύρον καὶ ἐκόμισαν εἰς τὸν λιμένα τὰ συντρίμματα τῆς κορώνης, τὰ ὅποια εἶχον πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν ναυ-

κτερινὴν σύγκρουσιν μετὰ τοῦ Περουβιανοῦ ἀτμόπλου Κουίτου, τὸ ὁποῖον οὐδὲ καὶ ἠσθάνθη ὅτι συνεκρούσθη κατὰ τὸν πλοῦν, τόσον ἐλαφρὰ ἐγένεν ἡ σύγκρουσις.

Ἐπὶ τῶν τεμαχίων τούτων τῆς κορώνης ἐφαίνοντο δύο ἢ τρία στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος Σλώγι. Ἐθεωρήθη λοιπὸν βεβαίότατον ὅτι τὸ Σλώγι θὰ κατακερματίσθῃ ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων τῆς ἀγρίας θαλάσσης, καὶ θὰ καταποντισθῇ αὐτανδρον περὶ τὰ δώδεκα μίλλια ἀπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΓΗΣ.—ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΟΓΥΜΑ.—ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ.

Ἡ παραλία ἦτο ἐρημος, ὅπως εἶχεν εἶπῃ ὁ Βριάν ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν ἀκάτιον ἱστὸν καὶ παρέτῃρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ἀπὸ μιᾶς ὥρας τὸ πλοῖον ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ὄχθης, καὶ ὅμως ψυχὴ δὲν εἶχε φανῇ. Δὲν ἐφαίνετο πουθενά οὔτε οἰκία, οὔτε καλύβη, οὔτε τρώγλη, οὔτε ἵχνος ἀνθρωπίνου ποδὸς ἐπὶ τῆς ἄμμου, οὔτε πλοιάριον ἀλιευτικόν, οὔτε καπνός.

Κατὰ πρῶτον ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων ἐσκέφθησαν νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὰ πυκνὰ δένδρα, νὰ περάσωσι διὰ μέσου αὐτῶν, νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἀπόκρημνον ὄχθην καὶ εἰ δυνατόν νὰ ἀναβῶσιν εἰς αὐτήν.

«Τέλος πάντων πατοῦμεν εἰς τὴν ξηράν, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε αὕτη ἡ γῆ ἢ ὁποία φαίνεται ἀκατοίκητος;

—Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ μὴ τύχῃ καὶ δὲν εἶνε κατοικισμός, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Ἐχομεν τροφίμα διὰ μερικὸν καιρὸν! . . τὸ μόνον ὅπου μᾶς λείπει εἶνε μία τρυπὰ νὰ τρυπώσωμεν, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὕρωμεν μίαν τοῦλάχιστον διὰ τὰ μικρά . . . Αὐτὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ κυττάξωμεν νὰ οἰκονομήσωμεν.

—Μάλιστα! . . καλὰ λέγεις! εἶπεν ὁ Γόρδων.

—Ἄς κυττάξωμεν τώρα τὰ πλέον κατεπείγοντα, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ μάθωμεν ἔπειτα ποῦ εὐρισκόμεθα. Καὶ ἂν μὲν εἶνε ἡπειρος, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ εὕρωμεν καὶ ποῦ βοήθειαν! Ἄν ὅμως εἶνε νῆσος . . . καὶ νῆσος ἀκατοίκητος . . . αἶ! τότε πλέον. Ἐλα, Γόρδων, νὰ πάμε εἰς τὸ δάσος.»

Ἀμφότεροι ἔσπευσαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ

δάσους, τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο λοξῶς μετὰ τῆς κρημνώδους ἀκτῆς καὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμίου περὶ τὰ τετρακόσια βήματα πρὸ τῆς ἐκβολῆς.

Εἰς τὸ δάσος τοῦτο δὲν ὑπῆρχεν ἵχνος διαβάσεως ἀνθρώπου, δὲν ἐφαίνετο ἀτραπός, οὐδὲ ἀνοιγμά τι. Παλαιοὶ κορμοὶ δένδρων κατερριμμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος ἔκειντο κατὰ γῆς, καὶ ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων ἐχώθησαν μέχρι τοῦ γόνατος περιπατοῦντες ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ τάπητος ἐκ τῶν ξηρῶν φύλλων τῶν δένδρων. Ἀλλ' ὅμως τὰ πτηνὰ ἐφευγον δειλῶς, ὡς ἐὰν ἐγίνωσκον ἐκ πείρας ὅτι πρέπει νὰ προφυλάσσονται ὅταν βλέπωσιν ἀνθρώπους. Ὅθεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ παραλία αὕτη ἐὰν μὴ ἦτο κατωκνημένη, θὰ ἐπεσκέπτοντο ὅμως αὐτὴν ἐνίοτε οἱ κάτοικοι παρακειμένης τινὸς γῆς.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ δύο παῖδες διῆλθον τὸ δάσος, τοῦ ὁποῖου ἡ πυκνότης ἠῤῥαξε πλησίον τῆς βραχέως πλευρᾶς, ἥτις ὑψοῦτο καθέτως ὡς τεῖχος ἐπὶ ὕψους ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου ποδῶν.

Κατὰ τὴν βάσιν τῆς ἡ βραχέως αὕτη πλευρὰ ἐὰν τυχὸν εἶχεν ἀνωμαλίαν τινά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ δυνηθῶσιν νὰ εὕρωσιν σκέπην τὰ παιδιά, θὰ ἦτο πρᾶγμα πολὺ εὐάρεστον. Ἐὰν μάλιστα ὑπῆρχε σπήλαιον προστατευόμενον κατὰ τῶν θαλασσίων ἀνέμων ὑπὸ τοῦ εὐρυτάτου παραπετάσματος τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς θαλάσσης ἐν καιρῷ τοῦλάχιστον μεγάλης τρικυμίας, τὸ σπήλαιον τοῦτο θὰ ἦτο βεβαίως ἄριστον καταφύγιον· διότι ἐν αὐτῷ οἱ νεαροὶ ναυαγοὶ θὰ κατέλυον προσωρινῶς, ἕως ὅτου μετὰ ἀκριβεστέραν ἐρευναν ἀποφασίσωσι νὰ διακινδυνεύσωσιν, εἰσδύοντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὴν πλευρὰν ταύτην οὐδὲν ἄντρον κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψωσιν ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων, οὐδὲ καὶ ἀτραπὸν τινα δι' ἧς νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ῥάχιν αὐτῆς.

Ὡστε, ἐὰν ἤθελον νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, ὥφειλον νὰ περιέλθωσι τὴν βραχέως ἀκτὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε παρατηρήσῃ ὁ Βριάν, ὅτε εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸν ἱστὸν διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερον.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἀμφότεροι κατέβησαν πάλιν πρὸς νότον βαδίζοντες παρὰ τὴν βάσιν τῆς βραχέως ἀκτῆς, καὶ ἔφθασαν εἰς

τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ὅπερ ἀνήρχετο ἐλικοειδῶς πρὸς ἀνατολὰς. Ἐν ᾧ δὲ ἡ ὄχθη αὕτη ἐσκιάζετο ὑπὸ πυκνῶν καὶ εὐμόρφων δένδρων, ἡ ἀπέναντι ὁμῶς εἶχεν ὅσιν ὅλως ἀντίθετον, ὡς συνέχεια δὲ αὐτῆς ἐξετείνετο ἐπ' ἀπειρον πεδιάς ἄνευ χλόης, ἄνευ τινὸς ὑψώματος.

Ἀποτυχόντες τῶν ἐλπίδων των, ἀδυνατοῦντες νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, ὁπόθεν θὰ ἡδύναντο ἀναμφιβόλως νὰ παρατηρήσωσι τὴν χώραν εἰς ἀκτῖνα πολλῶν μιλίων, ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον.

Εὐρον δὲ τὸν μὲν Δόνιφان καὶ τινὰς ἄλλους περιπλανωμένους ἐπὶ τῶν βράχων, τὸν δὲ Γέγκινς, τὸν Ἰβερσον, τὸν Δόλην καὶ τὸν Κοστάρ συλλέγοντας κογχύλια καὶ διασκεδάζοντας.

Ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων ἐξέθησαν εἰς τοὺς μεγαλειτέρους παῖδας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν των. Ἀπεφασίσθη δὲ ἕως ὅτου ἐρευνήσωσι περαιτέρω τὴν χώραν, νὰ μὴ ἐγκαταλίπωσι τὸ πλοῖον, ὅπερ ἡδύνατο ἔτι νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσωρινὴ κατοικία, καὶ τοι ἦτο ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει, διότι τὰ δωμάτια τοῦλάχιστον τῆς πρύμνης θὰ ἐπροστάτευον τὰ παιδιά κατὰ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων. Εὐτυχῶς δὲ καὶ τὸ μαγειρεῖον δὲν εἶχε πάθῃ βλάβην, πρὸς μεγίστην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τῶν μικρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἰδιαίτατον καὶ ζωτικώτατον ζήτημα ἦτο τὸ περὶ φαγητοῦ.

Εὐτύχημα ὄντως ἦτο, ὅτι οἱ παῖδες δὲν ἐπεχείρησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ μετακομίσωσιν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν παραλίαν τὰ ἀπαραιτήτως χρήσιμα εἰς κατοικίαν αὐτῶν· διότι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ το κατώρθωνον, ἀλλ' ὁμῶς εἰς πόσους καὶ ποίους κινδύνους ἤθελον ἐκτεθῇ; Ἐὰν τὸ πλοῖον ἔμενεν ἐκεῖ ὅπου ἐστάθη κατὰ πρῶτον, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διασώσῃσι τὸ ὑλικὸν αὐτοῦ; διότι ἐξάπαντος ἡ θάλασσα θὰ παρέλυε τὸ πλοῖον καὶ θὰ τὸ διέλυεν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, τὰ δὲ λείψανα αὐτοῦ τὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὰ διάφορα τρόφιμα, ὅπλα, σκεύη, ἐνδύματα, πάντα ταῦτα χρησιμώτατα εἰς τὴν δεκαπενταμελῆ ταύτην κοινωνίαν, ἅρα γε θὰ ἐσώζοντο; πολὺ ἀμφίβολον! Εὐτυχῶς λοιπὸν ἡ τρικυμία ἐρρίψε τὸ πλοῖον πέραν τῶν ὑφάλων, ὁπόθεν ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἐκπλεύσῃ, διότι ἐκλείον τὸν δρόμον τοῦ αἰ ὑφαλοι· ἀλλ' ἐν τούτοις ὁμῶς τόσον

εἶχε χωθῇ εἰς τὴν ἄμμον, ὥστε δὲν ἡδύνατο ἡ θάλασσα νὰ το παρασύρῃ, καὶ οὕτω πῶς ἦτο κατοικία ἀσφαλεστάτη.

Ἀναμφιβόλως ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχὴ ἤθελον διαμελίσῃ τὸ πλοῖον μετ' οὐ πολὺ, καὶ τότε πλέον οἱ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχον καταφύγιον. Ἀλλ' ὁμῶς ἕως ὅτου γίνῃ τοῦτο, ἴσως εὕρισκον πόλιν τινὰ ἢ χωρίον ἢ καὶ σπήλαιόν τι, ἂν ἴσως καὶ ἡ τρικυμία εἶχε ῥίψῃ αὐτοὺς εἰς ἐρημόνησον.

Λοιπὸν προτιμότερον ἦτο νὰ μείνωσι προσωρινῶς ἐν τῷ πλοίῳ, ὅπερ καὶ ἐγένετο τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Κλίμαξ ἐκ σχοινίου ἐδέθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο αὐτὸ κεκλιμένον, καὶ δι' αὐτῆς ἡδυνήθησαν τὰ παιδιά μικρά τε καὶ μεγάλα νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ὁ Μόκος ὅστις εἶχε γνῶσεις τινὰς μαγειρικῆς, καθ' ὃ ναυτόπαις, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Σέρβη, ὅστις ἡγάπα τὰ ὀρεκτικά, ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὸ φαγητόν. Πάντες ἔφαγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, μάλιστα δὲ ὁ Γέγκινς, ὁ Ἰβερσον, ὁ Δόλης, ὁ Κοστάρ καὶ νυθύμησαν οὐκ ὀλίγον. Μόνος δὲ ὁ Ἰάκωβος Βριάν ὅστις ἐν τῷ σχολείῳ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐθυμίας, τώρα ἐκάθητο κατὰ μέρος. Ἀνεξήγητος ἦτο ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, καὶ οἱ σύντροφοί του μετὰ πολλῆς ἀπορίας τὸν ἠρώτων τί ἔχει, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπεκρίνετο τίποτε, ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ σύννους.

Τέλος τὰ παιδιά κατὰκοπα ἐκ τῶν καθημερινῶν κόπων καὶ τῶν μυρίων ὧσων κινδύνων, ἐσκέφθησαν καὶ περὶ ὕπνου. Καὶ τὰ μὲν μικρὰ κατέβησαν εὐθὺς εἰς τὰ δωμάτια τοῦ πλοίου, ὁ δὲ Βριάν, ὁ Γόρδων καὶ ὁ Δόνιφαν ἤθελον νὰ ἀγρυπνήσωσι κατὰ σειράν. Καὶ ἐσκέφθησαν ὁρθῶς, διότι δὲν ἦτο τάχα κίνδυνος νὰ προσβληθῶσιν εἴτε ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, εἴτε ὑπὸ στίφους ἰθαγενῶν οἵτινες θὰ ἦσαν βέβαια πολὺ μᾶλλον ἐπιφοβοί;

Ἀλλὰ δὲν ἐφάνη ψυχὴ.

Ἡ νύξ διήλθεν ἄνευ τινὸς ἀπευκτέου, καὶ ἂφ' οὗ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, τὰ παιδιά προσνηχῆθησαν εὐγνώμονα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εὐθὺς ἀνέλαβον τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὰ ἡ παρούσα κατὰστασις των.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐδέησε νὰ ἀπογράψωσι τὰς ἐν τῷ πλοίῳ προμηθείας, ἔπειτα δὲ τὸ ὑλικόν, τοῦτ' ἐστὶ ὅπλα, ὄργανα, μαγειρικὰ σκεύη, ἐνδύματα, ἐργαλεῖα κτλ. Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἦτο τὸ σπουδαιότατον, διότι ἡ παραλία ἐφάνετο ἐρημος καὶ ἀκατοίκητος, καὶ μόνη πηγὴ πρὸς εὕρεσιν τροφῆς θὰ ἦτο ἡ ἀλιεῖα καὶ τὸ κυνήγιον, ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτον.

Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ὁ Δόνιφαν, ὅστις ἦτο ἄριστος κυνηγός, εἶχεν ἰδῆ μόνον στίφη πτηνῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑφάλων καὶ τῆς βραχώδους παραλίας. Θὰ ἦτο δὲ πράγμα πολὺ λυπηρὸν νὰ καταντήσωσι τὰ παιδιά νὰ τρέφονται διὰ πτηνῶν θαλασσίων. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ εἰξεύρωσι πόσον θὰ διαρκέσωσιν αἱ ἐν τῷ πλοίῳ τροφαὶ μετὰ πολλῆς οἰκονομίας.

Λοιπὸν ἐξετάσαντες εὐρον ὅτι πλὴν τοῦ διπυρίτου, ὅστις ἦτο ἐν μεγάλῃ ποσότητι, τὰ λοιπὰ τρόφιμα, οἷον χοιρομήρια, κρέατα παστά, τρόφιμα παρασκευασμένα δι' ἄλλης ἢ δι' ὄξους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤθελον διαρκέσῃ δύο μῆνας, τρωγόμενα μετὰ μεγίστης οἰκονομίας. Ὅθεν ἦσαν ἡναγκασμένοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ προϊόντα τῆς χώρας, διὰ νὰ φυλάξωσι τὰς ἐν τῷ πλοίῳ προμηθείας νὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν ἐάν ποτε ἤθελον ἀποφασίσῃ νὰ προχωρήσωσιν ἐκατοστύας τινὰς μιλίων πρὸς ἀνεύρεσιν λιμένων ἢ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

«Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐχάλασαν! εἶπεν ὁ Βάξτερ. Τάχα δὲν θὰ ἐμβῆκαν νερά εἰς τὴν ἀποθήκην;

— Ὅσα κουτιά φαίνονται χαλασμένα τὰ ἀνοίγομεν καὶ τὰ βλέπομεν... εἶπεν ὁ Γόρδων. Καὶ ἂν εἴνε πραγματικῶς χαλασμένα, πιστεύω ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ το ξαναψήσωμεν ὅτι ἔχουν μέσα...

— Αὐτὸ δὲ εἶνε δική μου δουλειά, εἶπεν ὁ Μόκος.

— Ἐλα λοιπόν, μὴ ἀργῆς, εἶπεν ὁ Βριάν, διότι τώρα τὰς πρώτας ἡμέρας θὰ εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ τρώγωμεν ἀπὸ τὰς τροφὰς τοῦ πλοίου μας.

— Καὶ διατί τάχα, εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ, νὰ μὴ ἀρχίσωμεν ἀπὸ σήμερον; Ἐκεῖ πέρα εἰς τοὺς μεγάλους βράχους θὰ εἴνε πολλὰ αὐγά. Πότε νὰ περιμενώμεν;

— Ναί!... ναί!... ἀνεφώνησεν ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστάρ.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ψαρεύσωμεν; εἶπεν ὁ Οὐέπ. Τάχα δὲν θαῦρωμε καμμίαν ὀρμιάν 'ς τὸ πλοῖον καὶ ψάρια 'ς τὴν θάλασσαν; —

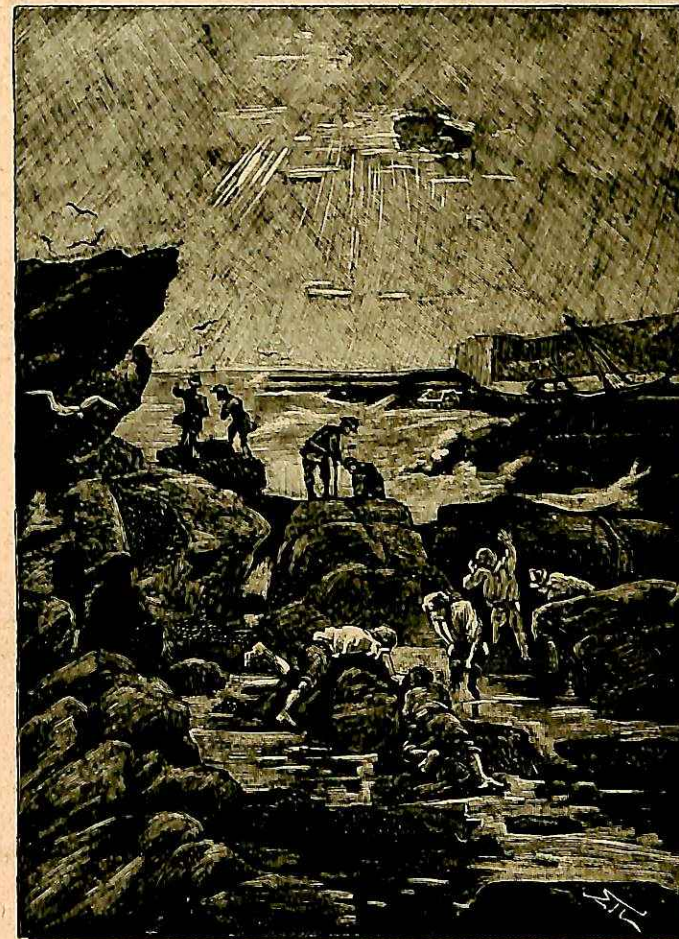
Ἐλάτε, παιδιά, ποῖος πᾶμε νὰ ψαρεύσωμε!

— Ἐγώ!... Ἐγώ!... ἀνεφώνησαν τὰ μικρά.

— Καλά!... καλά!... εἶπεν ὁ Βριάν. ἀλλὰ νὰ σας 'πῶ, δὲν θὰ πᾶμε νὰ παίζωμε. Θὰ πάρῃ ὀρμιάν ὅστις ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇ καὶ ὄχι νὰ παίξῃ.

— Ἐννοια σου, Βριάν! εἶπεν ὁ Ἰβερσον, καὶ δὲν ἔχομεν ὄρεξιν διὰ παιγνίδια...

— Καλά, ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ κυττάξωμεν τί ἔχει τὸ πλοῖόν μας, εἶπεν ὁ Γόρδων.

«ΕΥΡΟΝ ΑΥΤΟΥΣ ΣΥΛΛΕΓΟΝΤΑΣ ΚΟΓΧΥΛΙΑ» (Σελ. 68)

Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας μόνον εἰς τὸ φαγητόν . . .

— "Ὅποτε θέλομεν εἰμποροῦμεν νὰ πιάσωμεν θαλασσιναὶ νὰ φάμε! εἶπεν ὁ Σέρβης.

— "Ἔστω! εἶπεν ὁ Γόρδων. Πηγαίνετε οἱ μικροί, τρεῖς ἢ τέσσαρες!—Μόκο, πήγαινε καὶ σὺ μαζί τους.

— "Ἀμέσως, κύριε Γόρδων.

— "Νὰ τους προσέχης; ἤκουσες; προσέθηκεν ὁ Γόρδων.

— "Μεῖνετε ἡσυχος! »

Ὁ ναυτοπάις, παιδίον προθυμότατον, ἐπιδεινώτατον, γενναιοῦτατον, ἦτο βοηθὸς ἀριστος τῶν παιδίων, καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τῶν μεγαλητέρων. Ἰδιαιτέρην ἀγάπην καὶ πίστιν εἶχε πρὸς τὸν Βριάν, ὅστις καὶ αὐτὸς δὲν ἔκρυπτε τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Μόκον.

« Ἐμπρός, παιδιά! ἀνεφώνησεν ὁ Γέγκινς.

— Δὲν πηγαίνεις μαζί του, Ἰάκωβε; ἠρώτησεν ὁ Βριάν τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνένευσεν.

Ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλτης, ὁ Κοστάρ, ὁ Ἰβερσον, ἐξεκίνησαν ἔχοντες ὁδηγὸν τὸν Μόκον εἰς τὰς ὑφάλους τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσῃ ἡ θάλασσα. Ἡλπίζον δὲ ὅτι μετὰ τῶν βράχων θὰ εὗρωσιν ἐν ἀφθονίᾳ διάφορα μαλάκια, μύδια, κογχύλια ἴσως δὲ καὶ ὀστρεῖδια καὶ τὰ θαλασσινὰ ταῦτα εἴτε ὡμὰ εἴτε ἐψημένα θὰ συμπλήρουν τὸ πρῶτον φαγητόν ἀξιόλογον.

Τὰ παιδιά ἐπήδων μετὰ τῶν βράχων μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης καὶ οἱ φαιδροὶ γέλωτές των ἠκούοντο μακρόθεν. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ἐνόμιζον μᾶλλον ὡς διασκέδασιν ἢ ὡς ἐργασίαν. Τοιαύτη εἶνε ἡ παιδικὴ ἡλικία. Εἶχον σχεδὸν λησμονήσῃ τὰ δεινὰ τὰ παρελθόντα καὶ ἦσαν ἀμέριμνα περὶ τῶν μελλόντων κινδύνων.

[Ἔπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΧΙΟΝΟΠΛΑΣΤΗ

Ἦταν χειμῶνας βαρὺς. Τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσῃ ἓνα μέτρο τὰ χωράφια καὶ ὅλοι ἦσαν κλεισμένοι μέσα ἑς τὰ σπίτια σιμὰ ἑς τὴ θερμάστρα. Μόνον μερικὰ παιδιά ἐπαιζαν ἔξω ἑς τὸν δρόμον μετὰ τὴ γοῦνα ἑς τὸ λαιμό.

Ἐκάναν ἀνθρωπάκια, ἔστηναν τρόπαια, ἐμάζεβαν σωροὺς χιόνι. Μία γρηῃ κ' ἓνας γέρος ἐστῆκουνταν ἑς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπαν τὰ παιδάκια χαρούμενα καὶ ἠυμῶνταν τὰ παιδικίσια τους χρόνια. Τὶ ὠραία, τὶ γλυκεῖα ἐνθύμησις!

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσιν ὥρα λέγει ἡ γρηῃ ἑς τὸν γέροντα:

— Δὲν πάμε καὶ μεῖς, καλέ μου, ἑς τὸν δρόμον;

— Καλὰ, λές, πάμε! ἀποκρίνεται ὁ γέρος.

Καὶ ἐβγήκαν. Ἐπαιζάν τὸ χιόνι καὶ ἐπαίζαν σάν τὰ μωρά. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἴσα ἴσα ἐπερνοῦσε ἓνας διαβάτης, γέρος κ' αὐτὸς μετὰ ἄσπρα ἄσπρα μακρὰ γένια, ἀδύνατος σάν στύλος ποῦ στηρίζουν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα. Τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἐρώτησε ἀφοῦ τοὺς ἐχαιρέτησε:

— "Ἐ, γεροντάκια μου, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Πλάθουμε τὸ χιόνι, ἀπεκρίθησαν ὁ γέρος κ' ἡ γρηῃ μετὰ χαμόγελο.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθῇ, εἶπεν ὁ διαβάτης καὶ ἐχάθηκε πρὸς τὸ παγωμένο ποτάμι.

Ἐπλάθαν λοιπὸν τὸ χιόνι. ἔκαναν τὰ πόδια του, τὸ στῆθός του, τὰ χέρια του, τὸ κεφάλαι του, ἔκαναν τὴ μυτίτσα του, τὸ στοματάκι του, τὰ βάλαν ἐπειτα τὸ ἓνα ἐπάνω ἑς τὸ ἄλλο καὶ γίνηκε ἓνα εὐμορφὸ κουκλάκι. Ἐξαφνὰ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγήκεν ἄχνος ζεστός, τὰ ματάκια του ἀνοιξαν, καταγάλανα σάν τὸν οὐρανὸ μας, ἐβγαλε μαλλάκια ὀλόξανθα σάν τὸν ἥλιο, ἐκούνησε τὰ χεράκια του, ἐτινάχθηκε νὰ πέσῃ τὸ διαμαντένιο νεράκι ποῦ εἶχε μείνῃ ἐπάνω του σάν δροσιά. Ἐπῆγε σιμὰ ἑς τὸν γέροντα καὶ ἐπειτα ἐπήδησε σάν ζωντανό. Ἐγινε ἓνα πολὺ εὐμορφὸ κοριτσάκι.

Ἄμα τὸ εἶδε ἡ γρηῃ τὸ ἐσήκωσε, τὸ τύλιξε μέσα σὲ τουλουπάνι καὶ τοῦ εἶπε:

— Καρδουλά μου, θὰ σὲ πάρω ἐγὼ ἑς τὸ σπίτι μου, θὰ σὲ κάμω κόρη μου. "Ἐ;»

Καὶ τὴν ἐπῆρε.

Ἐταί περνοῦσε ὁ καιρὸς ἐξημέρωνε, ἐβράδυαζε καὶ ἡ μικροῦλα ἡ σγουρόξανθη ὠμόρφυνε καὶ ἐμεγάλωνε, ὅχι ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, ὅχι

ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα, ὅχι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀλλὰ ἀπὸ λεπτό σὲ λεπτό! δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὴν καλοκυττάξουν οἱ δύο γέροι καὶ ἡ Χιονόπλαστη ἐγίνε ζωηρὸ κοριτσάκι. Δὲν ἐπρόφθασεν ἡ γρηῃ νὰ δέσῃ τὰ μαλλάκια της μετὰ χρωματιστὰς μεταξωτὰς κορδέλες καὶ νὰ βάλῃ στολίδια ἑστὴ γοῦνα της καὶ κείνη κρέμασε ὠραῖες πλεξοῦδες καὶ ἦταν ὠμορφὴ νύφη.

Ὅλα τὰ παλληκάρια τὴν ἤθελαν γιὰ γυναικά τους. Ἦταν πρώτη ἑς τὸ χορό, πρώτη ἑς ὅλα τὰ πανηγύρια. Ἐσυναζούνταν ὅλα καὶ τὴν ἔζητοῦσαν ἀπὸ τὸ γέρον μετὰ μεγάλο ζῆλον καὶ μάλωναν ποῖος θὰ τὴν πάρῃ. Ἐπῆσαν ἔμπροστὰ ἑς τὴν πόρτα της σάν φύλλα ποῦ πέρνει ὁ ἀγέρας τοῦ φθινοπώρου.

Ἦταν ὅμως πραγματικῶς ὠραία, μόνον χρῶμα ποῦ δὲν εἶχε, μόνον ποῦ δὲν εἶχε αἷμα!

Τὴν εὐχαριστοῦσαν πολὺ τὰ σύννεφα, τὰ εἶχε σάν ἀδελφούς της, εὐχαριστοῦνταν νὰ βλέπῃ τὴν ἀνεμοζάλη καὶ τὸν χιονοστρόβιλον, τοὺς ἐνόμιζεν συμπεθέρους καὶ προξενῆτρες. Τὴν ὁμίχλη τὴν εἶχε σάν ἀδελφὴ!

Ἦλθε ἡ ἀνοιξίς, γλυκὴ γλυκὴ ἀεράκι ἐφυσῶσε ἀνάμεσα ἑς τὰ δένδρα, τὰ χιόνια ἔλυωσαν, ἐπλημύρησαν τὰ ποτάμια καὶ ὅλη ἡ φύσις ἦταν χαρούμενη.

Ἡ Χιονόπλαστη ἦταν λυπημένη· δὲν ὤμιλοῦσε σὲ κανένα, ἐγείρε τὸ κεφάλαι της συλλογισμένη ἢ σγουρόξανθη.

Μία φορὰ, τὸ βραδυνό, ὅλα τριγύρω ἦσαν ξεχειλισμένα ἀπὸ τὰ νερά. Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηῃ ἐκάθονταν ἑς τὴ θύρα.

— Κύτταξε, σάν παγωὶν ἐρχεται τὸ κο-

ριτσάκι μας καμωμένο. Διές τὴν! Διές τὴν!

Καὶ τῶντι ἡ Χιονόπλαστη ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσε τὸ γεφύρι τοῦ ποταμοῦ. Οἱ φράκτες εἶχαν φουντώσῃ καὶ ἦσαν μιὰ ὠμορφιά. Ἦρχετο ἀπὸ τὰ χωράφια καταστολισμένη καὶ πῆγαινε κατὰ τὸ μεγάλο δρόμον.

Ἡ γρηῃ ἐκαμάρωνε, ποῦ εὗρε τέτοια κόρη νὰ τὴν ἔχῃ στὰ γηρατειά της. Ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν νὰ τὴς χάριζε ὁ Θεὸς ἓνα παιδάκι, καὶ νὰ ἑς τὸ τέλος ὁ Πλάστης ἄκουσε τὴς προσευχῆς της. Τόρᾳ ἔλεγε πῶς ἦταν εὐτυχισμένη!

Ἡ γαλανομάτα ἡ Χιονόπλαστη ἐκεῖ ποῦ πῆγαινε παραπάτησε καὶ ἐγείρε ἐπῆγε ἄλλο πρὸς καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχίνησε νὰ λυώνῃ! Ὁ ἥλιος, βλέπετε, ἦταν πολὺ ζεστός! Ἦρχισε νὰ λυώνῃ σάν κεράκι καὶ ὁ ἀτμός ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ ἄνω της ἐστριφογύριζε, ἐστρίφτηκε σάν σύννεφο καὶ ἐχάθηκε, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐβασίλευε μετὰ μεγαλοπρέπεια καὶ ἔλουζε μέλαμ, πρᾶχρῶματα τὰ βουνὰ καὶ τὰ χωράφια καὶ τὰ ἄσπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ.

Ἡ γρηῃ καὶ ὁ γέρος ἔμειναν θαμβωμένοι. Ἐστέναξαν δυνατὰ καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν καίμενην τὴν Χιονόπλαστη. Ἐκύτταζαν πολλὴν ὥρα ἑς τὸν οὐρανὸ ποῦ ἐχάνονταν μέσα ἑς τὴν ὁμίχλη!

Ἡ γρηῃ ἀπόμεινε μετὰ τὴν χαρὰ ἑς τὸ στόμα.

Ἦθελε, ἤθελε παιδάκι· νὰ λοιπὸν τόρᾳ!

Ὁ Θεὸς ξέρει πολὺ καλὰ τί κάμνει καὶ πρέπει νὰ ἤμεθα εὐχαριστήμενοι μετὰ ὅτι μᾶς δίνει.

[Κατὰ τὸ Ρωσσικὸν τοῦ ποιητοῦ Δανιὴλ βσκη.]

ΦΑΚ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΑΥΛΑΚΙ

Εἰς τὸ περιβολάκι
Τῆς βρύσης τὸ νερό
Ἐμβαίνει μεσ' ἑς τ' αὐλάκι
Καὶ τρέχει καθαρὸ.

Μικρὴ σανίδα βάζει
Τὸ ἔξυπνο παιδί,
Γεφύρι ἐτοιμάζει,
Περνᾷ καὶ τραγουδεῖ.

Σ' τ' αὐλάκι μίαν ἡμέρα
Παιδάκι φθάνει ζωηρό,
Νὰ πάγῃ θέλει πέρα
Ἀλλὰ φοβᾶται τὸ νερό.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΥΠΑΚΟΗ

Τὰ παιδάκια τ' ἀγαποῦν
ὅταν μελετοῦνε,
κι' ὅταν πρέπει σιωποῦν
καὶ δὲν ἀτακτοῦνε.
Μὰ καθεὶς γι' αὐτὰ ἡλεῖ,
τ' ἀγαπᾷ καὶ πειὸ πολὺ
ὅταν ὑπακούουν,
ναί!
ὅταν ὑπακούουν.

Τὰ παιδάκια μιὰ φορὰ
συμβουλὰς γυρεύουν
καὶ ἀκοῦνε μὲ χαρὰ
σὰν τὰ συμβουλευοῦν,
δίχως λέξι νὰ εἰποῦν.
Κι' ὅλοι, ὅλοι τ' ἀγαποῦν
ὅταν ὑπακούουν,
ναί!
ὅταν ὑπακούουν.

Εἶνε ἡ ὑπακοή
τῶν παιδιῶν προστάτης
καὶ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ
φέρνει τὰ καλὰ της·
καὶ ἂς μάθῃ ὁ καθεὶς
καὶ σοφὸς καὶ ἀμαθὴς
γιὰ νὰ ὑπακούῃ,
ναί!
νὰ ὑπακούῃ.

Γιατὶ μιὰ στιγμή θάλλῃ
τὸ καλὸ θὰ νοιώσῃ
καὶ θὰ μεταμεληθῇ
καὶ θὰ βάλῃ γνῶσι,
ἀλλὰ πρὶν τιμωρηθῇ
πρέπει νὰ ὑποταχθῇ
καὶ νὰ ὑπακούῃ,
ναί!
νὰ ὑπακούῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΣΠΟΓΓΟΥ

— Ἀχ! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ σπόγγος.
— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κάδος. Μὴ σ' ἐζού-
λησαν πάλιν σφικτὰ, ἢ μήπως σὲ ἄλψαν μὲ
σαποῦνι; Ἡξεύρω ὅτι αὐτὰ σὲ κάμνουν νὰ πονῇς.
— ὦ, βέβαια πονῶ ὅταν μὲ σφίγγουν τόσο
ὥστε νὰ μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, ἀλλὰ
δὲν ἐστέναξα δι' αὐτό! Τὰ βάσανα καὶ τὰς
βαρβαρότητας τὰς συνηθίζει κανεὶς ἐπὶ τέλους.
Τώρα ἐστέναξα διότι ἐσυλλογίσθηκα τὴν ἀγα-
πητὴν μου πατρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μὲ ἀπέ-
σπασαν μὲ τόσην σκληρότητα. ὦ, τί εὐτυχι-
σμένην ζωὴν ἐπερνοῦσα!...

— ὦ, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν σου, εἶπεν ὁ
κάδος. Ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὴν ἀγορὰν μέσα
εἰς ἕνα μικρὸν καὶ σκοτεινὸν μαγαζί... Σὺ ποῦ;..

— Ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὰ παράλια τῆς Συ-
ρίας, ἀπῆντησεν ὁ σπόγγος ἀναστεναζών, εἰς
τὰ ὠραία παράλια τῆς Συρίας. Ἐκεῖ εὗρίσκε-
ται εἰς μικρὸς ὄρμος, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκταὶ εἶνε
ἀπότομοι καὶ βραχώδεις. Οἱ σκόπελοι, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐξέρχονται ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς

θαλάσσης εἶνε ξηροὶ καὶ γυμνοί, ἀλλ' αἱ ὕφα-
λοι εἶνε σκεπασμέναι μὲ ὠραία θαλάσσια φυτὰ
καὶ περικυκλοῦνται ἀπὸ λεπτὰ φύκη. Ἡ το-
ποθεσία εἶνε τόσο ὠραία ὥστε δὲν περιγράφε-
ται. Ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης καλύπτεται ἀπὸ
ἀργυρόχρουν ἄμμον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου τρέ-
χουν χρυσοκόκκινα ψάρια καὶ μυρία ἄλλα
ὄντα. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ κάτω εἶνε ἡσυχος καὶ
ὠραία. Εἷς τινα βράχον, πολὺ πλησίον τοῦ βου-
νοῦ, ἔζων καὶ ἐγὼ εὐτυχής, ὅσον εὐτυχὲς δύνα-
ται νὰ εἶνε ἐν ζῶνι μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

— Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ; διέκοψεν ἡ ψή-
κτρα, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ πρὸ μικροῦ καὶ
ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀμαθής. Σὺ ζῶν; Δὲν
τὸ πιστεύω. Ἐγὼ ποῦ ἔχω ῥάχην ἀπὸ κόπας
καὶ τρίχας ἀπὸ χοῖρον ἡμποροῦσα ἴσως νὰ
εἶπω ὅτι εἶμαι ζῶν· ἀλλὰ σὺ οὔτε ῥάχην ἔχεις
οὔτε τρίχας.

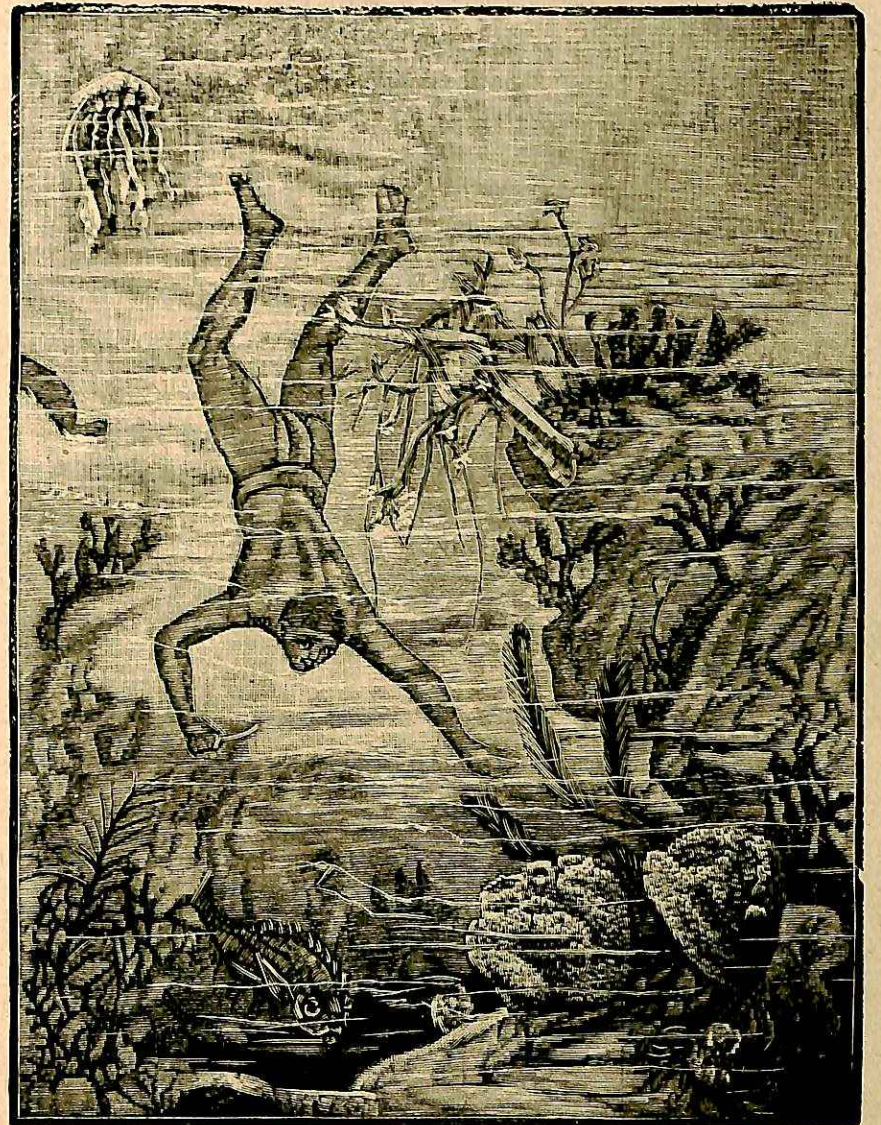
— Ναί, ἔχεις καὶ κοκκαλένιαν ῥάχην καὶ
τρίχας χοίρου, ἀπῆντησεν ὁ σπόγγος, ἀλλὰ δὲν
ἡξεύρεις πολλὰ πράγματα. Ἡμὴν ζῶν, μικρὴ

μου φίλη, ἂν καὶ τώρα κατήντησα νὰ εἶμαι ὁ
σκελετὸς τοῦ ὅ,τι ἤμην ἄλλοτε.

Λοιπὸν ἐζοῦσα ἐκεῖ, εὐτυχισμένην καὶ εὐχά-
ριστον ζῶν ἐπὶ τοῦ βράχου μου, πάντοτε εἰς
τὴν ἰδίαν θέσιν· ποτὲ δὲν μετετοπιζόμην. Καὶ
δὲν εἶχα καμμίαν αἰτίαν
νὰ τὸ πράξω, καὶ ἂν ἀκό-
μη εἶχα κνήμας ὅπως τὰ
ἄλλα ζῶα. Τὸ διαυγὲς καὶ
χλιαρὸν νερὸν τὸ ὁποῖον
εἰσῆρχετο ἀπὸ τὰς ἀνα-
ριθμήτους μικρὰς ὁπὰς
τῆς οἰκίας μου καὶ ἐξήρ-
χετο ἀπὸ τὰ μεγάλα μου
ἀνοίγματα ἦτο ἡ μόνη
μου ἐνασχόλησις, καὶ ποτὲ
δὲν μ' ἐκούραζεν. Ἡ θά-
λασσα ἐκεῖ κάτω ἦτο γε-
μάτη ἀπὸ διάφορα μικρὰ
ὄντα, παντὸς εἶδους, τὰ
ὅποια ἐχρησίμευον πρὸς
τροφὴν μου. Τὴν ἀνοιζὶν
μὲ ἀπησχόλουν τὰ μητρι-
κὰ καθήκοντά μου. Ἐγέν-
ων ἑκατοντάδας ὠραίων,
μικρῶν στρογγυλῶν αὐ-
γῶν, τὰ ὅποια ἦσαν κί-
τρινα ἢ ἄσπρα. Μετ' ὀλί-
γον ἀπὸ τὰ αὐτὰ ἐβγαί-
ναν μικραὶ λεπταὶ κεραῖαι
ποῦ ὁμοιάζαν μὲ τὰς βλε-
φαρίδας ποῦ ἔχουν οἱ ἄν-
θρωποι εἰς τὰ μάτια των.
Τότε ἐξεκόλαπτα τὰ αὐ-
γά, καὶ τὰ παιδιὰ μου
μὲ τὰς μικρὰς των κε-
ραίας ἐκολυμβοῦσαν ἐπά-
νω κάτω.

Κατ' ἀρχὰς ἔμεναν πλη-
σίον μου καὶ ἐχαροποιοῦν
τὴν καρδίαν μου μὲ τὰ
ἀφελῆ παιδικὰ παιγνί-
διά των, ἀλλὰ γρήγορα ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγ-
κην νὰ ἰδρῦσουν καὶ αὐτὰ κατοικίαν καὶ ἐπή-
γαιναν ν' ἀποκατασταθοῦν εἰς ῥαγάδα τινα
βράχου ἢ κορμὸν κοραλλίου, καὶ νὰ γίνουν
ὠραῖοι σπόγγοι ὡς ἐγὼ. Δὲν ἡμποροῦσα νὰ πα-
ραπονεθῶ δι' αὐτὸ διότι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον εἶχα

κάμην εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν ἐβλεπα κανέν
πλέον ἐξ αὐτῶν, παρεκτὸς ἐνός, τὸ ὁποῖον
ἰδρυσεν τὴν κατοικίαν του ἐπὶ τῆς σκληρᾶς ῥά-
χης ἐνός μεγάλου καρκίνου. Ἐμεγάλωνε ἡμέ-
ραν μὲ τὴν ἡμέραν καὶ ἐγείνε ἀξιόλογος σπόγ-

« ἩΡΧΕΤΟ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ » (Σελ. 74)

γος, ἀλλ' ὁ καρκίνος δὲν ἀνησυχεὶ διόλου, καὶ
τὸν ἔσυρε μαζί του ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε. Ὡς
ἐκ τούτου τὸν εἶχα συχνὰ πλησίον μου, διότι
ὁ καρκίνος ἡγάπα τὴν συντροφίαν μου καὶ ἤρ-
χετο συχνάκις καὶ ἐφλυκρούσαμεν ἐπὶ ὥρας.
Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, μίαν τρομερὰν ἡμέραν,

ἐν ᾧ συνωμίλουν μὲ τὸν υἱόν μου καὶ μὲ τὸν σπιτονοικοκύρην του, εἶδα ἐξαφνα ἕνα μεγάλον ἴσκιον. Δὲν ἔδωκα μεγάλην προσοχὴν ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανέννας καρχαρίας ἢ ἄλλο θαλάσσιον κῆτος· ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε εἶδα ὅτι δὲν ἦτο ψάρι, ἀλλ' ἐν ὅλως διόλου παράδοξον τέρας, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν εἶχα ἰδῆ ἀκόμη. Εἶχε τέσσαρα χέρια μὲ πέντε κεραίες ἕκαστον, αἱ ὁποῖαι κεραῖαι ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ὀνομάζονται δάκτυλοι. Καὶ τὰ δύο χέρια, μοῦ εἶπαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὰ λέγουν πόδια. Τὰ μάτια του ἤστραπτον, εἰς τὸ ἕνα δὲ χέρι του ἐκράτει κάτι τὸ ὁποῖον ἔλαμπε. Ἡρ-χετο κατ' εὐθείαν ἐπάνω μου. Ὁ καρκίνος καὶ ὁ υἱός μου τόσον ἐτρόμαξαν ὥστε ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἔμεινα δὲ ἐγὼ μόνος ἄνευ τῆς ἐλαχίστης βοηθείας. Εἶδα τὸν ἕνα βραχίονα νὰ ἐκτείνεται ἐπ' ἐμοῦ. Οἱ πέντε δάκτυλοι μὲ συνέλαβον, καὶ τὸ ἀστράπτον ἐκεῖνο πᾶνγμα εἰσέδυσεν ὑποκάτω μου καὶ ἔκοψε τὰς τρυφεράς μου ἵνας.

Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τί ἡσθάνομην τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐκτοτε ἀπεσπάσθην διὰ παντός ἀπὸ τὴν ἡσυχον καὶ ἀγαπητὴν κατοικίαν μου ὅπου ἤμην τόσον εὐτυχής...

Ἀμέσως μὲ ἔρριψεν εἰς ἕνα σάκκον τὸν ὁποῖον

τὸ τέρας εἶχε κρεμασμένον εἰς τὴν μέσην του. Θὰ διηγηθῶ συντόμως τί ὑπέφερα μετὰ τὸ φερόν ἐκεῖνο δυστύχημα. Μὲ ἐξέθεσαν εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐξηράνθην ἕως ὅτου πᾶν ἴχνος ζωῆς ἐξηλήθη ἀπὸ ἐμέ, ἔπειτα δὲ μὲ ἐκατοντάδα ἄλλων ὁμοίων μου μὲ ἐκλείσαν εἰς μίαν ξυλίνην κάσαν· ἐταξείδευσα ἀρκετὸν καιρόν· ἔπειτα μὲ ἐξέβαλαν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ μὲ ἐπλυναν καὶ τέλος εὐρέθην κρεμασμένος εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς μικρεμπορίου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσοι θλιβερά, ὥστε δὲν βαστά ἡ καρδιά μου νὰ σκεπτοῦμαι τὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς. Τώρα ἡ τύχη μου ἐκαλλιτέρευσε κάπως. Πίνω νερὸ πρῶτ' βράδι — ὅχι βέβαια νερὸν τῆς θαλάσσης — καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ σκαποῦνι, τὸ ὁποῖον μοῦ καίει τὰ σπλάγχχνα μου καὶ αὐτὸ τὸ σφίξιμο τὸ ὁποῖον μοῦ φέρει λειποθυμίαν, δὲν θὰ εἶχα κανέν παραπονόν. Ἀλλὰ πολλάκις ἐν ᾧ εἶμαι ἀκίνητος εἰς μίαν ἄκρην, ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Συρίας, καὶ ποθῶ ἐν ῥεῦμα τοῦ διακυοῦς, τοῦ χλιαροῦ ἐκεῖνον θαλασσίου νεροῦ, ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὸν βραχόν μου ὅστις ἦτο πλησίον τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, εἰς τὸν υἱόν μου ὁ ὁποῖος περιφέρεται ἀκόμη ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ μου φίλου τοῦ τόσοι καλοῦ καρκίνου!

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΕΥΛΙΝΟΝ ΠΟΔΙ

Εἰς τὸ ἄκρον χωρίου τινος ἦτο ἐν παλαιὸν χαμόσπιτον. Τὰ παράθυρά του δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ μίαν πλάκα τοῦ σχολείου. Ἡ θύρα ἦτο τόσον χαμηλὴ, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ σκύβουν ἂν ἤθελαν νὰ ἔμβουν μέσα.

Πρὸ τῆς χαμηλῆς θύρας ἐφαίνετο κάποτε ἄνθρωπος τις πολὺ, πολὺ γέρον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε τὴν μίαν κνήμην του ξυλίνην. Πλησίον του εἶχε ἕνα δικανίκι. Χωρὶς τὸ δικανίκι ἐκεῖνο δὲν ἠδύνατο οὔτε βῆμα νὰ κάμῃ. Ἡ κόμη τοῦ γέροντος ἦτο κατὰλευκος, τὸ δὲ πρόσωπόν του ὠχρὸν καὶ μακρὰ μὲν.

Ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου διηγήθη μία ξένη κυρία· ἐκράτει δὲ ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν μικρὰν κόρην τῆς, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἕως δέκα ἐτῶν.

Ἡ ξένη κυρία ἰδοῦσα τὸν δυστυχῆ γέροντα

ἡσθάνθη μεγάλην λύπην δι' αὐτόν· καὶ ἀμέσως πλησίασας τῷ ἔδωκε μίαν δραχμὴν. Ἐπειτα δὲ ἠρώτησεν αὐτόν.

— Πῶς συνέβη καὶ ἐχάσατε τὸ πόδι σας καλὲ μου γέρον; Θὰ ἦσθε βέβαια στρατιώτης καὶ θὰ τὸ ἐχάσατε εἰς τὸν πόλεμον.

— Ὡ, ὅχι, εἶπεν ὁ γέρον· στρατιώτης δὲν ἠμπούρεσα νὰ γίνω, γιατί ἀπὸ μικρὸ παιδί μοῦ εἶχαν κόψῃ τὸ πόδι μου.

— Θὰ ἐπέσατε, φαίνεται, καμμίαν φορὰν πολὺ ἄσχημα, εἶπεν ἡ ξένη, ἡ θὰ ἐκρημνισθήκατε ἀπὸ κανένα δένδρον.

— Ὅχι, εἶπε πάλιν ὁ γέρον. Πολὺ λυπητὴρ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ποδιοῦ μου, καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὴν λέγω. Ἀλλὰ ἄς τὴν εἰπῶ τῆς εὐγενείας σας ποῦ εἰσθε τόσοι καλὴ. Αἰτία τῆς δυστυχίας μου εἶνε ἡ ἀδελφή μου.

«Ἡμουν τριῶν χρόνων παιδί, καὶ εἶχα μίαν ἀδελφὴν ἕως δέκα ἐτῶν. Μίαν Κυριακὴν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐμείναμεν ἔς τὸ σπῖτι ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγώ. Ἡ μητέρα μου εἶχε εἰπῇ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου νὰ μὲ προσέχῃ. Τῆς εἶχε εἰπῇ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ σιμά μου, καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ μόνον.

«Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου ἐλησμόνησε τί τῆς παρήγγειλε ἡ μητέρα μου. Ἐβγήκεν ἔξω καὶ μ' ἀφῆσε μόνον. Ἐγὼ τότε, ὅταν μικρὸ ποῦ ἦμουν, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ κατέβαινε ἔς τὸ κεφάλι μου. Ἐπῆρα μίαν καρέκλα, ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ ἠθέλησα νὰ σκαρφαλώσω ἔς τὴν δουλάπα. Ἀλλὰ ἡ δουλάπα ἔπεσε καὶ ἔσπασα τὸ δεξιὸν μου πόδι.

«Ἐφεραν ἕνα ἱατρόν, ἀλλὰ δὲν ἠμπούρεσε νὰ μὲ ἱατρεύσῃ. Καὶ τὸ πόδι ἐγένετο ὁλοένα χειρότερα. Εἰς τὰ ὕστερα ὁ ἱατρός εἶπε: Πρέπει νὰ κόψωμε τὸ πόδι, εἰδεμὴ τὸ παιδί θ' ἀπο-

θάνῃ. Καὶ μοῦ ἔκοψαν τὸ πόδι. Ἀκόμη τὸ θυμάμαι, γιατί ὑπέφερα φρικτοὺς πόνους.

«Τότε ἦμουν πέντε χρόνων, καὶ μοῦ ἔβαλαν ἕνα ξυλινὸ πόδι. Τώρα εἶμαι ἑβδομηντα πέντε χρόνων· σωστὰ ἑβδομηντα χρόνια σέρνομαι μ' αὐτὸ τὸ ξυλοπόδαρο. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ δουλεύω καὶ νὰ κερδίζω. Γι' αὐτὸ εἶμαι πτωχός. Καὶ ἅμα πέθαναν οἱ γονεῖς μου ἀναγκάσθηκα νὰ ζητιανεύω. Ἐβδομηντα χρόνια τρώγω τὸ ψωμὶ τῆς διακονίας! Καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας μου εἶνε ἡ ἀσυλλογισία τῆς ἀδελφῆς μου!»

Ἀφ' οὗ ἐσιώπησεν ὁ γέρον, εἶπεν ἡ ξένη κυρία εἰς τὴν θυγατέρα τῆς: — Ἐνθυμοῦ, κόρη μου, τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἤκουσες πρὸ ὀλίγου. Διότι ἀπ' αὐτὴν ἠμπορεῖς νὰ μάθῃς πόσον μεγάλα δυστυχήματα εἶνε δυνατόν νὰ συμβοῦν ὅταν τὰ μεγάλα ἀδελφία δὲν εἶνε εὐπειθῆ καὶ δὲν προσέχουν τὰ μικρὰ ἀδελφάκια τους.

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν)

ΑΙ. — ΕΙ.

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Στρατῆς ἦτο καλὸν παιδίον, ἀλλ' εἶχε ἐν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ μερικὰ ἄλλα παιδιά. Δὲν νῦχαριστεῖτο ποτέ. Ἄν τῷ ἠγόραζεν ὁ πατήρ του ἐν βιβλίον ἔλεγεν ὅτι ἐπρότιμα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα τόπι. Ἄν ἔφερε μῆλα ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ὁ Στρατῆς ἐξυμνῶν τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔλεγε: Δὲν ἀγόραζες καλλίτερα ἀπίδια! Ὅταν ὁ ἀδελφός του Μιχαλάκης τῷ ἔδιδε τὸ ἡμισυ γλύκισμά του, ὁ Στρατῆς τὸ ἠθέλεν ὁλόκληρον. Ποτέ δὲν ἦτο εὐχαριστημένος, ὅ,τι καὶ ἂν τῷ ἔδιδαν.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Στρατῆ τὸν εἶχον ἤδη πολλάκις ἐπιπλήξῃ, μίαν φορὰν μάλιστα καὶ τὸν ἐτιμώρησαν αὐστηρῶς. Ἀλλ' ὁ Στρατῆς ἔμεινεν ἀδιόρθωτος δὲν νῦχαριστεῖτο μὲ τίποτε.

— Στρατῆ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ του, ἂν δὲν ἀφήσῃς γρήγορα αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σου, δὲν θὰ σοῦ δίδωμεν πλέον τίποτε, οὔτε θὰ φροντίζωμεν πλέον διὰ σέ.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ ἐορτὴ τοῦ Στρατῆ. Οἱ γονεῖς του, ἡ μάμμη του, ἡ θεία του τῷ εἶχον ἀγοράσῃ διάφορα δῶρα τὰ ὁποῖα

ὅλα ἦσαν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης. Παιγνίδια, χρώματα ζωγραφικῆς, μολυβδοκόνδυλα, δύο τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ χρυσοδεμένοι, καὶ μία ὠραία σάκκα. Μὲ τοιαῦτα ὠραῖα δῶρα ἠῦχοντο εἰς τὸν Στρατῆν ὅσοι τὸν ἠγάπων τὸ «εἰς ἔτη πολλά».

Τὸ παιδίον πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ τινὰ ἐκ τῶν δῶρων ἐκείνων καὶ ἔπρεπε νὰ χαρῇ. Ἀλλ' ὅχι. Εἶδε μὲν τὰ δῶρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφάνερονε καμμίαν χαράν.

— Λοιπόν, Στρατῆ, τῷ λέγει ὁ πατήρ του, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ δῶρά σου;

— Ἀ! ναί, εἶπε μὲ ψυχρότητα ὁ Στρατῆς. Ἀλλὰ τὰ μολυβδοκόνδυλα δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ καλὰ, ἡ σάκκα δὲν εἶνε ἀπὸ μέσα ντυμένη καὶ ἔπειτα μαζὶ μὲ τοὺς δύο τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἤθελα καὶ τὰ Παιδικὰ Διηγήματα.

Τώρα πλέον ἠγανάκτησεν ὁ πατήρ. Ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν καθέκλαν ὅπου ἐκάθητο καὶ εἶπε:

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἀχάριστο παιδί! Θὰ τιμωρηθῇς ὅπως σοῦ ἀξίζει· δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ παρωργισμένος πατήρ ἔλαβε τὸν Στρατὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἦσαν τὰ δῶρα· ἔπειτα ἔλαβε τὰ δῶρα, τὰ ἔθεσεν εἰς ἓν κά- νιστρον καὶ τὸ ἐκλείδωσεν εἰς τὸ ἐρμάριον.

Ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ ὁ Στρατὴς ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ τοιοῦτο πρᾶγμα. Ἐστᾶθη λοιπὸν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἔκλαιεν. Ἀλλὰ τὰ δάκρυά του δὲν τὸν ὠφέλησαν.

—Βλέπεις, Στρατῆ, τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, τί παθαίνουν ὅσοι εἶνε ἀχάριστοι καὶ δὲν εὐ-

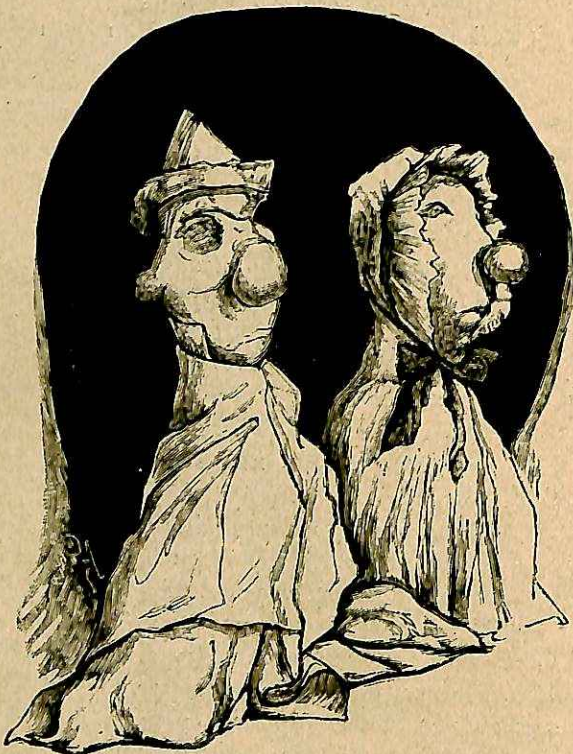
χαριστοῦνται ποτέ; Δὲν θὰ σοῦ δώσωμεν πο- πλὴον κανὲν δῶρον πρὶν ἰδῶμεν ὅτι διορθώ- ῃς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά σου.

Ὁ Στρατὴς διορθώθη. Μετ' ὀλίγον ἐφαίνε- ται εὐχαριστημένος διὰ πᾶν δῶρον τὸ ὅποιον τὸ προσέφερον, διὰ πᾶσαν περιποίησιν τὴν ὅποι- α τῷ ἔκαμνον. Οἱ γονεῖς του τὸν ἠγάπων περὶ- σσότερον, καὶ ὁ Στρατὴς ἐνόησεν ὅτι τὰ ἐλα- τώματα δὲν ὠφελοῦν ἀλλὰ ζημιώνουν ὅσοι τὰ ἔχουν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΚΟΥΚΛΑΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Σταυροῦλα ἔκλαιε. Δὲν εἶ- χαμμίαν κουκλαν ἢ καϊμένη. Δὲν εἶ- χαμμίαν κουκλαν νὰ κάθεται νὰ τὴν χα- δεύῃ νὰ τῆς λέγῃ γλυκὰ λογάκια, νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅπως ἡ μητέρα τὴν κόρη. Καὶ ἔκλαιεν ἡ καϊμένη ἡ Σταυροῦλα.

—Μὴν κλαῖς, κόρη μου, τῆς εἶπεν ἡ θεία της Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο ἐξυπνὴ καὶ καλὴ γυναῖκα· ἐγὼ θὰ σοῦ κάμω μία κουκλα, ἂν θέλῃς μάλιστα θὰ σοῦ κάμω καὶ περισσότερες.

—Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Σταυροῦλα σκυ- πίζουσα τὰ δάκρυά της.

—Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα πανεράκι μακρουλὲς καθαρὲς πατάτες πρῶτα καὶ ἔπειτα θὰ ἰδῇς.

Ἡ Σταυροῦλα ἔτρεξεν ὅσον ἤμποροῦσε διὰ νὰ κάμῃ ὅ, τι τῆς εἶπεν ἡ θεία της καὶ ἐπέστρεψε γρήγορα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον μὲ τὸ πανεράκι γεμάτο πατάτες. Ἀλλὰ ἀποροῦσε τί ἤθελε τῆς πατάτες ἡ θεία της καὶ τί σχέσιν εἶχαν μὲ τῆς κούνιες ποῦ ἔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ τῆς κάμῃ.

—Αὐτὴ καλὴ εἶνε! εἶπεν ἡ θεία, ἀφ' οὗ ἐδιᾶλεξε μίαν μεγάλην κοκκινωπὴν πατάταν. Κύτταξε, τί ὠραῖα, τί καλοκαμωμένα μάτια καὶ φρύδια ποῦ ἔχει! Καὶ μύτη ὅπως πρέπει καὶ στόμα ποῦ δὲν πάγει παρακάτω. Ὅλο τὸ πρόσωπό του δείχνει σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἄς τὸν κάμωμε λοιπὸν δῆμαρχο.

—Τί λέγει ἡ θεία μου Δωροθέα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της ἡ Σταυροῦλα, μὴν τρελλάθῃς.

Ἡ Σταυροῦλα ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν παράδοξή ἐκείνην πατάταν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ θεία της δὲν εἶχε καθόλου ἄδικον. Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησε καλὰ καλὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ πανερίου, εἶδε μὲ πολλήν της ἐκπληξιν, ὅτι καθε πατάτα εἶχε κατὰ τοῦ ὠμοῦ μὲ πρόσωπον. Ὅλοι εἶχαν, ὅταν κανεῖς τὰς παρετήρει μὲ προσοχήν, μάτια, μύτη καὶ στόμα. Ἐπειτα ἡ θεία Δωροθέα ἐδιᾶλεξε μίαν δῆμαρχιν διὰ τὸν κύριον δῆμαρχον, καὶ ἀκο- λούθως δέκα συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας δῆμαρχου. Ἡ θεία Δωροθέα ἐδοθήθη τὴν ἀνεψιάν της νὰ ἐνδύσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην οἰκογένειαν. Καὶ πρῶτα πρῶτα ἐμπηξαν εἰς καθὲ κεφαλὴν δύο ξυλαράκια· αὐτὰ ἐσχημάτιζον τὸ σῶμα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἔβαλαν τὰ ἐνδύματα.

Τὸν κύριον δῆμαρχον τὸν ἐνδυσαν μὲ ἓνα μανδύον ἴσα μὲ τὰ πόδια, καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐ- τὸν τοῦ ἔρριψαν τὸ ἐπανωφόρι του· τοῦ ἔβαλαν κ' ἓνα καπέλλο. Ἦτο πλέον σωστὸς δῆμαρχος. Σοβαρὸς, ἀξιοπρεπὴς, ἔτοιμος νὰ βγάλῃ λόγο. Ἡ κυρία του ἐφόρεσε μίαν ὠραίαν σκού- ριαν μὲ μαύρας ταινίας καὶ μακρὸ οὐ- ρανὶ ἐπανωφόρι· καὶ τὸ χρῶμα ἐκεῖνο ἐταίριαζε πολὺ εὐμορφα μὲ τὸ κοκκι- νωπὸν πρόσωπό της.

Καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας δῆμαρχου ἐφόρεσαν φορέματα κόκκινα, κίτρινα, μαῦρα, παντὸς εἴ- δους καὶ παντὸς κοψίματος, ἀλλὰ ὅλα μακρὰ διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ ξύ- λινα πόδια των.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν οἰκογένειαν ὅτι δὲν εἶχαν χέρια· οἰκο- γενειακὸν δυστύχημα ἦτο ἄρά γε, ἢ μήπως εἶχαν χέρια καὶ τὰ ἔκρυπταν κάτω ἀπὸ τὰ ταμπάρα των διὰ νὰ μὴν κρυόνουν;

Ἡ μικρὰ Σταυροῦλα ἦτο κατευχα- ριστημένη. Πολὺ περισσότερο εὐχαριστημένη παρὰ ἂν εἶχε τὴν ὠραιότεραν κουκλαν. Τί παράξενοι, τί κωμικαὶ φυσιογνωμίαι! Καὶ ἐγέλα, καὶ ἐξεκαρδίζετο.

Διὰ νὰ εἶνε κανεῖς εὐτυχὴς δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ ὠραῖα φορέματα εἴτε διὰ τὸν ἑαυ- τὸν του, εἴτε διὰ τὴν κουκλάν του· ἤμποροῦμεν ὅταν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι καὶ χωρὶς πολυτέλειαν, μὲ μικρὰ πράγματα.

Καὶ ἡ Σταυροῦλα ἐγέλα, ἐγέλα μὲ ὅλον τὸ σοβαρὸν τοῦ δῆμαρχου, τῆς κυρίας του καὶ τῶν συγγενῶν των.

Θὰ προτείνω κατὰ τὰς μικρὰς μου φίλας, καὶ εἰς ἐκεῖνας ἀκόμη ποῦ ἔχουν ὠραῖας κουκλάς· νὰ κάμουν κουκλάς ὡς αὐτὰς ποῦ ἔκαμεν ἡ θεία Δωροθέα εἰς τὴν Σταυροῦ- λαν, καὶ θὰ διασκεδάσουν, θὰ γελάσουν πολὺ. Ὡ, ναί, μοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ τώρα ἀκούω τὰ νόστιμα καὶ χαριτωμένα γέλια σας, μικραὶ μου φίλαι.

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΣ

Μικρός βώλος χρυσοῦ δὲν ἤξεύρω πῶς εὐρεθεὶς πλησίον βώλου σιδηροῦς εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ περιφρονησεως :

« Ἀπομακρύνσου, μὴ με πλησιάζης, πρόστυχον μέταλλον. Μάθε ὅτι ἐμὲ ὁ κόσμος ἐπιζητεῖ, ἐγὼ εἶμαι τὸ πᾶν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐγὼ εἶμαι τὸ πᾶν εἰς τὰς συναλλαγάς, καὶ οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τὸ πᾶν ἅνω κάτω διὰ νὰ μὲ ἀποκτήσουν. Εἶμαι ἀπαραίτητος εἰς τὰ κοσμήματα, στίλβω καὶ λάμπω καὶ ἐνὶ λόγῳ τὸ ὄνομά μου καὶ ἡ φήμη μου εἶνε γνωστά εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.

— «Ὅλα καλά, ἀγαπητέ μου γείτον, εἶπεν ὁ κατάμαυρος βώλος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ τόσο ἀχρηστον

πρᾶγμα καὶ περιφρονημένον. Μὴ μὲ βλέπεις πῶς ἔχω πτυχον ἐξωτερικόν. Καὶ ποῦ νὰ εἴξωρε; πόσα ὠφέλιμα πράγματα εὗρε μετὰ μου ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου; ἐγὼ δὲν ὑπερφηρανεύομαι, διότι ὅλη ἡ ἀξία μου εἶνε εἶμαι ὠφέλιμος. Ὁ πτωχὸς, χρυσέ μου γείτον, εἴμπορεῖ ζῆσιν καὶ χωρὶς σέ, πολλοὶ μέλιστα μόνον ἐξ ὀνόματός εἰζέχουν· ἐν ᾧ ἐγὼ συνεργάζομαι ἀκαταπαύστως μαζὶ τὸ διευκολύνω τὰς ἐργασίας του, πολλαπλασιάζω τὴν δυνάμειν του, ὁδηγῶ τὸν κεραυνόν, καὶ μεταβιβάζω μακρὰν λόγους του. Ὡστε, ἀγαπητέ μου παῦσε τὰς κομπασμοσύνας σου. »

ΤΟ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

« Ἀς γείρω, μάννα, ἔς τὸ θερμὸ πλευρό σου τὸ καϊμένο !
Μάννα ! γλυκεῖα μανοῦλά μου ! μὴν κλαῖς, νὰ σὲ χαρῶ.
Ἐς τὴν ἀγκαλιά σου πάρε με, γιατί' εἶμαι κουρασμένο
Ἀχ ! μάννα δὲν ἔμπορῶ !

Καὶ ὅμως τὰ ματάκια μου μονάχα τοὺς σὰν κλίνουν
Ἀγγέλους βλέπω γελαστοὺς μετὰ κάτασπρα φτερά·
Πετοῦν τριγύρω μου· ἐγὼ νομίζω πῶς μοῦ χύνουν
Λουλούδια δροσερά !

Δὲν βλέπεις ἕναν ἄγγελον ποῦ πέταξε σιμὰ μου ;
Δὲν τοὺς ἀκοῦς πῶς ψάλλουν οἱ ἄγγελοι παιδρά ;
Θὰ δώσῃ τάχα καὶ ἐμὲ ὁ Πλάστης, αἶ μαμά μου,
Τέτοια λαμπρὰ φτερά ;

Ἐτοὺς πεθαμμένους μοναχά, ὦ Πλάστη μου, τὰ δίνεις
Γιατί μὲ σφίγγεις ; καὶ γιατί μὲ θερμῇ με φιλεῖς ;
Γιατί καὶ σύ, μανοῦλά μου, τὰ μάτια σου τὰ κλίνεις
Καὶ δὲν χαμογελάς ;

Δὲν φεύγω, εἶμαι πάντοτε ὀκνὸς σου, τὸ γνωρίζεις·
Ἐπειτα βρέχει καὶ βροντᾷ καὶ ἀστράφτει, τί κακὸν
Ἀχ ! μὴ στενάζεις ! μὴ ! γιατί τὸν ὕπνον μου ἔμπορῶ
Τὸν ὕπνον τὸν γλυκόν.

Μὴν κλαῖς ! γιατί τὰ κλάμματα καὶ ἐγὼ δὲν ὀκνῶ κρατῆσαι
Τώρα θαρρῶ τὰ μάτια μου πῶς κάποιος τὰ σφαλῇ
Κύττα, μανοῦλα, ὁ ἄγγελος ξανάρθε πάλι πίσω
Καὶ τότε.... με φιλεῖ !....

ΦΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης παρουσιάζεται εἰς τὸν ἱατρὸν·
— Γιατρέ, δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ἔχω ἀϋπνία.
— Νὰ κάμῃς λουτρά, παιδί μου, καὶ θὰ σοῦ περάσῃ.
Μετά ὅκτω ἡμέρας ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἐπανερχεται.
— Γιατρέ, λέγεις πάλιν, ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ.
— Ἐκαμες, λουτρά ;
— Μάλιστα, γιατρέ.
— Τότε λοιπὸν θὰ σοῦ γράψω νὰ πάρῃς μερικά χάπια.
Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἐπανερχεται καὶ πάλιν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.
— Τί τὸ θέλεις, γιατρέ μου, ἀδύνατον νὰ κλείσω ὀφθαλμούς.
— Ἐκαμες δὲ λουτρά ;
— Τὰ ἔκαμα.
— Ἐπῆρες καὶ τὰ χάπια ;
— Τὰ ἐπῆρα.
— Τότε λοιπὸν τί ἔχεις ;
— Ἐχω φύλλους, γιατρέ !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μολυβδίνου Στρατιώτου.

✠

Αἱ πρόοδοι τοῦ ἀμελοῦς Πέτρου εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν εἶνε τῶν ἀξιολογώματων.
— Πῶς τὰ πᾶς, Πέτρε, εἰς τὰ Γαλλικά, προσδεύεις ;
τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ του.

— Παρά πολύ, πατέρα ! Φαντάσου, εἰς τὴν γραμματικὴν ἔφθασα μέχρι τῶν εἰς με ῥημάτων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰχθυοειδούς.

— Ἀσπασία, τὸ ἐμοίρασες με τὸν ἀδελφόν σου αὐτὸν
Ζαχαράτο ποῦ σοῦ ἔδωκα ;
— Ναί, μαμά μου, τὸ ἐμοίρασα· ἐγὼ ἔφαγα τὸ γλυκὺ καὶ εἰς τὸν Ἀνδρέαν ἔδωσα τὸ τραγουδάκι ποῦ ἦτο μου τυχεγμένο... τοῦ ἀρέσει πολὺ τοῦ Ἀνδρέα νὰ διαβάζῃ ποιεήματα !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπιθαῆ.

✠

Εἰς τὸ σπίτι τῆς μικρᾶς Ἰωάννας ἔχουν τρία σκυλάκια· τὸ ἓν τὸ λέγουν Ἡθὴν, τὸ ἄλλο Κάστορα καὶ τὸ τρίτον Ἐκτορα. Ἡ Ἰωάννα εἶνε φιλομαθὲς κοράσιον· ἀπαντᾷ δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰς τὴν μυθολογίαν, τὰς ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της :
— Μαμά, γιατί οἱ ἀρχαῖοι ἔδιδαν εἰς τοὺς θεοὺς ὀνόματα σκυλίων ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιλαργού.

✠

Τοῦ Χαριλάου ἡγόρασεν ὁ πατὴρ του ἕνα ζαχαρωτὸ βασιλέα καὶ ὁ Χαρίλαος δὲν πιάνεται ἀπὸ τὴν χαρὰν·
— Χαρίλαε, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, δὲν πρέπει νὰ εἶ παῖς τόσο τὰ γλυκὰ, διότι σὲ βλάπτουν.

— Ἀ ! μπᾶ ! ἀποκρίνεται ὁ Χαρίλαος, ὅσον διὰ ἄλλα δὲν εἰδεύρω, ἄλλ' ἕνας βασιλεὺς δὲν τὸ πιστεύει νὰ καταδεχθῇ νὰ μὲ βλάψῃ !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἀστέρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει χίλια φιλιὰ εἰς τὴν Μαυρομάταν ἥτις ἦτο βιαστικὴ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της, καὶ εἰς τὸν Θεμιστοκλέην τοῦ ὁποίου μὲ χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἐροδοκοκλήνησε πάλι τὸ προσωπάκι. — Ἀλλὰ χίλια φιλιὰ στέλλω εἰς τὸν Νέον Ἡρακλῆ, ὅστις τόσο πολὺ χαίρει νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά του τυπωμένον· — εἰς τὸν Ταγματάρχην Λώρην, τοῦ ὁποίου τὸ ψευδώνυμον πολὺ μοῦ ἀρέσει καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ αἰτίαν ἥτις τὸν παρεκίνησε νὰ τὸ προτιμήσῃ — εἰς τὸν Νυμφαγέτην Ποσειδῶνα τοῦ ὁποίου ἡ λύσις Σέριφος ἀντὶ Σύρου εἰς τὴν ἀκροστιχίδα δὲν ἔθεωρηθῇ ὡς ἀτυχία. — εἰς τὸν Ἡπειρωτικόν Ἀστέρα, οὐτινοὶς ἡ περιέργεια θὰ ικανοποιηθῇ ὅταν εἰς προσεγὲς φύλλον ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ διηγήματος· — εἰς τὸν Ἀντικτοχάρδον, ὁ ὁποῖος ὅσον περισσοτέρας λύσεις στέλλει τόσο καλλιτέραν θέσιν θὰ ἔχῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ· — εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Γκαίτην, τὸν ὁποῖον μὲ χαρὰν μου βλέπω συμμετέχοντα εἰς τὸν διαγωνισμόν· — εἰς τὸν Κορυδαλόν, τοῦ ὁποίου τὸ γραμματάκι ἦτο μικροῦτσικο ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένον· — εἰς τὸν Τηλέμαχον, ὃν προτρέπω νὰ μὴ ἀλλάξῃ τὸ ὠραῖον τοῦ ψευδώνυμον, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ λόγους νὰ ἐπιμένῃ· — εἰς τὴν Χαραυγὴν τῆς Πρωτομαγιάς, ἥς τὴν πρώτην ἐπιστολήν θὰ φροντίσω νὰ εὐρῶ· — εἰς τὴν Ἀκακίαν καὶ ὅλα τὰ μικρὰ ἀδελφάκια της, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ πολὺ ἀγαπῶ· — εἰς τὸν Πυρπολικόν τοῦ Κανάρη, ποῦ δεικνύει τῆς ζωγραφίης μου εἰς τὸ ἄρρωστο ἀδελφάκι του τὸ ὁποῖον φιλῶ γλυκὰ καὶ εὐχομαι νὰ ἰατρευθῇ γρήγορα· — εἰς τὴν Νίκη, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νὰ φιλήσῃ ἕκ μέρους μου τὸ δεξιὸν χεῖρ τῆς γαϊδιᾶς της εἰς τὴν ὁποίαν τόσο ἀρέσει τὸ περιοδικόν μου· — εἰς τὸν Ἀνδρέον Ἐλλήνα, παρ' οὐ περιμένω ἄλλας καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις· — εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, ὅστις δύναται νὰ εἶνε ἡσυχος περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου· — εἰς τὸν Κιμμάριον Βόσπορον, ὃν μετὰ χαρᾶς δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς· — εἰς τὸν Γερναῖον Θησέα ὅστις πρέπει νὰ γράφῃ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του ἂν θέλῃ νὰ τοῦ ἀπαντῶ μετὰ τὸ ψευδώνυμον· — εἰς τὸν Ἀσπρὸν Κόρακα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκροστιχὴς θὰ δημοσιευθῇ ἂν ἐγκριθῇ.

Ὁ φιλομαθέστατος καὶ πολυμαθὴς φίλος μου Τηλέμαχος εἶνε καταγοητευμένος ἀπὸ τὸ ἐφετεινὸν μυθιστόρημα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. « Δὲν εἰδεύρεις φιλότατη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, — μοὶ γράφει — πόσον ἐχάρην ὅταν εἶδον ὅτι ἤρχισες νὰ δημοσιεύῃς ἐφέτος μυθιστορίαν τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὅστις, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν τυράχιστον, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν μυθιστοριογράφων· ἐγὼ ἀνέγγωσα εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τὰ πλεῖστα τῶν μυθιστορημάτων του, καὶ ὅσον διαβάσας τόσο περισσότερον μοὶ ἀρέσκει, ἐπειδὴ ἔχει τοιαύτας γνώσεις, ὥστε εὐρίσκει πάντοτε νέον θέμα καὶ ποτὲ δὲν γράφει τὸ ἴδιον, ἐπομένως δὲν κουράζει τὸν ἀναγινώσκοντα ὅλην τὴν σειράν τῶν ἔργων του. Τὸ καλλίστον πάντων εἶνε ὅτι ἐνῷ τέρπει τὸν ἀναγινώσκοντα, διδάσκει συγχρόνως αὐτὸν διάφορα χρησιμώτατα καὶ ὠραῖα πράγματα, ὡς τὴν γεωγραφίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν χημειαν, τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν γεωλογίαν, τὴν ἀστρονομίαν καὶ χίλια ἄλλα· τὰ ὠραῖα δὲ καὶ περιπετειώδη μυθιστορήματα τοῦ κοσμοῦσι καλλιτεχνικώταται εἰκονογραφίαι τῶν ἀρίστων γάλλων ζωγράφων. »

Εὐκολώτερον εἶνε νὰ τὴν φιλήσῃς σὺ ἕκ μέρους μου τὴν Ἀάλον Ἀπόδονα παρὰ ἐγὼ ἐξ ὀνόματός σου, φιλότατη Ἀργυρὰ Πανσέληνος· φιλήσέ μου τὴν λοιπὸν πολλὰς φορές, καθὼς καὶ τὴν Πολυξένην σας καὶ τὸ Ὀυράνιον Τόξον.

Ἐκ τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ Παιδικῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλουν οἱ μικροὶ μου φίλοι, ἀγαπητέ μου Ἡρακλῆ Μαυροῦνη, δημοσιεύω μόνον ὅσα ἐγκρίνω. Ἐκ τῶν διηγμάτων δὲ καὶ τῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπίσης οἱ μικροὶ μου φίλοι μοῦ στέλλουν, δὲν δημοσιεύω κανέν· τὰ διαβάζω μόνον καὶ χαίρω βλέπουσα αὐτοὺς νὰ καταγίνονται εἰς τὰ γράμματα.

Γράφε μοι λοιπὸν τακτικά, φίλε μου Ἰωάννη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη, μὴ λησμονῆς ὅμως νὰ θέτῃς τὸ γραμματόσημόν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου διότι δὲν θὰ τὰς λαμβάνω. Μοῦ δίνει 50 λεπτά, διότι ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ ἦτο ἀπλήρωτος.

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, φίλτατε Δημ. Θ. Στεριάδη λήγει μετὰ τὸν δὸν φυλλάδιον. Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν μ' ἀρέσει· ἀλλάξέ το.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου Ἀμφιτρίτη, καὶ σὲ καὶ τὴν προσφιλεῖ μοι ἀδελφὴν σου διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἐκάματε εἰς τὸ « Παιδικὸν πνεῦμα ». Τὸ ὠραῖον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου εἶνε δι' ἐμὲ μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τῆς καλαισθησίας σου καὶ τῆς ἀγάπης σου.

Ἀγαπημένη μου Μικρὴ Καρδιά, νᾶξωρε μετὰ πόσῃ χαρὰν μου μαυθάνω τὰς προόδους σου εἰς τὰ γερμανικά καὶ εἰς τὸ πιάνο καὶ πόσον ὑπερφηρανεύομαι δι' αὐτάς ! Τὰ ὠραῖα ἄνθη ποῦ μοῦ ἔστειλες τὰ ἐγέμισα πολλὰ πολλὰ φιλιὰ· ὅταν πηγαίνεις εἰς τὰς μαγευτικὰς ἐσχάς μὴ λησμονῆς νὰ κόπῃς καὶ δι' ἐμὲ ἄνθη καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς μέσα εἰς τὰς ὠραῖας καὶ ποιητικὰς ἐπιστολάς σου.

Εἶνε μίαν χαρὰ νὰ διαβάξῃς κανεὶς τὸ γράψιμό τῆς Μαυρομένης Ἀκρογιαλίδος, εἶνε τόσο καθαρὸν, τόσο κομψόν ! Ἦθελα νὰ εἴμπορῶσα νὰ τὸ ἔδωκα ὡς ὑπόδειγμα εἰς μερικοὺς συνδρομητάς μου ποῦ κάμνουν ὀρθοσκοπικά.

Εἰς τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτὴν μου, φίλε Κ. Μηλιαράκη, ἔστειλα ὡς δείγμα τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ καὶ ζήτησέ το νὰ τὸ ἴδῃς.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ ἀνοίξωμεν ἀλλήλογραφίαν, μικροῦλά μου ἀγάπη Πόπη Χ. Παλαμᾶ. Διάλεξε καὶ κανένα καλὸν ψευδώνυμον καὶ στέλλε μοι τακτικά κομψὰ γραμματάκια καὶ λύσεις καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα παρακάλεσε καὶ τὸν ἀγαπητόν σου τὸν μπαμπᾶ νὰ σὲ βοηθῇ.

Θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις σου, πούλακι μου Ἀθῶνα Περιστερά· μὴν ἀνησυχῇς. Τὰ χίλια γλυκὰ φιλιὰ σου τὰ ἔλαβα καὶ σοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ ἄλλα τόσα.

Τώρα ποῦ ἔκαμες ἀρχὴν νὰ μοῦ γράφῃς, μικρὲ μου φίλε Ἀλέκτωρ, νὰ ἐξακολουθήσῃς τακτικά καὶ σὺ καὶ ἡ Τρυφῶν, διότι σὰς ἀγαπᾶ πολύ.

Ναί ; φιλότατη Ἰσιδοῦς, διότι θὰ τὸ γράφουν παιδιὰ θὰ εἶνε παιδικὸν περιοδικόν τὸ περιοδικόν ποῦ σκοπεύει νὰ ἐκδώσῃ ὁ μικρὸς μου φίλος Μιχαὴλ Στρογγιῶφ· τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, ὡς φαίνεται, τὴν 1ην Ἀπριλίου, διότι τοῦ ἐχάλασε ὁ πολυγράφος, λέγει.

Ἀγαπητέ μου Παῦ τοῦ Παραχαϊκοῦ, ἡ τελευταία σου ἐπιστολὴ εἶνε ἐκχύλισμα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς καλῆς σου καὶ γενναίας καρδίας· ὅταν τὴν ἔγραψες τὸν φιλόστοργον μήτηρ σου ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου καὶ τὴν ἀνεγίνωσκε, καὶ εἰς κάθε λέξιν τὴν ὁποίαν ἐχάρασσες ἤσθάνετο ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερφηρανεύειαν. Προσπάθησε νὰ τηρήσῃς εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν τὰς ἀρρενωπὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ἐδίδάσκεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου ἡ σκιά τῆς μητρός σου καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ ὑπερφηρανεύεται καὶ ἡ Πατρίς σου διότι σὲ ἔχει τέκνον της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου.]

68. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα τῆς γλώσσης ἣν λαλεῖς,
Τὸ δευτέρον φωτίζει καὶ σὺ αὐτὸ φιλεῖς.
Ἐπὶ τὸ σύνολόν μου φθάνουν κι' αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς.

69. Λεξιόγριφος.

Ζῶν τι εἶνε τὸ πρῶτον, ὁ Θεὸς τὸ δευτέρον μου,
Καὶ πτηνόν τι μικρόν εἶνε, φίλτατε, τὸ σύνολόν μου.

70. Λεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, τ' ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ ἄλλο ἐν ἅπ' τὰ πολλὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα.

71. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ὅρος τῆς Ἑλλάδος· ἂν δ' ἀκόρυφον μ' ἀρήσῃς
Σήμερον δὲν θὰ μὲ εὖρῃς ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇς.
Ἐνῶ αὖριον θὰ μ' εὖρῃς καὶ χωρὶς νὰ μὲ ζητήσῃς.

72. Τονόγριφος.

Ἀποθνήσκεις ἂν με πῆγῃς. Ἄν τὸν τόνον ἀναεῖσῃς,
Θ' ἀπαντήσῃς μίαν νῆσον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.

73. Λένιγμα.

Πέντε τινὲς ἐκάθισαν καὶ ἄλλους καρτεροῦντες,
Κατόπιν δέκα ἑτεροὶ στενοὶ τῶν συγγενεῖς,
Καὶ εἴτα διακόσιοι ἐν σῶμα συγκροτοῦντες.
Ἄλλ' ὅταν ἐκυαθίσαν ὅλοι, ἦσαν μόνον εἷς.

74. Λένιγμα.

Δυστυχία! ἡ καίμενη
Εἶμαι καταδικασμένη
Νὰ κουβαλῶ ἐς τὴν ῥάχην μου
Πάντοτε τὸ σπητάκι μου.

75. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΓΔΕΕΙΝΟΡΡΣΣΩ σχηματίζουν
σταυρὸν συνιστάμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο βασιλοπαίδων.

76. Παίγνιον.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε
νὰ ἀναγινώσκονται ὀριζontiως ὀνόματα πόλεων τῆς
Ἑλλάδος.

```

++++ Δ +++
++++ Ι +++
++++ Α +++
++++ Π +++
++++ Λ +++
++++ Σ +++
++++ Ι +++
++++ Σ +++

```

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

77—78. Ἀστεῖα παροράματα.

α'.) Ὅσας δὲν ἐργάζεται νεοσσόν, θὰ ἐργασθῇ γερανόν.
Ἐστῆλη ὑπὸ Σωκράτους Φωστήροπούλου.
β'.) Μηδὲνα σκύλον δάκνει πρὶν πρῶτον ἐξετάσῃς πῶς
μετεχειρίσθῃ τοὺς πρότερον πῖλους του.

79. Στιχοῦργία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ συντε-
θῇ τετράστιχον. Ἐκ τῶν σταλησομένων ἐγκαίρως τετρα-
στίχων τὸ καλλίτερον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς λύσεις, θὰ
λογισθῶσι δ' ἀπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα τὰ ἄλλα ὧν ἡ
ἐννοία καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε ἀνεπιλήψιμα.

Ἀθανασίας, παιδείας — Βλαστάει, λαμβάνει.

80—83. Κεκρυμμένα ὀνόματα

μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

α'.) Αἱ βροχαὶ κάμνουν τὴν γῆν γόνιμον.
β'.) Ἡ σελήνη παρὰ τοῦ ἡλίου θανέσκει τὸ φῶς.
γ'.) Οἱ πύθιοι λίαν νοήμονες εἶνε.
δ'.) Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς εὐσεβεῖς.
ε'.) Ἡ ῥοδὴ ἔχει ῥόδα.
ς'.) Ὁ ἐνάρετος ἀνὴρ ἀγαπᾷ τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους.

86. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένους
λέξεις διὰ νὰ σχηματισθῶμεν ἄλλας τόσας λέξεις;
Νῆσος—αὐτὴ—ἄθεα—σάτυρα—τοὺς—λεῖα.

87. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 4 8 = Φιλόσοφος.
2 5 7 6 8 = Ἐπίθετον.
3 2 7 4 = Μέρος παντὸς οἰκοδομήματος.
4 5 6 7 4 = Τόπος συναθροίσεως.
5 2 7 6 8 = Κυκλικὴ κίνησις.
6 7 3 7 6 8 = Σημεῖον τῆς ἡμέρας.
7 6 3 6 8 = Κρότος τῶν κυμάτων.
8 4 2 7 4 = Ζῶον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἀνεμώνης.

88. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικά καὶ τὰ τελικά γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ αὐτὸ κύριον θηλυκὸν ὄνομα.
1. Θεὰ τῶν ἀρχαίων. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Αὐτο-
κράτωρ τῆς Γαλλίας. 4. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστῆλη ὑπὸ Χαράλαμπος Γ. Σαραντη.

89. Ἑλληνοσύμφωνον.

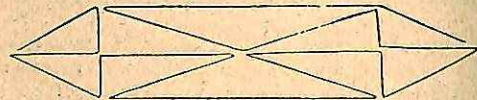
Ἀ·α·ῶ—ἡ·—ιά·α·ι·—ῶ·—ἡ·—α·ι·έ·α·—ου—ἰ·η·
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβρουαρίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

29. Γάλα (Γ, Λ).— 30. Διάβολος (Διά, Βῶλος).— 31. Λεωνίδιον (Λέων, ἴδιον).— 32. Μῆλος, ἦλος.— 33. Τὸ γῆ-
ρας.— 34. Ἡ Ἀφρικὴ.
35. ΧΑΡΑ — 36. Ὁ Ἅγιος Πέτρος.— 37. Ἡ
ΑΤΡΑ — 38. 1 Ὄνος. 2. Λύκος. 3.
ΡΑΦΗ — 39. 1. Χοῖρος. 2. Εὐθαδὲς κεῖ-
ται ὁ νεκρὸς τοῦ Κουριοκεραλάκη
— 40. Οἱ κόσσυφοι ἦσαν 24. αἱ πέρδικες 15, καὶ 1 ἀγριό-
χηννα.— 41. 1. Κάθε καλὴ πράξις χάνει τὴν ἀξίαν της ἅμα
γίνεται ἀπὸ συμφέρον. 2. Ὁ Νιαγάρας τῆς Ἀμερικῆς εἶνε
μέγας καταρράκτης.

42.

43. ΟΥΡΑΝΙΑ. (1. Ὀλλανδία. 2. Ὑαίνα. 3. Ῥοδανός.
4. Ἀρτεμῖς. 5. Νάντη. 6. Ἰάσων. 7. Ἀπὸλλων).— 44.
ΣΙΚΕΛΙΑ. (1. Σῦρος. 2. Ἰαπωνία. 3. Κυδωνία. 4. Ἐλ-
βετία. 5. Λοκρίς. 6. Ἰόνιον. 7. Ἀλπεῖς).— 45. Περισσε-
τερον καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν σου καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ
ἀπὸ τὴν μητέρα σου ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.— 46. Τὸ «Παι-
δικὸν Πνεῦμα» εἶνε ὠραιότατον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἡ
ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐχάρισεν εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν φίλων της ὅσοι
τὴν ἀγαποῦν περισσότερον

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 65]

Ὅτε οἱ μικροὶ ἀπεμακρύνθησαν, οἱ μεγάλοι νὰ μὴ χρειασθῶσι καὶ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν
ἤρχισαν τὰς ἐρεῦνας τῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου. Καὶ αὐτῶν!
ὁ μὲν Δόνιφταν, ὁ Κρός, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ ἀπέ-
γραψαν τὰ ὄπλα, τὰ τρόφιμα, τὰ ἐνδύματα, Εὐρέθησαν ἐν τῇ ἀποθήκῃ καὶ πολλοὶ πύραυ-
λοι διὰ τὰ νυκτερινὰ συνθήματα, καὶ περὶ τὰ
τὰ τῆς κλίνης, τὰ ἐργαλεῖα καὶ
τὰ διάφορα σκευὴ τοῦ πλοίου,
ὁ δὲ Βριάν, ὁ Γάρνερ, ὁ Βάξτερ
καὶ ὁ Σέβρης κατέβησαν εἰς τὸ
κύτος καὶ ἀπέγραψαν τὰ διά-
φορα ποτά, τοῦτ' ἔστι οἶνους,
ζυθον, βράνδν, οὔισκι, τζίν, τὰ
ὅποια ἦσαν ἐντὸς βαρελίων δέκα
μέχρι τεσσαράκοντα γαλονίων
ἐκαστον.

Πρὸς τοῦτοις εὐρέθησαν ὁλό-
κληρος σκευὴ ἱστίων καὶ παν-
τὸς εἶδους ἄρμενα, καὶ σχοινία.
Ἐὰν τὸ πλοῖον ἦτο εἰς κατὰ-
στασιν νὰ πλέῃ, τίποτε δὲν
ἔλειπε πρὸς τελείαν ἐξάρτυσιν
του. Ἀλλὰ ἄφ' οὗ τῶρα αὐτὰ
δὲν ἐχρησίμευον πλέον εἰς τὸ
πλοῖον, ἐμελλον νὰ χρησιμεύ-
σωσιν εἰς τὰ παιδία μετὰ τὴν
ἀποκατάστασιν τῶν εἰς τὴν γῆν
ὅπου τὰ ἔρριψεν ἡ τρικυμία. Εὐ-
ρέθησαν καὶ πολλὰ ἀλιευτικὰ
σκευὴ, δίκτυα, ὀρμιαί, χρῆσι-
μώτατα ἐὰν ἡ ἀκτὴ ἐκείνη εἶ-
χεν ἀφθονίαν ἰχθύων.

Εὐρέθησαν ἐννέα διάφορα κυ-
νηγετικά ὄπλα καὶ δώδεκα
περίστροφα, τριακόσια φυσίγγια,
δύο βαρέλια πυρίτιδος, εἰκοσι-
πέντε λιτρῶν ἐκαστον, καὶ με-
γάλη ποσότης μολύβδου, σφαι-
ριδίων καὶ σφαιρῶν. Τὰς προμη-
θείας ταύτας εἶχον ἐν τῷ πλοίῳ
διὰ νὰ κυνηγῶσιν ὁσάκις θὰ ἀπεβιβάζοντο εἰς
τὰς διαφόρους ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας.
τῶρα ὅμως ἐμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν ὄχι
πλέον εἰς διασκέδασιν ἀλλὰ ὠφελιμώτερον εἰς
τὴν ἀσφάλειαν τῶν μικρῶν ναυαγῶν, εἴθε δὲ

ΜΟΚΟΣ, ΓΑΡΝΕΤ, ΣΕΡΒΗΣ.

τριακόνα μεγάλα φυσίγγια διὰ τὰ δύο μικρὰ
τηλεβόλα τοῦ πλοίου.

Πινάκια, ποτήρια, καὶ λοιπὰ σκευὴ πῆλινα
καὶ ὑάλινα εἶχον συντριβῇ πολλὰ κατὰ τὸ
διάστημα τῆς τρικυμίας, ἀλλ' ὅμως ἐσώζοντο

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 6^{ον}.

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 6

ἀρκετά, ὥστε νὰ ἐπαρκέσωσι καὶ ἂν ἡναγκά-
ζοντο οἱ μικροὶ ναυαγοὶ νὰ μείνωσι πολὺν
χρόνον ἐν τῇ ἀγνώστῃ ἐκείνῃ γῇ.

Ἄλλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τῆς πρώτης ἀνάγκης,
ἡδύναντο καὶ νὰ λείπωσιν ἐντελῶς· προτιμώ-
τερον νὰ ἦσαν ἄφθονα τὰ ἐνδύματα, ὥστε νὰ
ἔχωσι νὰ ἀλλάζωσιν ἀναλόγως τῆς θερμότη-
τος ἢ τοῦ ψύχους τῶν ὥρων τοῦ ἔτους. Εὐ-
τυχῶς ὑπῆρχον ἐν τῷ πλοίῳ ἐνδύματα μάλ-
λινα, βαμβάκινα, φλανέλλα κλπ. κλπ., διότι
εἰς τὰς τοιοῦτας θαλασσίας ἐκδρομὰς εἶνε
ἀπαραίτητον νὰ ἔχη τις ἄφθονα ἐνδύματα.
Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ κιβώτια τοῦ πληρώματος
περιείχον πάντα τὰ χρήσιμα ἐνδύματα εἰς
τούς ναύτας.

Πάντων τούτων τῶν πραγμάτων εἶχεν ἀκρι-
βῆ κατὰλογον ὁ Γόρδων. Ἐν τῷ καταλόγῳ
τούτῳ ὑπῆρχον δύο βαρόμετρα, ἐν θερμόμε-
τρον, δύο ὥρολόγια, πολλὰ καὶ σάλπιγγες, τὰς
ὁποίας μεταχειρίζονται ὅταν εἶνε ὁμίχλη ἢ
τρικυμία διὰ νὰ ἀκούωνται εἰς μακρὰς ἀποστά-
σεις, τρία τηλεσκόπια, τρεῖς πυξίδες, ἐν ὄργα-
νον δεικνύον τὴν προσέγγισιν τρικυμίας, πλεί-
σται σημαῖαι, καὶ δλόκληρος σειρά τῶν ση-
μάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνταποκρίνονται τὰ
πλοῖα μετὰξὺ τῶν. Προσέτι δὲ καὶ μικρὸν
ἀκάτιον ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεος ἢ καουτσού,
τὸ ὁποῖον ἐδιπλώνετο εἰς μικρὸν ὄγκον καὶ διὰ
τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ πλεύσῃ ποταμὸν ἢ
λίμνην.

Ὑπῆρχεν δλόκληρος καὶ τελεία συλλογὴ ζυ-
λουργικῶν ἐργαλείων, καρφία καὶ ἑλικες, σάκ-
κοι δλόκληροι καὶ παντὸς εἶδους σιδηρικὰ πρὸς
ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου· πρὸς δὲ τούτοις κομβία,
κλωστὰι, βελόναι, πυρεῖα, ὕσκα καὶ λοιπὰ
χρειώδη, δυνάμενα νὰ ἐπαρκέσωσιν ἐπὶ πολὺν
χρόνον· ὥστε ὡς πρὸς τοῦτο ἦσαν ἡσυχώτατοι
οἱ μικροὶ ναυαγοὶ.

Τέλος ὑπῆρχον καὶ γεωγραφικοὶ πίνακες με-
γάλοι, ἀλλὰ μόνον τῶν παραλίων τῆς Νέας
Ζηλανδίας, καὶ διὰ τοῦτο ἔχρηστοι εἰς τὰ
παιδιά τὰ ναυαγήσαντα εἰς τὴν ἀγνώστον ταύ-
την παραλίαν. Εὐτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε παρα-
λάβῃ τὸν γεωγραφικὸν ἄτλαντά του, περιέ-
χοντα πάντας τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας τοῦ
τε Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ βιβλιο-
θήκη τοῦ πλοίου περιεῖχε πολλὰς Περιηγήσεις
διαφόρων χωρῶν. Ὁ Σέρβης εἶχε σώσῃ τοὺς

δύο περιφήμους Ῥοβινσῶνας τοῦ ὅπως ὁ Γόρ-
δων εἶχε σώσῃ τὴν φουαρμόνικαν του. Ὡστε
εἶχον πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ διασκέδασιν ἱκανὰ
βιβλία. Ἀλλὰ καὶ γραφικὴν ὕλην εἶχον ἄ-
φθονον. Μεταξὺ τῶν βιβλίων εὗρον καὶ ἓν
ἡμερολόγιον τοῦ 1860, ὃ δὲ Βάξτερ ἀνέλαβε
νὰ ἐξαλείφῃ πᾶσαν παρερχομένην ἡμέραν.

«Τὴν 10 Μαρτίου ἐναυάγησε τὸ Σ. Λόγ-
τὸ καίμενο μας! εἶπεν ὁ Βάξτερ... Ἀς σῶσω
λοιπὸν τὴν 10 Μαρτίου καὶ ὅλας τὰς προη-
γουμένας ἡμέρας τοῦ 1860».

Ἰδιαιτέρας μνείας ἄξια εἶνε αἱ εὐρεθεῖσαι
ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ τοῦ πλοίου πεντακόσκιαι
χρυσαὶ λίραι. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἡδύναντο νὰ
μεταχειρισθῶσιν οἱ παῖδες, ἐὰν κατῴρθων
ποτε νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα.

Λοιπὸν οἱ δεκαπέντε μικροὶ ναυαγοὶ ἡδύ-
ναντο νὰ εἰπῶσιν, ὅτι ἦσαν ἀσφαλεῖς ἐπὶ πολὺν
χρόνον ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως· ὑπε-
λείπετο δὲ μόνον νὰ ἐξετάσωσιν ἐὰν ὁ τόπος
εἶχε τίποτε προϊόντα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ οἰκο-
νομήσωσι τὰς τροφὰς τῶν. Καὶ βεβαίως ἐὰν
τόπος οὗτος ἦτο νῆσος, δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ
φύγωσιν ἐκεῖθεν, πλὴν μόνον ἐὰν διήρχετο
πλοῖόν τι, καὶ ἡδύναντο νὰ το προσκαλέσωνται
διὰ σημείων νὰ πλησιάσῃ. Διότι ποῦ νὰ ἐπι-
χειρήσωσι τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Σ. Λόγου! οὔτε τι
χρήσιμον ὑλικὸν εἶχον, οὔτε τὰ κατὰλληλα
ἐργαλεῖα· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἂν εἶχον, ἡ ἐπισκευὴ
τοῦ πλοίου ἦτο ἔργον ὑπὲρ τὴν δύναμιν τῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν κατῴρθων νὰ το ἐπισκευά-
σωσι, μήπως εἶχον ἱκανὰς ναυτικὰς γνώσεις
ὥστε νὰ διαπλεύσωσι τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανόν
καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν;
Μόνον εἰς πλησίον τινὰ νῆσον, ἐὰν ὑπῆρχε
αὕτη, θὰ ἡδύναντο νὰ πλεύσωσι διὰ τῶν λέμ-
βων τοῦ πλοίου· ἀλλὰ καὶ τὰς δύο λέμβους
εἶχον παρασύρῃ τὰ κύματα, ἔμενε δὲ μόνον
κέλτης, ὅστις ὁμῶς μόνον εἰς ἀκτοπλοῖαν ἡδύ-
νατο νὰ χρησιμεύσῃ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπανῆλθον ἐκ τῆς ἐκ-
δρομῆς τῶν οἱ μικροὶ ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Μό-
κου. Ἐφάνησαν δὲ χρησιμώτατοι, διότι ἐργα-
σθέντες μετὰ ζήλου συνέλεξαν καὶ ἐκόμισαν
ἐν ἀφθονίᾳ διάφορα θαλασσινὰ, τὰ ὁποῖα
Μόκος ἀνέλαβε νὰ μαγειρεύσῃ.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῶν ταύτην παρε-
ρῆσαν καὶ πλῆθος περιστέρων, αἱ ὁποῖαι εἶχον

τὰς φωλεὰς τῶν εἰς τὰς ὑψηλὰς σχισμάδας
τῆς βραχώδους ἀκτῆς. Ὅθεν καὶ τὰ ὡς θὰ
ἦσαν ἄφθονα.

«Τί καλὰ! εἶπεν ὁ Βριάν. Ἐνα πρῶτὸ νὰ
πάρωμεν τὰ τουφεκία μας καὶ νὰ κυνηγήσωμε
περιστέρια.

—Καὶ εἶνε πολὺ εὐκόλο, εἶπεν ὁ Μόκος, μὲ
τρεῖς ἢ τέσσερες τουφεκιὰς θὰ καταβάσωμεν
ἓνα σωρὸ περιστέρια. Τῆς φωλιᾶς δὲν εἶνε δύ-
σκολον νὰ τῆς φθάσωμε, μὲ ἓνα σχοινὶ νὰ κρε-
μασθῶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, ἢ μπορῶ νὰ
πιάσω ὅσες θέλετε.

«Σύμφωνι, εἶπεν ὁ Γόρδων. Λοιπὸν, ἂν αὐ-
ριον θέλῃ καὶ ὁ Δόνιφαν, θὰ πᾶμε ἔς τὸ κυνήγι;

—Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Θὰ ἔλθουν
μαζί μας, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐίλκοξ;

—Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς πῆδες.

—Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὁ Βριάν, σοῦ
συνιστῶ νὰ μὴ σκοτώσετε πολλὰ περιστέρια.
Τὰ εὐρίσκομεν τὰ περιστέρια ὅποτε τα θέλομεν.
Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ ἐξοδεύωμεν τοῦ κακοῦ
τὰ σφαιρίδια καὶ τὴν πυρίτιδα...

—Καλὰ!... καλὰ!... ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν,
ὅστις δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνέχονται εὐ-
κόλως παρατηρήσεις, μάλιστα δὲ ὅτε προήρ-
χοντο ἐκ τοῦ Βριάν. Ἀκόμη δὲν ἐρρίψαμε μία
τουφεκία καὶ ἀρχίσαμε τὰς παρατηρήσεις...
Ἄς μας λείπουν αἱ συμβουλαί!...

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μόκος ἀνῆγγειλεν ὅτι τὸ
φαγητὸν ἦτο ἑτοιμον. Πάντες δὲ ἔσπευσαν εἰς
τὸ πλοῖον καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ ἐστιατόριον.
Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἦτο κεκλιμένον ἐπὶ τῆς ἀρι-
στερᾶς πλευρᾶς, ἡ τράπεζα ἐκλινε καὶ αὕτη
πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν τα
ἔμελε, διότι ἦσαν συνηθισμένα εἰς τὸ κύλισμα
τοῦ πλοίου.

Τὰ θαλασσινὰ καὶ μάλιστα τὰ μύδια, τοὺς
ἐφάνησαν νοστιμώτατα, ἂν καὶ ἡ μαγειρικὴ
τέχνη τοῦ Μόκου δὲν ἦτο τόσο μεγάλη. Ἀλλὰ
τίς δὲν εἰσέφρει ὅτι εἰς τοιαύτην ἡλικίαν τὸ
ἄριστον ἄρτυμα τῶν φαγητῶν εἶνε ἡ ὀρεξίς;
Διπυρίτης, κρέας παστόν, ὕδωρ διαυγέστατον
τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἦντλησαν τὴν ὥραν
τῆς ἀμπώτιδος διὰ νὰ μὴ ἔχη γεῦσιν ὑφάλ-
μυρον, ἀναμεμιγμένον μετ' ὀλίγων σταγόνων
βωρίου, ταῦτα ἀπετέλεσαν φαγητὸν τὰ μάλι-
στα εὐπρόσδεκτον.

Τὴν μετὰ μεσημβρίαν ὅλην διῆλθον οἱ μὲν

μεγάλοι καταγινόμενοι εἰς τὴν τακτοποίησιν
τῶν διαφόρων πραγμάτων καὶ προμηθειῶν, ὃ
δὲ Γέγκινς, καὶ οἱ μικροὶ κατεγίνοντο ἀλιεύ-
οντες εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἦσαν ἀφθονώτατοι
παντὸς εἶδους ἰχθῦς.

Ὀλίγον δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ πάντες ἀνε-
παύθησαν, πλὴν τοῦ Βάξτερ καὶ τοῦ Οὐίλκοξ,
οἵτινες ἐμελλον νὰ ἀγρυπνήσωσιν ὅλην νύκτα
ὡς φύλακες.

Οὕτω πως διῆλθεν ἡ πρώτη νύξ ἐπὶ τῆς γῆς
ταύτης τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ.

Καθ' ὅλου εἰπεῖν οἱ παῖδες οὗτοι εἶχον πάντα
ἐκεῖνα ὅσα συνήθως στεροῦνται οἱ ναυαγοῦντες
εἰς ἐρήμους ἀκτὰς! Καὶ ἂν μὲν ἦσαν ἄνδρες
βωμολέοι καὶ ἐργατικοί, ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐλ-
πίδας ὅτι εὐκόλως θὰ ἀπαλλαχθῶσι τῆς δυσ-
κόλου θέσεώς των· ἀλλὰ παιδιά, ἔχοντα ἡλικί-
αν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐὰν κατεδι-
κάζοντο νὰ διαμείνωσιν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη,
θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ ἀπαι-
τούμενα πρὸς συντήρησιν των;...

Κύριος οἶδε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΝΗΣΟΣ ΕἶΝΕ Ἡ ἩΠΕΙΡΟΣ; — ΓΡΑΜΜΗ
ΚΥΑΝΗ ΕἰΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Νῆσος ἢ ἡπειρος: Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζή-
τημα ἀπασχόλει τὸν Βριάν, τὸν Γόρδων, τὸν
Δόνιφαν. οἵτινες ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός των καὶ
τῆς ἀγγινοίας των ἦσαν οἱ προεστώτες τῆς μι-
κρᾶς ταύτης κοινωνίας. Πολλάκις δὲ συνεσκέ-
πτοντο περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν ᾧ οἱ μικρότεροι
μόνον περὶ τοῦ παρόντος ἐφρόντιζον.

Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ
ἐρευνήσωσιν ἐὰν ἐκεῖ πλησίον εἶνε ἡ χώρα κα-
τωκημένη, καὶ νὰ μεταβῶσιν εὐθὺς πρὶν ἔλθῃ
ὁ χειμὼν.

«Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε δυνατόν;» ἀντέλεγεν ὁ
Βριάν.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

«Ἄκουσε, Γόρδων, ἔλεγεν ὁ Δόνιφαν. Εἰπέ
μου δὲν ἔχω δίκαιον; Ἐὰν προχωρήσωμεν πρῶ-
τον πρὸς βορρᾶν, ἂν γυρίσωμεν ἔπειτα πρὸς με-
σημβρίαν διευθυνόμενοι πρὸς ἀνατολὰς, δὲν θὰ
κατορθώσωμεν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσωμεν;...

—Ἀλλὰ, ἄκουσε καὶ τὴν ἰδικὴν μου γνώ-
μη, φίλτατε Γόρδων, ἀντέλεγεν ὁ Βριάν. Συμ-
φωνῶ μὲ τὸν Δόνιφαν, ἂν ἡ γῆ αὕτη εἶνε ἡπει-

ρος· ἀλλ' ἐὰν ὅμως εἶνε νῆσος καὶ νῆσος ἔρημος, τότε δὲν συμφωνῶ καθόλου.

—Δι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει πρῶτα νὰ μάθω—μεν τί εἶνε. Τώρα ἂν εἶνε φρόνιμον νὰ ἀφήσωμεν τὸ πλοῖον πρὶν βεβαιωθῶμεν ἀνυπόταχτον θάλασσαν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἢ μή...

—Ἐ! πρὶν ἀποφασίσωμεν νὰ το ἀφήσωμεν, αὐτὸ θὰ μας ἀφήσῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ἀείποτε ἐπιμένων εἰς ὅτι ἀπαξ εἶπε. Δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἀνθῆξῃ εἰς τὰ φοβερά κύματα τοῦ χειμῶνος μεταξὺ αὐτῶν ἐδῶ τῶν βράχων.

—Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ ὅμως πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα, πρέπει πρῶτα νὰ εἰξεύρωμεν καὶ ποῦ πηγαίνομεν!

Τόσον ὀρθὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Γόρδωνος, ὥστε ὁ Δόνιφαν ἐκὼν ἄκων συνεφώνησεν.

«Εἶμαι ἔτοιμος νὰ υπάγω πρὸς ἐξέτασιν τῆς χώρας, εἶπεν ὁ Βριάν.

—Καὶ ἐγώ, προσέθηκεν ὁ Δόνιφαν.

—Ὅλοι, ὅλοι μας, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ σύρωμεν τὰ μικρὰ εἰς ἐκδρομὴν, ἢ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μακρὰ καὶ κοπιώδης, νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀρκετοὶ δύο ἢ τρεῖς.

—Κρίμα που δὲν εἶνε ἓνας λόφος νὰ ἀναβῇ κανεὶς ἔς τὴν κορυφὴν καὶ νὰ παρατηρήσῃ ποῦ εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Βριάν. Δυστυχῶς εὐρισκόμεθα εἰς γῆν χαμηλὴν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ προχωρήσωμεν πρὸς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἀκρωτήριο, καὶ πιστεύω ὅτι ἀπὸ τὴν κορυφὴν του θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ διακρίνωμεν μακρὰν...

—Αὐτὸ δὲ καὶ ἐγὼ ἐσυλλογίζομην τώρα, εἶπεν ὁ Γόρδων. Βέβαια, τὸ ἀκρωτήριο αὐτὸ θὰ ἔχει ὕψος διακοσίων πενήντα ἕως τριακοσίων ποδῶν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βέβαια θὰ φαίνεται...

—Ἐγὼ πηγαίνω... εἶπεν ὁ Βριάν.

—Πρὸς τί; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ τί θὰ ἰδῇ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω;

—Τί θὰ ἰδῇ!... ὅτι εἶνε! ἀπήντησεν ὁ Βριάν, ἂν ἡ ξηρὰ ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν ἐπ' ἀπειρον ἢ ἂν τὴν ζώνῃ ὁ Ὠκεανός.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου δὲν ἦτο πλέον τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλίων.

Λοιπὸν ἀπεφασίσθη νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιον.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ Δόνιφαν δὲν το ἔβλεπε τόσον

ὠφέλιμον — βεβαίως διότι ἦτο γνώμη τοῦ Βριάν καὶ ὄχι ἰδική του—ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο καὶ ἀπίθανον ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποβῇ εἰς καλὸν.

Ταυτοχρόνως ἀπεφασίσθη ὀρθότατα νὰ μὴ ἐγκαταλίπῃ τὸ πλοῖον, πρὶν βεβαιωθῶσιν ἐὰν εἴχεν ἐξοκείλῃ ἐπὶ ἡπείρου — αὕτη δὲ βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη ἢ ἡ Ἀμερικὴ.

Ἀλλ' ἐν τούτοις παρήλθον πέντε ἡμέραι καὶ τὰ παιδία δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐπιχειρήσωσιν τὴν ἐκδρομὴν των, διότι ὁ καιρὸς ἦτο ὀμίχληδης καὶ ἐπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων λεπτὴ βροχὴ.

Δὲν παρήλθον ὅμως ματαίως αἱ πέντε αὐτῆς ἡμέραι. Τὰς μετεχειρίσθησαν εἰς διαφόρους ἐργασίας. Ὁ Βριάν κατεγίνετο περιποιούμενος τὰ μικρὰ καὶ προσέχων αὐτά, καθ' ὅσον ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις. Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ θερμοκρασία ἐφαίνετο ὅτι θὰ καταβῇ, τὴν ἡμέραν νὰ ἐνδύθωσιν ἐνδύματα θερμότερα, προσαρμόσας εἰς τὸ ἀνάστημά των καὶ τὸ σῶμα των τὰ ἐνδύματα τῆς ἀποθήκης. Εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἐργαλεῖα τῆς ραπτικῆς καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ κόπτῃ καὶ νὰ ράπτῃ, βοηθούμενος μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ Μόκου ὅστις εἰξευρετο ράπτῃ ὡς πάντες οἱ ναυτοπαιδες.

Καὶ ναὶ μὲν τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐνδύθησαν ὁ Κοστάρ, ὁ Δόλης, ὁ Γέγκινς, ὁ Ἰβερσον, δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ κομψότητι καὶ φιλοκαλίᾳ, διότι ἦσαν πλατύτατα καὶ μόνον τὸ μῆκος εἶχε γίνῃ συμφωνον πρὸς τὸ ἀνάστημά των· ἀλλὰ καὶ τί τα ἔμελε!

Τὰ μικρὰ δὲν ἐκάθηντο ἀργά. Ὁ Γάργα καὶ ὁ Βάξτερ τα συνάδευον νὰ συλλαμβάνωσι κογχύλια εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ ἀλιεύωσιν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὰ διεσκέδαζον καὶ πάντες ὠφελοῦντο ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης τῶν μικρῶν. Ἦσαν ἀπασχολημένα εἰς τὴν εὐχάριστον ταύτην ἐργασίαν, καὶ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς καταστάσεώς των καὶ νὰ νοήσωσι τὴν χρησίμωσιν αὐτῆς. Ἀναμφιβόλως ἐλυποῦντο ἐνθυμούμενα τοὺς γονεῖς των, ὅπως ἐλυποῦντο καὶ οἱ μεγαλύτεροι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε διανοήθησαν ὅτι ἡτό ποτε δύναντον νὰ μὴ τοὺς ἐπαινίδωσι!

Ὁ δὲ Γόρδων καὶ ὁ Βριάν ἔμενον πάντοτε ἐντὸς τοῦ πλοίου· μετ' αὐτῶν ἔμενον ἐνίοτε καὶ ὁ φαεινὸς καὶ χαριέστατος Σέρβης, καὶ ἐφαινετο εἰς αὐτοὺς πολὺ ὠφέλιμος καὶ χρησιμὸς

τατος. Ἡγάπα δὲ πολὺ τὸν Βριάν καὶ δὲν συνεφώνει μετὰ τῶν ἄλλων συντρόφων του, οἵτινες ἔκλινον μᾶλλον πρὸς τὸν Δόνιφαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βριάν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Σέρβην πολλὴν ἀγάπην.

«Τί καλὰ!... τί καλὰ!... ἐπανελάμβανεν ἀσμένως ὁ Σέρβης. Πολὺ καλὸν καὶ εὐγενικὸν ἦτο τὸ κύμα τὸ ὁποῖον ἔρριψε τὸ Σίλωρι μας εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς βράχους χωρὶς νὰ το κατακομματιάσῃ! Αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μας, δὲν τὴν εἶχεν οὔτε ὁ Ῥοβινσὼν Κροῦσσος, οὔτε ὁ Ῥοβινσὼν ὁ Ἑλβετὸς εἰς τὴν φαντασιώδη νῆσόν των!»

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος Βριάν;

Τί γίνεται; τί λέγει αὐτός;

Ὁ Ἰάκωβος βοηθεῖ προθύμως τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ μόνος καὶ μετὰ βίας ἀποκρίνεται ξηρὰ ξηρὰ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν συντρόφων του καὶ πάντοτε προσπαθεῖ νὰ ἀποστρέφῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁσάκις τὸν βλέπωσι κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Βριάν βλέπων τὸν Ἰάκωβον σιωπηλὸν καὶ κατηφῆ, εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ δὲν εἰξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν τρόπον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ λιμένος ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο ὡς παιδίον ἔχον τύψεις συνειδότος, ὡς ἐὰν εἶχε διαπράξῃ κακὴν τινα πράξιν καὶ τόσον κακὴν, ὥστε οὐδὲ εἰς τὸν ἀδελφόν του ἐτόλμα νὰ τὴν ὁμολογήσῃ.

Τίς οἶδε!

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι συχνότατα οἱ

κατακόκκιναι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐμαρτύρουν ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχε κλαύσῃ.

Ὁ Βριάν ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του διελογίζετο μήπως ἐπαθεν ἡ ὑγίεια τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ ἐὰν, ὁ μὴ γένοιτο, ἤθελεν ἀσθενήσῃ, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ; Ὅθεν συχνότατα ἠρώτα τὸν Ἰάκωβον τί ἔχει; τί αἰσθάνεται; μήπως εἶνε ἄρρωστος;

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀπεκρίνετο στερεοτύπως:

«Ὅχι... ὄχι!... Δὲν ἔχω τίποτε... τίποτε!...»

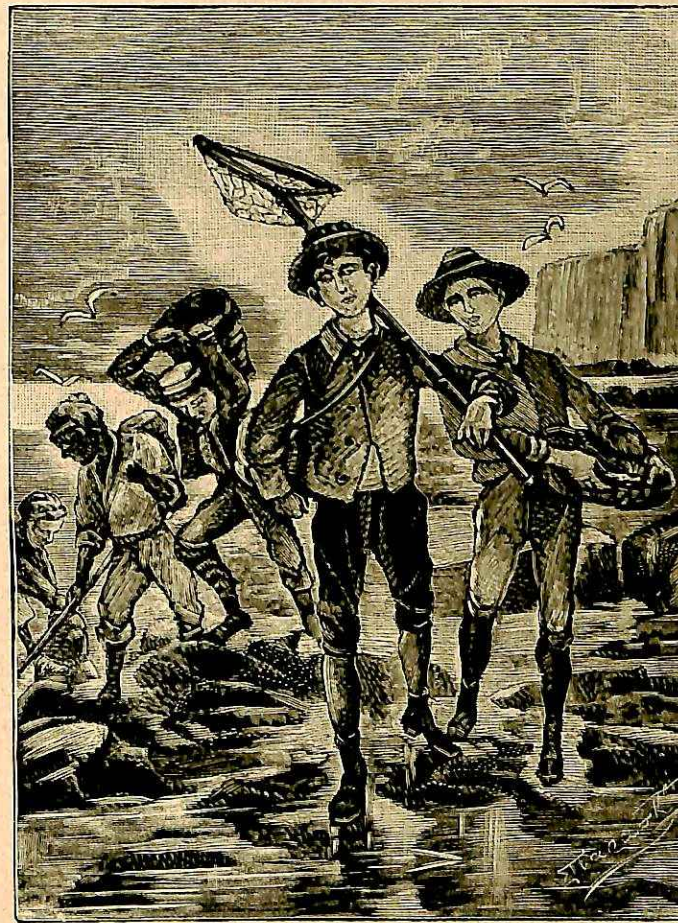
Τῶν ἀδυνάτων ἦτο νὰ λάβῃ τις ἐκ τῶν χειλέων του ἓνα λόγον περισσότερον.

Ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐέπ κατεγίνοντο φονεύοντες τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα εἶχον τὰς φωλεὰς των ἐντὸς τῶν βράχων. Πάντοτε δὲ ἐπορεύοντο ἐν σώματι καὶ οἱ τέσσαρες, καὶ προφανῶς προσεπάθουν τρόπον τινὰ νὰ ἀποτελέσωσιν αὐτοὶ ἰδιαίτερον κόμμα.

Ὁ Γόρδων ἔβλεπε τοῦτο μετὰ πολ-

λῆς ἀνησυχίας· διὰ τοῦτο, ὁσάκις εὕρισκεν εὐκαιρίαν, παρενέβαινε καὶ προσεπάθει διὰ παντός τρόπου νὰ τοὺς ἀποδείξῃ πόσον ἦτο ὠφελιμωτάτη ἡ ἔνωσις καὶ ἡ σύμπνοια. Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν ἀπεκρίνετο συνήθως μετὰ τσαύτης ἀδιαφορίας καὶ ἀπαθείας, ὥστε ὁ Γόρδων ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ ἐπιμένῃ περισσότερον.

Ἐν τούτοις τὸ καλὸν παιδίον δὲν ἀπηλπίζετο, ἀλλὰ ἐφρόνει ὅτι θὰ καταρθώσῃ τέλος νὰ διαλύσῃ τὰ μικρὰ αὐτὰ σπέρματα τῆς δ-

«ΕΠΑΝΗΛΘΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΩΝ» (Σελ. 82)

χονοίας τὰ ὅποια ἡδύναντο νὰ καταντήσωσι καὶ ὀλέθρια.

Ἐνεκα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἀταξίας δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐκδρομὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποφασίσῃ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Ἐχρησιμοποιοῦν λοιπὸν τὰς ὥρας τῶν κυνηγούντες πτηνὰ, καὶ ἡ συγκομιδὴ τῶν ἥτο ἀφθονος. Μέγα μέρος ἐλάβαν εἰς τὸ κυνήγιον ὁ Πιστός, ὅστις δὲν ἐδίσταζε καὶ εἰς τὰ κύματα νὰ πηδᾷ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ξηρὰν τὰ εἰς τὴν θάλασσαν πίπτοντα πτηνὰ.

Τὴν 15 Μαρτίου ὁ καιρὸς ἐφάνη κατὰλληλος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου. Τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς

ἦτο αἶθριος, διότι ἄνεμος ἀπόγειος εἶχε διαλύσει τοὺς ἀτμούς, οὔτινες ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν τόσας ἡμέρας. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρότατος.

Ἐνθυμείσθε ὅτι ὁ Βριὰν εἶχε προτείνῃ νὰ ἐκδράμωσι πρὸς βορρὰν καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκδράμῃ μόνος ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἤθελον. Βεβαίως ἂν τον συνώδευε καὶ ὁ Γόρδων, θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον· ἀλλὰ τότε τίς θὰ ἔμενε νὰ προσέχῃ τοὺς μικροὺς συντρόφους;

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κινήσῃ μόνος.

[Ἔπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΟΕΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΙΟΝ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ)

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τα καταφέρει ἡ κυρία Φυλλίδου. Ἐχει ὀκτὼ τέκνα καὶ τὰ ὀκτὼ ἀνήλικα, ὥστε δὲν ἔχει καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ αὐτὰ.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπῆγα εἰς ἐπισκεψίαν τῆς νὰ τὴν ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω τὸ μυστικόν τῆς. Ἦυρα τὴν κυρίαν Φυλλίδου καθημένην καὶ ἐπιδιορθώνουσαν τὰ φορέματα τῶν τέκνων τῆς.

Μετὰ διαφόρους ὁμιλίας τὴν ἠρώτησα τὴν ἀπορίαν μου, ἐκείνη δὲ μ' ἀπεκρίθη ὡς ἑξῆς:

— «ὦ, ἀγαπητὴ μου κόρη, ὅσον μεγαλῶνης θὰ μάθῃς ὅτι «μία κουταλιὰ λάδι ὠφελεῖ περισσότερον παρά μίαν ὀκτὼν ξείδι».

Τὴν ἠρώτησα τί ἐννοεῖ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ μου δώσῃ ἄλλην ἐξήγησιν. Ἀλλ' ὅταν κάθημαι πλησίον τῆς καὶ ἀκούω τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς καὶ τοὺς γλυκυτάτους λόγους τῆς, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τί σημαίνει ἡ ἀπόκρισις τῆς, ὅτι δῆλα δὴ ὁ μὲν γλυκὺς λόγος καταπαύει τὴν ὀργὴν καὶ τὴν παραφορὰν, ὁ δὲ σκληρὸς καὶ ἀπότομος ἐρεθίζει καὶ γίνεται αἰτία φιλονικιών καὶ ἐρίδων.

Ἡ μήτηρ μου συχνάκις λέγει ὅτι ἡ γλῶσσά μου εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μου καὶ ἡ αἰτία ὅλων μου τῶν ἐνοχλήσεων. Καὶ πράγματι ὅταν παραφέρομαι δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ ἐκστομίσω λόγους δριμεῖς καὶ πειρακτικούς, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν παραδόξως

μὲ ὄξος. Καὶ ἀφοῦ ἄπαξ τοὺς ἐκστομίσω δὲν δύναμαι νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ τοὺς ἀνακαλέσω! Καὶ ἀφ' οὗ ἐξευτελισθῶ καὶ ταπεινωθῶ ἔνεκα τῆς παραφορᾶς, ἐντρέπομαι ἀλλ' ὅμως ἂν μου δοθῇ ἔπειτα μικρὰ ἀφορμὴ δὲν κρατοῦμαι ἀλλὰ θὰ πετάξω ὀλίγους πειρακτικούς λόγους. «ὦ! πόσον ἤθελα νὰ κάμω ὅτι κάμνει ἡ κυρία Φυλλίδου. Ἀφ' οὔτου μ' εἶπεν ὅτι μιὰ κουταλιὰ λάδι ὠφελεῖ περισσότερον παρά μίαν ὀκτὼν ξείδι», οἱ λόγοι τῆς ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν μου καθ' ἡμέραν καὶ καθὲ στιγμὴν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ κόσμος θὰ εἶχεν ἀνάγκην μεγάλης ποσότητος ἐλαίου, διότι ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα συγκρούονται μεταξύ των. Τὶ καλὰ ὅπου θὰ ἦτο, ἐὰν ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤθελον κατορθώσῃ νὰ καταστήσω ἡπιωτέραν καὶ γλυκυτέραν τὴν ζωὴν ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων συζῶ.

Προχθὲς εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ὅτε ἦλθεν ἡ διδασκάλισσά μου νὰ μας ἐπισκεφθῇ, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς τῆς φέρει τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ἔλαιον εἰς τὴν πληγὴν. Δὲν ὁμιλεῖ πολὺ ταχέως, δὲν λέγει μεγάλα πράγματα, ἀλλ' εἰξεύρει τί πρέπει νὰ εἴπῃ καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶνε τόσο γλυκεῖα, τόσο ἐλκυστική!... Θὰ ἐκθέσω εἰς αὐτὴν τὴν ἀπορίαν μου καὶ θὰ μου δώσῃ συμβουλὰς πρὸς ἡσυχίαν καὶ ὁδηγίαν μου.»

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Allegretto

Ἦλθε πάλιν ἀνθισμένη
Παπαρουν' ἀγαπημένη.
Ἦλθε νὰ μας χαιρετίσῃ,
Καὶ νὰ μᾶς χαροποιήσῃ.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Πάλιν λόφοι, πεδιάδες
Καὶ λειβάδια καὶ κοιλάδες,
Ὅλα εἶνε στολισμένα,
Παπαρουνες κεντημένα.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Ζωντὰ μὲ τὸν ἀέρα
Παίζουν νύκτα καὶ ἡμέρα
Καὶ κουνοῦν τὰ κεφαλάκια
Τὰ κνικὰτα λουλουδάκια.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Παπαρουνες τὸ παιδάκι
Ἐχει μέσ' ἔς τὸ καλαθάκι,
Καὶ τὲς φέρνει μὲ χαρὰ του
Νὰ τὲς δώσῃ ἔς τὴν μαμά του.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΔΙΕΦΘΑΡΗ!...

— Δὲν μ' λές, πατριώτ', σὰν ποὺ νὰ πέφτ' τοῦ σπίτ' τ' Βλάμ' τ' δικηγόρου;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπηύθυνεν, ἐν γνησίᾳ ρουμελιώτικῃ προφορᾷ, δωδεκαετὴς περίπου παιδίον, φοροῦν φουστανέλλαν καὶ τσαρούχια, εἰς καφετζήν, ὅστις ἐκάθητο ἐξωθεν τοῦ καφενείου του, παρὰ τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐρρόφα εἰς τὴν *λιακάδα* τὸν ναργηλέν του.

Ὁ καφεντζής, ὅστις ἐγνώριζε τὸν κ. Βλάμην, ἀπνιγνῆσε:

— Τράβα ἴσια ἴσα μ' ἐκεῖνο τὸ τρισέκι· ὅστε-
ρα, βλέπεις αὐτὸ τὸ φούρνο ποῦ καπνίζει; ζερβά
ς τῇ γωνιά εἶν' ἓνα μανάβικο· στρῆψε δεξιά,
θὰ βρῇς ἓνα μπακάλικο· μέτρα μιά δυὸ τρεῖς
πόρτες καὶ κτύπα· εἶν' ἓνα σπίτι μὲ μαρμα-
ρένιο μπαλκόνι.

— Φχαρστώ, εἶπε τὸ παιδίον καταβροχθίζον
τὰ φωνήεντα, κατὰ τὴν γενικὴν τῶν Ρουμε-
λιωτῶν συνήθειαν.

Ὁ μικρὸς φουστανελλοφόρος ἠκολούθησε πι-
στῶς τὸ δοθέν αὐτῷ δρομολόγιον· ἔφθασε πρὸ
τοῦ φούρνου τοῦ ὁποίου ὁ καπνοδόχος ἐσχόρ-
πιζε μαύρας τολύπας καπνοῦ εἰς τὴν γειτονίαν,
ἔπειτα αἱ κατὰκόκκινοι τομάται καὶ τὰ μουλ-
κεία πεπόνια τοῦ ὁπωροπωλείου ἀνήγγειλαν
αὐτῷ ὅτι ἔφθασε καὶ εἰς τὸν δεύτερον σταθμόν,
μετὰ μικρὸν δὲ δισταγμὸν ἐστρεψε δεξιά, ἐπρο-
χώρησεν, εἶδε τὸ παντοπωλεῖον, ἐμέτρησε, μίαν
δύο, τρεῖς θύρας, καὶ ἐκτύπησε θαρραλέως, ἐκ-
βάλλων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ποιὸς εἶνε; εἶπεν ἔσωθεν τραγουδιστὰ
φωνή τις, καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ μαγει-
ρείου ἐφάνη ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἀνασκουμπωμένοι
βραχίονες τῆς Ναξιώτισσας ὑπηρετρίας.

— "Ανοιξι· ἐδοῦ εἶνι τοῦ σπίτ' τ' Βλάμ' τ'
δικηγόρου· εἶμι ἡ μικρανεψιός τ' ἡ Ἀντώνης κ'
ἐρχομι ἀπ' τοῦ χουριό.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη καὶ ὁ μικρὸς ρουμελιώτης
εἰσῆλθε.

Διατὶ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ ὀρεινὸν παρὰ τὸν
Παρνασσὸν χωρίον τοῦ ὁ Ἀντώνιος Τομαρᾶς;

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς Ἀθήνας; Ποῖα σχέ-
δια εἶχεν ὑπὸ τὸ ἡλικιακὸς μέτωπόν του;

Ἦρχετο νὰ μάθῃ γράμματα, νὰ γίνῃ ἀνθρωπος.

Ὁ θεῖός του κύριος Βλάμης, πρῶτος ἐξάδελ-
τῆς μητρὸς του, εἶχεν ἔλθῃ ἐπίσης ἐκ τοῦ χω-
ρίου των, πρὸ σαράντα ἐτῶν, πτωχὸν καὶ
ἀπροστάτευτον παιδίον, καὶ κατῴρωσε
γίνῃ δικηγόρος καὶ ἦτο ἀποκαταστημένον
εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν ἔστειλε τὸ
υἷόν της ἡ χήρα μάνα του μὲ ἓνα γράμμα
γραμμένον ἀπὸ τὸν παπᾶ καὶ βουλευμένον
ἀγιοκέρι. «Δίνε του ἓνα κομμάτι ψωμί νὰ τρῷ
γῆ καὶ κόχῃ γιὰ νὰ πλαγιάζῃ καὶ στέλνε
ς τὸ σχολεῖόν» ἔγραφε· «μπορεῖς νὰ τῷ χῇς καὶ
δεξι χέρι· ἔς τὴν δουλειᾷ τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ κά-
μισθὸ ἂν τὸ μάθῃς γράμματα.»

Ὁ κύριος Βλάμης ἐκ συγγενικοῦ ἐνδιαφέρον-
τος ἐδέχθη προθύμως τὸ παιδίον· τὴν ἰδίαν δὲ
ἡμέραν τῷ ἡγόρασε μίαν ἑτοιμὸν ἐνδυμασίαν
Ρετσίνα, καὶ τὴν ἐσπέραν ὁ μικρὸς ἐπέστρε-
ψε φραγκοφορεμένος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι τῶν
ποδῶν.

Ἡ κυρία ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν ἐξετέλει ἦτο
νὰ ψωνίζῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς· ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο
ὅτι δὲν ἤξευρε τοὺς δρόμους· μίαν φορὰν ἀντὶ
νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν εὐρέθη εἰς τὴν Ριζα-
ρειὸν Σχολὴν καὶ μίαν ἄλλην εἰς τὰ πιθαρά-
δικα, διότι ἐντρέπετο κάθε λίγο καὶ λιγάκι, εἰς
πάσαν στροφὴν δρόμου νὰ ἐρωτᾷ: «ἀπὸ ὅθ' πα-
γεῖ ἔς τὴν ἀγορὰ;» ἀφίνω δὲ ὅτι μερικοὶ κακο-
αναθραμμένοι ἄνθρωποι, ὅτε τοὺς ἤρώτα τὸ
ἀποπλανηθὲν ἤδη παιδίον, τῷ ἐδείκνυνον κακὴν
τρεχῶς ἐσφαλμένην διεύθυνσιν λέγοντες:

— Ὅλο ἴσα!

Ὁ μικρὸς Τομαρᾶς εἶχε καὶ ἄλλας ἀφορ-
μὰς νὰ εἶνε λυπημένος· ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι περὶ
αὐτοῦ ὠμίλουν καὶ τὸν ἐπερίπαιζον· τὸ ἀσυν-
θιστον εἰς αὐτὸν ἐνδυμα τὸ ὁποῖον ἐφόρει, τὸν
ἐκάμνε νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο σχεδὸν γυμνός· δὲν
ἠσθάνετο πλέον περὶ τῆς ὀσφύος του τοὺς κυ-
ματισμοὺς τῆς φουστανέλλας· οὐδὲ τὰ πόδια
τοῦ ἦσαν πτερωτὰ καθὼς μὲ τὰ ἐλαφρὰ καὶ μυ-
τερὰ ἐκεῖνα τσαρούχια τῆς πατρίδος του μὲ τὰ
ὁποῖα ἐσκαρφάλωνε ὡς ἀγριοκάτσικον εἰς τοὺς
βράχους· τώρα τὰ ἠσθάνετο σφιγμένα, κλει-
σμένα, φυλακισμένα εἰς δύο βαρέα ὑποδήματα
μὲ καρφία ὑποκάτω.

Περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου ἤρχισαν τὰ μα-
θήματα. Ὁ κύριος Βλάμης τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ
πλησιέστερον δημοτικὸν σχολεῖον, ὅπου τὸν ἐξή-
τασαν καὶ τὸν κατέταξαν εἰς τὴν τετάρτην
τοῦ δημοτικοῦ, κατὰ χάριν διότι ἦτο τόσο
μεγάλος. Οἱ συμμαθηταὶ τοῦ δὲν ἔφθαναν
οὔτε μέχρι τοῦ ὤμου του! Καὶ ὁμῶς τὰ παι-
δάρλια ἐκεῖνα ἦσαν φωτιὰ καὶ
ἤξευραν ἓνα σω-
ρὸ πράγματα, ἐν
ᾧ δὲ αὐτὰ εἰς
πάσαν ἐρώτησιν
τοῦ διδασκάλου
ἐστήκωναν τὰ χε-
ράκια των αὐτὸς
ἔμενε ζαρωμένος
εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄλλ' ὑπὲρ
πάντα τὰ ἄλλα,
ἐν πρᾶγμα τὸν
ἐλύπει, τὸν ἐκά-
μνε νὰ κλαίῃ
κρυφὰ τὴν νύκτα
εἰς τὰ σκοτεινὰ
ὅταν ἐπλάγια-
ζεν: ἡ προφορά
τοῦ ἀδύνατον
νὰ λησμονήσῃ ἡ
γλῶσσά του τὰ
ρουμελιώτικα·
ὅτε ἔλεγε μάθη-
μα οἱ συμμαθη-
ταὶ τοῦ ἔχαμο-
γέλων, ὁ δὲ δι-
δάσκαλος τὸν
παρετῆρει μὲ
δυσαρέσκειαν
καὶ μὲ ἀνυπο-
μονησίαν· ἀντὶ νὰ εἴπῃ καθαρὰ καθαρὰ ὁ Ἡρό-
δοτος, ἔλεγεν: «οὐ Ἡρόδουτους» τὸ δὲ σ τὸ
ἐπρόφερε ὡς τὸ γαλλικὸν *ch*.

Ὁ ταλαίπωρος Ἀντώνης! ἔβαζε ὅλα τὰ
δυνατὰ του ὁ δυστυχής, ἀλλ' ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ
κόκκαλον ἡ γλῶσσά του δὲν ἐλίγυζε· ἄλλο
ἤθελε νὰ εἴπῃ, καὶ ἄλλο ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ
στόμα του· ἦτο φοβερόν!...

Καὶ ὁμῶς δὲν ἀπεθαρρύνετο· εἶχεν ἐπιμονήν.

ἦτο ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν
λησμονοῦν ὅτι αἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ κοιλαινουν
τὰς πέτρας· καὶ εἰργάζεται, εἰργάζεται. Ἡ σύζυ-
γος τοῦ κυρίου Βλάμη ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα της:

— Πολὺ πετρέλαιον μᾶς καίει ὁ μικρανεψιός σου.

Καὶ ὁ κύριος Βλάμης ἀπῆντα:

— Τὸ πετρέλαιον ποῦ καίεται ἐμπρὸς εἰς
τὰ βιβλία εἶνε
ἱερόν, ὅσον τὸ
λάδι ποῦ καίε-
ται ἐμπρὸς εἰς
τὰ εἰκονίσματα.

Ὁ Ἀντώνης
λοιπὸν ἔγεινε
λαμπρὸς μαθη-
τής. Καὶ ἐν ᾧ
ἐγέμιζε καθ' ἡ-
μέραν τὸ καλάθι
τοῦ εἰς τὴν ἀγο-
ρὰν μὲ κρέας καὶ
λαχανικά, ἡ κό-
τες καὶ ψάρια,
ἐγέμιζε συγχρό-
ως καὶ τὴν κε-
φαλὴν του εἰς
τὸ σχολεῖον μὲ
γράμματα, μὲ
ἱστορίαν καὶ ἀ-
ριθμητικὴν καὶ
γεωγραφίαν.

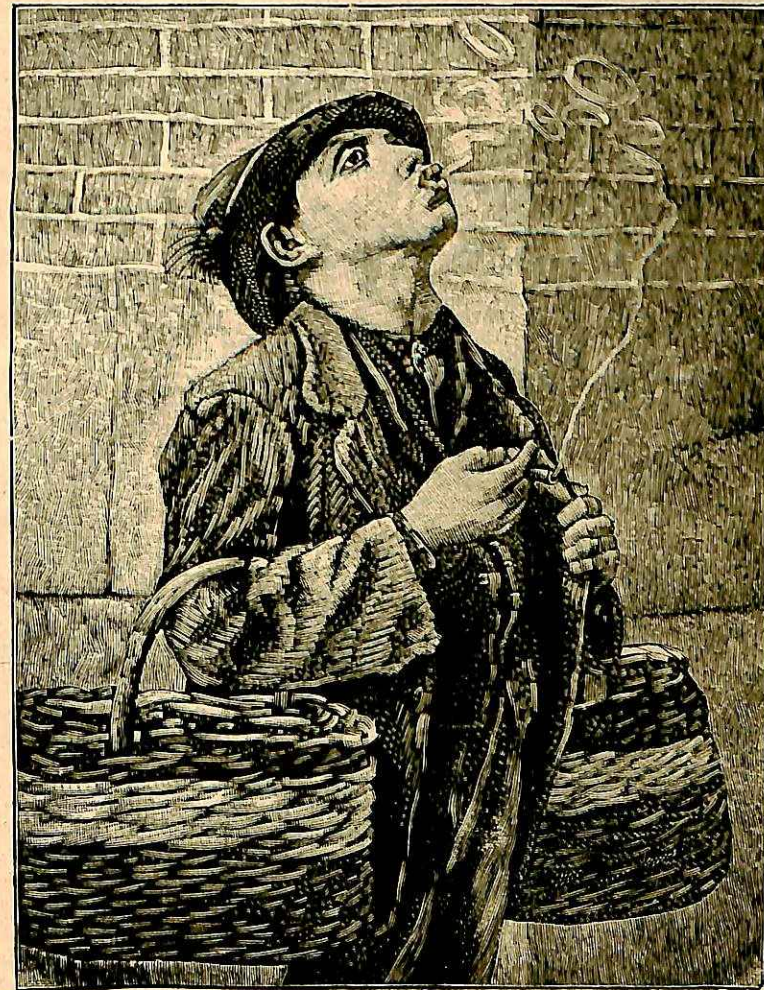
Ἐπροβιάσθη
μὲ ἀρίστα.

Ἐπῆγεν εἰς
τὸ Ἑλληνικόν.

Ἀλλὰ μετὰ
τινας μῆνας ὁ
κύριος Βλάμης
παρετῆρησε δια-

φορὰν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ μικρανεψιοῦ του,
διαφορὰν ἡ ὁποία ὁσημέραι καθίστατο κατα-
φανεστέρα.

Πρωῖαν τινα ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας παρετῆ-
ρησε διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοῦ μαγειρείου
τὸν Ἀντώνην, ὅστις ἀφῆσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
τὸ καλάθιον τῶν ὀψωνίων διώρθου μετὰ σοβα-
ρότητος τὴν χωρίστραν του εἰς μικρὸν στρογ-
γύλον καθρέπτῃ.

«ΕΒΑΔΙΖΕΝ ΑΓΓΑ ΡΟΦΩΝ ΗΛΘΙΚΩΣ ΕΝ ΣΙΓΑΡΟΝ» (Σελ. 90)

— Νά τα μας; ἐσκέφθη ὁ κύριος Βλάμης, θέλωμε κι' ὡμορφίες.

Μετά τινες ἐβδομάδας κρατῶν τὰς δικογραφίας του ὑπὸ τὴν μασχάλην μετέβαιναν ἐκ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτε πρὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἶδε κατὶ τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ τρίψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐστάθη ἐκπλητος καὶ παρετήρει. Ὁ Ἀντώνης κρατῶν δύο βαρέα καλάθια εἰς ἐκάτερον τῶν βραχιόνων ἐβάδιζεν ἀργά, ῥοφῶν ἡδονικῶς ἐν σιγάρων τόσοσιν δὲ βυθισμένος ἦτο εἰς τὴν ἀπόλαυσίν του ὥστε οὔτε εἰς τοὺς διαβάτας προσεῖχε, οὔτε εἰς ἄλλο τι. Πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνων τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν εἰδει σάλπιγγος στρογγυλῶν τὸ στόμα ἐξέβαλλε καπνόν, εἰς τὸν ὁποῖον δι' ἐλαφρᾶς πνοῆς ἐδίδε ποικίλα σχήματα· τὰ δὲ βλέμματα τοῦ παρηκολούθουν μὲ ἔκστασιν τὰς τεφρόχρους ἑλικας.

Ἄλλ' αἶφνης ἔγεινε κάτωχρος καὶ ἔκφρασις

τρόμου ἐξωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του· καταβιάσας τὰ βλέμματα τοῦ διέκρινε τὸν ἐπενδύτην, τὸν πῖλον, τὴν μορφήν τοῦ κυρίου Βλάμη, συνομιλοῦντος μετὰ τινος ἄλλου.

Ἐν ἀκαρεῖ ἔκρυψε τὸ σιγάρων ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ κατακαύσας τοὺς δακτύλους του.

Λαθραῖα βλέμματα ῥίπτων ἐπὶ τοῦ θείου του, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὸν εἶδε, ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅλαι δὲ αἱ σκέψεις του εἰς μίαν μόνην ἐρώτησιν περιστρέφοντο, ἐρώτησιν γεμάτην ἀνησυχίαν καὶ φόβον: — Μὲ εἶδε ἄρά γε;

Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ κ. Βλάμης ἐσκέπτετο:

— Βάζω στοίχημα ὅτι τὰ σιγάρων τὰ ὁποῖα καπνίζει εἶνε ἰδικὰ μου· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ χειρότερον· τὸ οὐσιώδες εἶνε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἤρχισε νὰ διαφθείρεται....

Καὶ διεθυνῆθη σύννοος εἰς τὸ δικαστήριον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΛΙΘΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΧΟΣ

Ἦσαν μίαν φορὰν μεγάλοι λίθοι κόκκινοι τόσοσιν βαθείως ἐντὸς τῆς γῆς, ὥστε δὲν ἐφάνινοντο. Ἐκάθηντο ἐκεῖ ἡσυχοὶ καὶ μόνῃ εὐχῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ τῶν ἦτο νὰ μὴ διαταράξῃ τις τὴν ἡσυχίαν τῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσαν ἔντρομοι μέγαν καὶ φοβερόν θόρυβον ἀνωθεν τοῦ ἡσυχαστηρίου τῶν: πλὴν, πλὴν, πλὴν, πλὴν!

«Τί τρέχει;» ἔλεγον οἱ λίθοι πρὸς ἀλλήλους. Ἄλλ' ὁ θόρυβος ὅλονεν ἡκούετο καθαρότερος καὶ δυνατώτερος καὶ τέλος ἡκούσθη καὶ πολὺ πλησίον τῶν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκάλυπτε ἀφῆρέθη καὶ οἱ λίθοι ἀνηρπάγησαν ἀναμιξ καὶ φύρδην μίγδην, ἐρίφθησαν εἰς μικρὸν ἀμάξιον καὶ ἀπήχθησαν μακρὰν τῆς κατοικίας τῶν.

Κατὰ τὸ ἀκούσιον τοῦτο ταξείδουν, ἐσεῖοντο φοβερά καὶ συνεκρούοντο πρὸς μεγίστην δυσἀρεσκείαν τῶν καὶ ἀγανάκτησιν.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε τίποτε.

Τέλος τὸ ἀμάξιον ἐστάθη.

«Τί χαρά! ἀνεφώνησαν οἱ λίθοι, ἐτελείωσαν βέβαια τὰ βάσανά μας χωρὶς ἄλλο!»

Ἄλλ' ὄχι.

Πάλιν τοὺς λαμβάνουν καὶ τοὺς ῥίπτουν εἰς ὕδωρ πολὺ.

«Βρρρρ! τί κρύο» ἀνεφώνησαν οἱ δυστυχεῖς λίθοι κάμνοντες τὸ ἀναγκαστικὸν τοῦτο λουτρόν.

Ὅλον τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτε τοὺς λίθους ἐξεπλύθη ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπέμειναν οἱ λίθοι καθαροὶ καθαροί.

Ἄλλο ἀμάξιον λαμβάνει πάλιν τοὺς λουμένους ταξειδιώτας καὶ τοὺς μεταφέρει, ποῦ;

Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐξεύρουσι· τοῦτο μόνον εἰξεύρουσι καὶ αἰσθάνονται ὅτι πάλιν συγκρούονται καὶ τώρα ἡ σύγκρουσις εἶνε χειροτότερα, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφύλαττε πρότερον ὅτε καὶ ἡ σύγκρουσις ἐγένετο μαλακωτέρα.

«Καὶ ποῦ μας πηγαίνουν;» εἶπον μεταξὺ τῶν.

Τέλος ἐφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τόπον τινὰ ὅπου ἡκούοντο κρότοι τόσοσιν δυνατοί, ὥστε ἐξελίσθησαν. Αἶφνης κρρρρρρρ! τὸ ἀμάξιον ἀνετράπη καὶ οἱ λίθοι ἐρίφθησαν εἰς μέγαν κλίβανον ἐπάνω εἰς ἄλλον σωρὸν μαύρων ὀγκων, ἀνθρώπων.

Ἐκεῖ δὲ ἦτο θερμότης ὑπερβολικὴ, θερμότης ἀφόρητος.

Αἶφνης ὁ σωρὸς τῶν ἀνθρώπων ἤρχισε νὰ θερμαίνεται, ἐγένετο κατακκόκκινος, οἱ δὲ λίθοι ἐθερμαίνοντο καὶ αὐτοί, ἐγιναν καὶ αὐτοὶ κατακκόκκινοι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται μαλακοὶ καὶ τέλος ἀνελύθησαν ὡς τεμάχιον βουτύρου ἐντὸς τοῦ τηγανίου.

Νέος τις ἐργάτης ἀνοίγει μικρὰν θυρίδα πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ κλίβανου, καὶ τὸ πεφυρῶν κτωμένον ρευστὸν χύνεται εἰς μικρὸν ῥύακα. Ἐκεῖ ἦτο ὀλιγωτέρα θερμότης καὶ βαθμηδὸν τὸ ρευστὸν ἐψυχράνθη καὶ ἐγένετο στερεόν.

Καὶ τώρα οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι μικροὶ λίθοι μετεμορφώθησαν εἰς λεπτὰς σιδηρᾶς ράβδους, αἱ ὁποῖαι θὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν μυρίων ὧσων πραγμάτων.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Μία μητέρα εἶχεν ἓνα μικρὸν παιδάκι. Τὸ παιδάκι ὅμως αὐτὸ ἦτο πολὺ κακὸν καὶ ἄτακτον. Ὅταν ἔπαιζεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔκαμνε τόσοσιν θόρυβον ὥστε τὸν ἤκουον ἀπὸ τὸν δρόμον.

Μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα εἶχε πονοκέφαλον. Καὶ εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν υἱόν της.

— Παιδί μου, νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἡσυχος, διότι μὲ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου. Ἄν κἀνὴς θόρυβος θὰ μὲ πονῇ ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἡσυχος ὀλίγας στιγμὰς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἤρχισε πάλιν τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνάς. Ἡ μήτηρ του εἶπεν εἰς αὐτὸν καὶ πάλιν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἤκουεν. Τοῦ τὸ ἐπανελάβε τρεῖς φορές. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐξήκολούθει νὰ θορυβῇ.

Ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς χειρὸς της καὶ ἔμεινε συλλογισμένη καὶ ἔκπρὸς τοὺς ὀφθαλμούς της ἔρρευσαν δύο μεγάλα δάκρυα. Ὅτε ὁ Γεώργιος εἶδε τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ ἠρώτησεν αὐτὴν ἀμέσως.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς, καλὴ μου μητέρα; Σὲ πονεῖ πολὺ τώρα τὸ κεφάλι σου;

Ἐργάτης τις λαμβάνει τεμάχιον σιδηρᾶς ράβδου καὶ τὸ θέτει ἐπὶ τῆς πυρᾶς, τὸ σιδηρὸν θερμαίνεται κατ' ὑπερβολὴν καὶ γίνεται μαλακόν. Ὁ ἐργάτης το πλατύνει καὶ το καμπυλώνει, καὶ το μετασχηματίζει εἰς καρφίον διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκάρφωσαν πέταλον εἰς τὸν πόδα ἵππου.

Ἐτερον τεμάχιον μεγαλύτερον μετεσχηματίσθη εἰς σιδηροῦν στεφάνιον διὰ τοῦ ὁποῖου περιζώνουσι τοὺς ξυλίνους τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν.

Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι παλαιοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι ἀνεπαύοντο εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, περιπατοῦσιν ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ χρησιμεύουσι τόσοσιν πολὺ ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν κατὰκλειστοὶ εἰς τὴν γῆν καὶ ἄχρηστοι.

N.

— Ναί, εἶπεν ἡ μητέρα, μὲ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου. Ἀλλὰ δὲν κλαίω δι' αὐτό. Κλαίω διὰ κατὶ ἄλλο.

— Διὰ τί κλαῖς; ἠρώτησε πάλιν ὁ Γεώργιος.

— Θὰ σοῦ τὸ εἶπω, διὰ τί κλαίω, εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἀκουσε, ἔχω ἓνα μικρὸν παιδάκι. Καὶ τὸ ἀγαπῶ πολὺ, καὶ φροντίζω νὰ τὸ εὐχαριστήσω μὲ κάθε τι. Ἀλλὰ τὸ παιδάκι δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Δὲν μὲ ἀκούει, καὶ ἂν ἓνα παιδάκι δὲν ἀκούῃ τὴν μητέρα του, θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι τὸ παιδάκι δὲν μὲ ἀγαπᾷ διόλου διόλου, λυποῦμαι πάρα πολὺ. Καὶ διὰ τοῦτο κλαίω.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ μήτηρ παρετήρησε τὸν Γεώργιον μὲ τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς της. Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἐνόησε ποῖον ἦτο τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδάκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του.

Καὶ ἐλυπήθη πάρα πολὺ διότι ἔκαμε τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λυπῆται ἐξ αἰτίας του.

— Μὴ κλαῖς πλέον, καλὴ μου μητέρα, εἶπεν ὁ Γεώργιος κλαίων. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμος καὶ ἡσυχος, καὶ δὲν θὰ κάμω πλέον θόρυβον. Ἀλλὰ, μητέρα μου, ὅταν δὲν

σὲ πονῇ πλέον τὸ κεφάλι σου, εἴμπορῶ νὰ παίζω ἐάν σοῦ εἰπῶ : «Μή !» πρέπει ἀμέσως νὰ ὑπακούσῃς.

— Βεβαιότατα, εἶπεν ἡ μητέρα. Ὅταν δὲν Ὁ Γεώργιος ἔκτοτε ἀκούει πάντοτε τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Ὅλα μου τὰ παιγνιδάκια
Ποῦ μοῦ 'χάρισ' ἡ μαμὰ
Καὶ κουζίνες καὶ πιατάκια
Καὶ περούνια σουβλερὰ
Καὶ καρέκλες καὶ κρεβάτια
Ὅλα 'γίνηκαν κουμάτια!
Καὶ 'ς τὸ δρόμο τὰ πετῶ
Νὰ καὶ 'κεῖνο ! νὰ κι' αὐτό !

Ἐνα μόνον ἔχει μείνη :
Μιὰ Κινέζα γελαστή,
Ποῦ δὲν τρώγει, οὔτε πίνει,
Καὶ τὴν λέγω Τσίγκ-Τσόγκ-Τσί!
Μὲ μικρούλκα ματάκια,
Μὲ κοντὰ χονδρὰ χεράκια
Μ' ἓνα στόμα τόσο δά !
Ποῦ δὲν βγάζει τσιμουδιά !

Ἐχει φορεσιά, μιὰ τρέλλα,
Μὲ μετάξι κεντητή,
Τὴν πλεξίδα μὲ κορδέλα
Εἰς τὴν ἄκρη τῆς δετῆ.
Εἶδατε σεῖς κουκλαν ἄλλην
Ὅπου νάχη τόσα κάλλη
Σὰν αὐτὴ τὴ γελαστὴ
Τὴν μικρούλα Τσίγκ-Τσόγκ-Τσί !

Αὐτὴ μόνον ἔχει μείνη,
Καὶ τρελλὰ τὴν ἀγαπῶ.
Ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ 'κεῖνη.
Μὰ κ' ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ,
Τὴν χαϊδεύω καὶ τὴν ντύνω,
Τὴν κτενίζω καὶ τὴν πλύνω,
Τὴν φυλάγω σὰν καὶ τί
Τὴν μικρούλα Τσίγκ-Τσόγκ-Τσί !

ΦΑΚ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

[Ὁ κ. 'Αλ. Πάλλης γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν φιλολογικῶν ἔργων του ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τραγουδάκια γιὰ παιδιὰ», τεῦχος περιέχον εἴκοσι πέντε ποιήματα διὰ παιδιὰ. Καὶ τὰ εἴκοσι πέντε εἶνε χαριέστατα καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τὰ ὅποια ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἐν Ἑλλάδι παιδικὴ φιλολογία, μεγάλως δὲ τὰ εὐεργετήσῃ τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὁ κ. Πάλλης ἂν καὶ ἄλλα παρόμοια ποιήματά του δημοσιεύσῃ. Τοὺς στίχους αὐτοὺς ὡς ἐν προλόγῳ τοῦ βιβλίου λέγει ὁ ποιητὴς «τοὺς ἔγραψε 'ς τὴν ἀρχὴν γιὰ τὰ παιδιὰ του, τοὺς δημοσιεύει ὁμως μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν καὶ 'ς ἄλλα ἑλληνόπουλα».

Βέβαιοι ὄντες ὅτι μεγάλην θὰ προξενήσωμεν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ὡραίου βιβλίου τὸ κάτωθι τρυφερώτατον ποίημα.]

ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ ΓΑΤΙ

(Ἀπὸ τ' ἀγγλικά)

Πῶς ἤθελα γατὶ κ' ἐγώ
νὰ ἤμουν γεννημένο,
μὲ τὸ φεγγάρι νὰ γυρνῶ,
'ς τὰ δένδρα ν' ἀνεβαίνω !

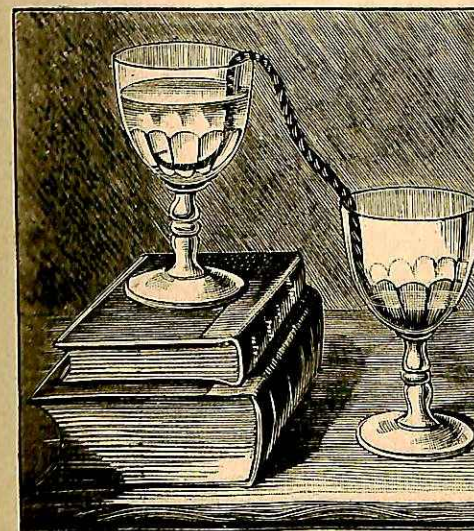
Καὶ ἂν ἤθελα ποτὲ δουλειά,
τὸ τόπι θὰ 'κυλούσα,
καὶ ποντικάκια γιὰ πουλιὰ
θὰ 'τσάκον', ἂν 'πεινοῦσα.

Δὲν θὰ 'χانا χρυσὸν καιρὸ
κάθε στιγμὴ ν' ἀλλάζω,
ἢ νὰ πηγαίνω 'ς τὸ σχολεῖο,
ἢ σπῖτι νὰ διαβάζω.

Ἄν εἶχα πάλι τεμπελιά,
θενὰ 'κουλουριαζόμουν,
καὶ δίχως ἔννοιες 'ς τὴ φωτιά
κοντὰ θὰ 'ζεσταινόμουν.

Μὰ ξέχασα... γιὰ 'δὲς ἐκεῖ !...
ἂν ἤμουν γατάκι,
θὰ ἤμουν τῆς μάννας μου παιδί ;
Γιὰ σκέψου αὐτὸ λιγάκι !

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

— Βλέπετε τὴν εἰκόνα αὐτήν ; — Τὴν βλέπομεν.
— Εὗρετε τί δεικνύει ; Τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου
δύνασθε νὰ μεταφέρετε τὸ ὕδωρ ἐνὸς ποτηρίου εἰς ἄλλο
χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσετε κἄν. Καὶ ἀκούσατε πῶς.

Τοποθετεῖτε ποτήριον ὕδατος ἐπὶ δύο χονδρῶν βιβλίων ὕψους 10—15 ἑκατοστομέτρων καὶ κάτωθεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕτερον κενόν. Κόπτετε κατόπιν λωρίδα τινα ἐριούχου (τσόχας), τὸ ἐμβαπτίζετε πρῶτον ἐντὸς ὕδατος, διὰ νὰ βραχῇ καλῶς, καὶ κατόπιν συνδέετε δι' αὐτοῦ τὰ δύο ποτήρια βυθίζοντες ἐκάτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ ἐντὸς ἐκατέρου τῶν ποτηρίων, ὡς παρατηρεῖτε ἐν τῇ εἰκόνι. Τὸ ὕδωρ μετὰ παρέλευσιν ὥρας μεταγγίζεται εἰς τὸ κάτωθεν εὐρισκόμενον ποτήριον διερχόμενον διὰ τῶν πόρων τοῦ ἐριούχου, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ πείραμά μας ἀντὶ τοῦ σίφωτος τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς.

— Τὸ ἐνόησατε, καλοὶ μου φίλοι ; Πιστεύω. Προτείνατε το λοιπὸν εἰς πρώτην περίστασιν εἰς τοὺς φίλους σας !

ΦΑΚ

ΑΛΛ' ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Ἡ Φρειδερίκος ὁ Μέγας βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἐδείκνυε πάντοτε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν του, πρὸ πάντων δὲ ὑπὲρ τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα τῆς φρουρᾶς του τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καὶ προσωπικῶς ἕνα ἕκαστον.

Ὅσας πρώτης φορὰν ἔβλεπε στρατιώτην τινὰ τῷ ἀπέτεινε ἀμεταβλήτους τὰς τρεῖς αὐτὰς ἐρωτήσεις:

1^{ον}. Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;
2^{ον}. Πόσον ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἔχεις εἰς τὸν στρατόν ;
3^{ον}. Σε εὐχαριστεῖ ὁ στρατιωτικὸς βίος καὶ ὁ μισθὸς ὅπου λαμβάνεις ;

Νέος τις ἀλλοδαπὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε λέξιν Γερμανικῶς, κατετάχθη εἰς τὸν Πρωσσικὸν στρατόν, εἰς τὸ σῶμα τῆς φρουρᾶς τοῦ βασιλέως· ὁ Φρειδερίκος, ὅταν τὸν εἶδε πρώτης φορὰν, τῷ ἀπηύθυνε τὰς τρεῖς συνήθεις ἐρωτήσεις του.

Ὁ στρατιώτης εἶχε μάθῃ τὰς ἀπαντήσεις καθ' ἣν τάξιν ὁ βασιλεὺς συνήθιζε νὰ κάμνῃ πάντοτε τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις του.

Ἀλλὰ παραδόξως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Φρειδερίκος ἤρχισεν ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐρώτησιν :

— Πόσων ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἔχεις εἰς τὸν στρατόν ;
— Εἴκοσι ἐνὸς ἐτῶν, μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ στρα-

τιώτης μὴ ἐννοήσας βεβαίως τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως καὶ ὑποθέτων ὅτι ἦτο ἡ πρώτη.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ πόσων ἐτῶν εἶσαι λοιπόν ; πῶς φαίνεται τόσο πολὺ νέος ;

— Ἐνὸς ἔτους, μεγαλειότατε.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, λέγει ὁ Φρειδερίκος, ἡ σὺ εἶσαι τρελλὸς ἢ ἐγώ.

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, καὶ οἱ δύο, ἀποκρίνεται ὁ στρατιώτης προφέρων μηχανικῶς τὰς ἀπαντήσεις καθ' ἣν σειρὰν τὰς εἶχε μάθῃ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, λέγει ὁ μονάρχης ἐκπληκτος, πρώτης φορὰν ἀκούω ἀπὸ ἑνὸς στρατιώτην νὰ μὲ λέγῃ τρελλόν, τί σημαίνουν οἱ λόγοι σου, κύριε ;

Ὁ ταλαίπωρος στρατιώτης, βλέπων τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως καὶ μὴ ἐννοῶν πῶθεν αὕτη προήρχετο εἶπε, ὁμιλῶν τὴν γλῶσσαν τῆς πατρίδος του αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅτι δὲν ἤξευρε Γερμανικῶς καὶ ὅτι εἶχε ἀποστηθίσῃ μηχανικῶς τὰς τρεῖς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκε.

Ἡ παρενόησις αὕτη διεσκέδασε τὸν βασιλέα· ὁ δὲ στρατιώτης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μάθῃ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν διὰ νὰ μὴ πάθῃ καὶ ἄλλην φορὰν τὰ ἴδια.

ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ὁ κόραξ καταπίνει μεγάλην ποσότητα λευκῶν σκώληκων.

Ὁ ὄρνυξ, ἡ ὄρνυγομήτρα καὶ ἡ πέρδιξ τρώγουσι σκώληκας τῆς γῆς.

Ὁ κοῦκκος καταβροχθίζει τὰς χνουδωτὰς κάμπας, τὰς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ φάγωσι τὰ ἄλλα πτηνά.

Ὁ κόσσυφος καθαρίζει τοὺς κήπους ἀφανίζων τοὺς κοχλίας (σαλιάρχους) καὶ τοὺς λείμακας (γυμνοσαλιάρχους) κατατρώγει δὲ ὅπως καὶ ἡ κίσσα τὰς ἀκρίδας.

Ὁ σχοίνικλος (τὸ σκαιοπούλι) εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς τερηδόνης (τοῦ σαρακιῦ) ἥτις καταστρέφει τὴν ξυλείαν τῶν πλοίων.

Ὁ κορυδαλὸς (ἡ σιταρήθρα, ὁ τσουτσουλιάνος) καταδιώκει τοὺς σκώληκας, τοὺς γρύλλους, τὰς ἀκρίδας, καὶ ὅλα τῶν μυρμηκῶν.

Τὸ στρουθίον (ὁ σπουργίτης) καταβροχθίζει τοὺς λευκοὺς σκώληκας καὶ τὰς μηλολόγθεις (τὰ μαρούδια). Διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς νεοσσούς του συλλαμβάνει καθ' ἡμέραν περὶ τὰ τετρίκοσια ἔντομα !

Ἡ ἀηδὼν ἀφανίζει τοὺς σκώληκας καὶ τὰ ψάτων μυρμηκῶν.

Ἡ χελιδὼν καταναλίσκει ἀμύθητον ἀριθμὸν ἔντομων.

Ὁ μελισσοφάγος παραθέτει εἰς τὴν οἰκογένειάν του καθ' ἡμέραν κάμπας καθ' ἑκατοστίας.

Εἰς κοκκινούρης (εἶδος καρακάξας) συνέλαβεν ἐντὸς δωμάτιου ἑξακοσίας μυίας ἐν μιᾷ ὥρᾳ.

Εἰκὼς σεισοῦραι (σουσουράδες) καθαρίζουσιν ἕνα σιτοβολῶνα κατατρώγουσαι τοὺς τρῶγας (σιταρόψιφες).

Ἡ γλαυκὴ (κουκουβάγια) ἀφανίζει τὰ νυκτόβια ἔντομα.

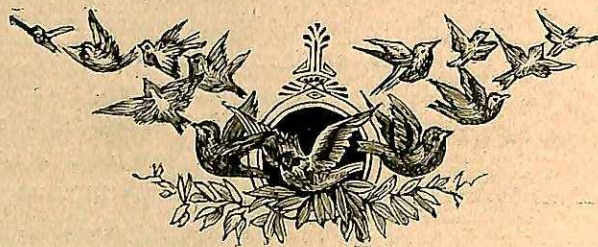
Ἡ κίσσα (καρακάξα) ἀφανίζει τὰ ἔντομα τὰ καταστρέφοντα τὰ δάση.

Ὁ ἐρωδιὸς καταστρέφει τὰς μυίας καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἔντομα, τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦσι τοὺς βοῦς.

Ὁ πελαργὸς τρέφεται δι' ἔρπετων.

Ὁ τριόρχης (εἶδος ἱέρακος) τρώγει εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους τριακοσίους τοὺλάχιστον πορτικὸς καὶ ἀσπάλακας.

Ἀν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπαίτης ἰστάμενος ἔξωθεν τῆς θύρας ζητεῖ ἐλεημοσύνην.

Ὁ μικρὸς Τιμολέων λαμβάνει τεμάχιον ἄρτου καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν ἐπαίτην μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα, κρύπτων ἐπιμελῶς ὀπισθεν τῆς θύρας τὴν ἀριστεράν.

— Διατί, Τιμολέων, προσφέρεις τὸ ψωμὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Διότι ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε, ὅταν κάμνομεν ἐλεημοσύνην νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ τί κάμνει ἡ δεξιὰ.

Ἐστᾷλη ἀπὸ Παναγιώτου Ε. Σάκκη.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀμελοῦς Πέτρου.

Διδάσκαλος. Εἰς τί μᾶς χρησιμεύουν τὰ ὦτα, Πέτρε ;

Πέτρος. Τί χρησιμεύουν εἰς τοὺς ἄλλους δὲν ἔξερω, διότι ὁ πατέρας μου εἶπε νὰ μὴ ἀνακατόνωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ξένων, εἰς ἐμὲ ὅμως εἰξεύρω ὅτι δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε, διότι ἂν ἐχρησίμευαν δὲν θὰ ἐπολεμούσατε εἰς κάθε μάθημα νὰ μοῦ τὰ βγάλατε.

Ἐστᾷλη ἀπὸ τῆς Τρυφόνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ φιλεῖ πολλὰς φορὰς καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην τὴν Μικρὴν Καρδίαν, τὴν ὅποیان κάθε στιγμὴν συλλογίζεται καὶ μὲ κάθε ταχυδρομεῖον περιμένει γράμμα της. — Μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην φιλῶ πολλὰς φορὰς τὸν Γυδ τοῦ Μωργιῖ πού θέλω νὰ μοῦ στείλῃ τίποτα καλλιτέρα αἰνίγματα — τὸν Φοῦθον Ἀπόλλωνα, ὁ ὁποῖος θά μοῦ φιλήσῃ καὶ τὸν Διαβολάκον πού δὲν εὐχαίρησε ἀπὸ τὰς λύσεις νὰ μοῦ γράψῃ — τὸν Ἀσπρο Κόρακα ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ φυλάγεται τώρα ἀπὸ τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ γίνῃ μαύρος κόρακας — τὴν Κλαψοῦ, πού ποτὲ δὲν κλαίει, ὡς μανθάνω — τὸν Νέον Ἡρακλῆ, εἰς τὸν ὁποῖον τόσῃν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν προξενεῖ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὥστε νομίζει ὅτι ἀκούει ὕμνους τῶν οὐρανίων ἀγγέλων ὅταν τὴν ἀναγινώσκει — τὸν Ἡπειρωτικόν Ἀστέρα, ὅστις δὲν παύει νὰ μοῦ συνιστᾷ νέους φίλους — τὸν Διάκτορα Ἑρμῆν, ὃν μετὰ χαρᾶς βλέπω πάλιν μετὰ τῶν φίλων μου. — τὸν ἐπιμελέστατον Τουρκομάχον Τζαβέλα, ὁ ὁποῖος ἀφ’ οὗ του ἔχασε τὸν ἀγαπημένον του ἀδελφὸν ἔχει ἐμὲ εἰς τὴν θέσιν του καὶ μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅσην ἀγάπην ἡγάπα ἔκείνον — τὴν Ἀριάδην Βογιατζόγλου, πού φαίνεται κοριτσάκι μὲ καλαισθησίαν. — τὴν Δούλην Ἑλλάδα, ἥς οἱ στεναγμοὶ μοῦ ραγίζουν τὴν καρδίαν — τὴν Ἀμφιτρίτην, τῆς ὁποίας τὸ γράμμα αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο βασιανὸν σὰν τὰ χελιδόνια πού ἦσαν ζωγραφισμένα ἐπάνω εἰς αὐτὴν — τὸ Σεντενιμέρο Τρυποκάρυδο, τὸ ὁποῖον τόσον ζηρᾷ μοῦ περιγράφει μίαν εἰκόνα πού εἶδε εἰς τὸ πανόραμα ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὴν ἔβλεπα καὶ ἐγώ. — τὸν Κανάρην Φρυδῆν, ὃν εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τοὺς νέους φίλους πού μοῦ ἐσύστησε — τὴν Μαυρομάτῃν τὴν ὅποیان παρακαλῶ νὰ μὴ ἐσχάσῃ νὰ δώσῃ καὶ τὰ ὑπόλοιπα 350 φιλιὰ μου εἰς τὸν Θεμιστοκλέα τὸν ὅταν ἐξεκουρασθῶν τὰ κοραλῆνια χεῖλη της. — τὴν Τρυφόναν, ἥτις μὲ πολλὴν χαριτολογίαν μοῦ διηγεῖται πῶς ἐτρώμαξε μὴ πνιγῶ, ὅταν, μίαν ἡμέραν πού ἐταξίδευε, ἄρπαξε ὁ ἀνεμος ἐν φυλλᾷδιον μου ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς μικροῦ συνταξειδίου της καὶ τὸ ἔριψε εἰς τὴν θάλασσαν.

Κρίμα ! ἔλυπήθηκα πολὺ πού δὲν θὰ ἐκδοθῇ ὁ Πυθαγόρας, Πρῶτος Σωματογύλαξ. Τὴν βελτίωσιν τοῦ φύλου μου μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν βλέπω ὅτι παρετήρησες καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀνεπτυγμένην τὴν καλαισθησίαν φίλοι μου· τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην αἱ προσπάθειαι μου.

Ὅταν μάθῃς καλὰ τὸ βιολοντσέλο, Ἐνδοξε Μιλιτιάδην, νὰ ἔλθῃς ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου νὰ μοῦ κάμῃς μίαν σερενάταν, σὰν τὸν Μπάρμπα Γεώργη μὲ τὴν μπασαβίθλα του εἰς τοὺς «Μυλωνάδες», ἂν τοὺς ἔχῃς ἰδῇ.

Ναι, Ἐνδοξε Ἑλληρ, αἱ λύσεις τῶν Ἀκροστιχίδων θεωροῦνται ὡς ὀρθαί ὅταν αἱ λέξεις, καίτοι δὲν συμφωνοῦσι

μὲ οὐτὰς τὰς ὁποίας ἐγὼ δημοσιεύω, πληροῦσιν ὅμως ἐπίσης ἐπιτυχῶς τοὺς προτεινομένους ὁρους.

Ἰσως εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον, Μέλαρ Ἀετέ.

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Βεετχρόβεν, μοῦ ἀρέσει. Διαγωνισμοὺς θὰ προτείνω πολλοὺς ὅχι ἕνα μόνον, καὶ ἐπὶ διαφόρων θεμάτων. Ἐτοίμασε λοιπὸν τὰς δυνάμεις σου.

Τί καταπληκτικὰ μεταρρυθμίσεις ἔκαμε ὁ Μιχαὴλ Στρογκώφ εἰς τὸ περιοδικόν του ! Δὲν ἐξεδόθη ὁκτὼ κανὲν φύλλον, ἀλλ' ἀδιάφορον· εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴ ἐκδοθῇ καὶ ποτὲ, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνωνται μεταρρυθμίσεις· καὶ πρῶτον δὲν ὀνομάζεται πλέον «Νέα Ἀκρόπολις», ἀλλὰ «Καλλιτεχνικὴ Ἀκρόπολις», δεύτερον εἰς τοὺς συνδρομητὰς μου, λέγει, δίδει τὸ προνόμιον νὰ τὸ λαμβάνουν μόνον μὲ 30 λεπτὰ οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ μὲ 70 οἱ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ· τρίτον (αὐτὸ δὲν τὸ λέγει, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ δυσκολίαν, ὑποθέτω, νὰ τὸ παραδεχθῇ ὁ μικρὸς μου φίλος) πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἀκροπόλεως» χαίρει τὸ προνόμιον νὰ μαντεύῃ τὸ περιεχόμενον τῶν μὴ ἐκδομένων φύλλων αὐτῆς.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ πρῶτον, Ἀσκληπιεῖ.

Καὶ σὺ ἐκ τῶν δύο τὸ δεύτερον, Τερπικέραυνε Ζεῦ.

Στείλ' ἐμοὶ ἄλλας καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δημοσιεύσω, Ἀνδρῆτε Ἑλληρ· οὐτε αὐτὰ δὲν μοῦ ἤρεσαν. Καὶ σὺ, Τροπαιοῦχον Μεσολόγγιον, καὶ σὺ, Κ. Βασαρδάνη.

Ὁ καπνὸς τῆς πρωταπριλιάτικης πυρκαϊᾶς σου, Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη, ἔφθασε μέχρι τοῦ γραφείου μου. Τί φοβερά δυστυχήματα συμβαίνουν ὥστόσο αὐτὴν τὴν ἡμέραν κάθε χρόνον !

Τὸ ψευδώνυμόν σου, Πῖρ — Χό, εἶνε δεκτόν, τὰ παρόντα σου μόνον δὲν εἶνε δεκτὰ διότι δὲν εἶνε δίκαια, ἀφοῦ ἐξυρεῖς πόσον ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι καὶ σὺ.

Μὲ μεγάλα μεγάλα καὶ εὐαγάνιστα γράμματα μοῦ γράφει τὸ Ζιζανάκι τὰ ἑξῆς: «Ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἤρχισα καὶ ἐγὼ πλέον νὰ σὲ ἀναγινώσκω, καὶ τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἐδίδαξα ἦτο περὶ τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Σερβίας. Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του τὸ πρῶτον διάταγμά μου θὰ ἦτο νὰ κλείσουν ὅλα τὰ σχολεῖα, καθὼς καὶ νὰ παρακαλέσω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, καὶ οὕτω νὰ τὴν χαίρωμαι βασιλικά.» Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους ἐγκρίνουν τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐφήρμοξε τὸ Ζιζανάκι ἂν ἦτο βασιλεὺς, ἂς μαζευθοῦν νὰ τὸν ἐκλέξουν βασιλεῖα των. Δὲν ἐσκέπηθ' ὅμως, φαίνεται, τὸ Ζιζανάκι, ὅτι ἂν ἔκλινε τὰ σχολεῖα, δὲν θὰ ἐξεδίδετο πλέον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, διότι τὰ ἐλληνοπούλα ἀφοῦ θὰ ἔμεναν ἀγράμματα δὲν θὰ εἴξευραν νὰ τὴν ἀναγινώσκουν.

ριον πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πλημμυρίς! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βριάν. Διότι εἰς τὴν ἄλλην πλημμυρίδα ἡ θάλασσα εἶχε σκεπάσῃ ὅλον αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ ἂν τώρα με προσθάσῃ, θὰ ἀναγκασθῶ εἴτε νὰ γυρίσω ὀπίσω, εἴτε νὰ καταφύγω εἰς κανένα βράχον, καὶ τότε πλέον καθοῦ γύρευε πότε θὰ φθάσω εἰς τὸ ἀκρωτήριον. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ περάσω τὸ μέρος τοῦτο, πρὶν το σκεπάσῃ ἡ θάλασσα.»

Τὸ γενναῖον παιδίον ἐτάχυνε τὸν δρόμον του. Ποσάκις ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὰ περιπόδιά του, καὶ νὰ βαδίξῃ ἀνυπόδητον ἐντὸς τῶν ὑδάτων μέχρι σχεδὸν τοῦ γόνατος!

Συνήντησε δὲ κατὰ τὴν πορείαν του πλεῖστα ὄσα πτηνὰ, μάλιστα δὲ περιστερὰς, ὅστρεοφάγους, νήσους. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τῶν ὑφάλων καὶ φῶκαι δύο ἢ τρία ζεύγη, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν ἔφοβήθησαν ὅτε διήλθε πλησίον τῶν ὁ Βριάν· ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἦ τοῦλάχιστον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀλιεὺς νὰ τὰς ἐνοχλήσῃ.

Ἦτο ἤδη ὥρα 10 π. μ.

Κατάκοπος, πειναλέος, ἀπεφάσισε νὰ φάγῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβασιν τοῦ ἀκρωτηρίου, ἔχοντος ὕψος τριακοσίων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐκάθισε λοιπὸν ἐπὶ τινος βράχου ὑψηλοῦ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν θάλασσαν, ἣτις ἤρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ξηράν. Μίαν ὥραν βραδύτερον ἂν ἤρχετο ὁ Βριάν, δὲν ἤθελε προσθάσῃ νὰ διαβῇ, διότι θὰ τον ἀπέκλειεν ἡ πλημμυρίς. Τώρα πλέον δὲν τον ἔμελλε, διότι μετὰ μεσημβρίαν θὰ ἀπεσύρετο ἡ θάλασσα καὶ αὐτὸς ἐπιστρέφων θὰ εὑρίσκε το μέρος τοῦτο ἐλεύθερον.

Καλὸν τεμάχιον κρέατος καὶ ὀλίγον βράνδον κατέπαυσαν τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν του. Ἐπειτα δὲ ἀνεπαύθη ὀλίγον. Ἐν ᾧ δὲ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐσκέπτετο πολλὰ πράγματα. Μόνος καὶ μακρὰν τῶν συντρόφων του προσεπάθει νὰ ἀντικρούσῃ ἀπαθῶς τὴν δεινὴν κατάστασιν εἰς τὴν εὑρίσκετο αὐτός καὶ οἱ σύντροφοί του. Εἶχε δὲ ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῇ ὅσον ἡδύνατο ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Συλλογιζόμενος δὲ πῶς ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁ Δόφιαν καὶ τινες ἄλλοι, ἡγανάκει ὅχι δι' ἄλλο,

ἀλλὰ διότι προέβλεπεν ὅτι ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀσυμφωνία τῶν δὲν θὰ εἶχε καλὸν τέλος. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἀντικρούσῃ πάσῃ δυνάμει οἷαν δῆποτε πρότασιν αὐτῶν, δυνάμενην νὰ βλάψῃ ὅλην τὴν συντροφίαν.

Ἐπειτα ἐσκέφθη τὸν μικρὸν ἀδελφόν του τὸν σιωπηλὸν καὶ κατηγῇ Ἰάκωβον. Ἦ κατὰστάσις του αὕτη ἐφόβιζεν αὐτόν. Ὑπώπτευσεν δὲ ὅτι ἐξ ἀπαντος ὁ μικρὸς θὰ εἶχε πράξῃ σφάλμα τι μέγα, ἴσως πρὸ τοῦ ἀπόπλου τῶν. «Δὲν θὰ τον ἀφήσω ἐγώ, ἐψιθύρισε ὁ Βριάν, θὰ τον ἀναγκάσω νὰ μοῦ το μαρτυρήσῃ.»

Μίαν ὅλην ὥραν ὁ Βριάν παρέτεινε τὸν σταθμὸν του διὰ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις. Ἐπειτα δὲ ἡγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει τοὺς πρώτους βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ἀλλ' ἡ ἀνάβασις ἦτο δυσκολωτάτη, διότι οἱ βράχοι, οἵτινες ἦσαν τρόπον τινὰ ἡ κλίμαξ δι' ἣς ἔπρεπε νὰ ἀναβῇ, ἦσαν πολὺ ὑψηλοὶ, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀγωνίας ἔπρεπε νὰ ἀναρριχᾶται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἡγάπα νὰ ἀναρριχᾶται, καὶ εἶχε γυμνασθῇ πολὺ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως, κατάρθωσε μετὰ πολλὰ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου.

Πρώτη του ἐργασία βεβαίως ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰβάλῃ τὸ τηλεσκοπίον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ παρατηρήσῃ πρῶτον μὲν πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἡ χώρα ἦτο πεδινὴ καὶ ἐξετείνετο ὅσον ἔβλεπεν ὁ ὀφθαλμός· μόνον μικροὶ τινες λόφοι ἐφαίνοντό που καὶ που, καὶ δάση χλοερὰ ἐκάλυπτον τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ θὰ εἶχεν ἔκτασιν δέκα περίπου μιλίων. Δὲν ἐφαίνετο δὲ θάλασσα.

Ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ πρὸς πάντα τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος. ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦτο νῆσος ἢ ἡπειρος. Ὅπου δῆποτε ἂν ἦτο νῆσος· θὰ ἦτο πολὺ μεγάλη, τοῦτο μόνον ἡδύνατο νὰ βεβαιώσῃ.

Ἐστράφη ἔπειτα πρὸς δυσμὰς καὶ εἶδε τὴν θάλασσαν στίλβουσιν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὅστις ἤρχιζε νὰ κλίνει πρὸς τὴν δύσιν. Αἰφνης ἀνεφώνησε:

«Πλοῖα! . . . πλοῖα . . .»

Καὶ ἀληθῶς ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς στίλβουσας θαλάσσης τρία μαῦρα σημεῖα εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ μικροτέραν τῶν δεκαπέντε μιλίων.

Ταραχὴ καὶ συγκίνησις μεγάλη κατέλαβε τὸν Βριάν. Ἀρὰ γέ ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν του; Ἄρὰ γέ ἦσαν πράγματι πλοῖα;

Τρέμων ὑπὸ συγκινήσεως ἐκαθάρισε τοὺς φακούς τοῦ τηλεσκοπίου καὶ παρετήρησε πάλιν.

Καλέ, πλοῖα θὰ εἶνε καὶ φαίνονται μόνον τὰ σκάφη τῶν· ἀλλὰ ἰστίαι δὲν διεκρίνοντο. Δὲν διεκρίνετο οὐδὲ καπνός, ὥστε δὲν ἦσαν ἀτμοκίνητα.

Ἀλλὰ καὶ πλοῖα ἂν ἦσαν, ἦσαν τόσον μακρὰν, ὥστε ἂν ἔκαμνε σημεῖα πρὸς αὐτὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τον διακρίνωσι. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲν ἔβλεπον οἱ σύντροφοί του τὰ πλοῖα ταῦτα, ἐνόμισε καλὸν ὁ Βριάν νὰ καταβῇ ὅσον τάχιστα, νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ Σ. Λόγι καὶ νὰ ἀνάψωσι πυρὰν μεγάλην ἐπὶ τῆς παραλίας. Τότε δὲ . . . μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου . . .

Ταῦτα δὲ διανοούμενος ὁ Βριάν ἐξηκολοῦθει παρατηρῶν τὰ τρία σημεῖα. Ἀλλὰ πόσον ἐλυπήθη ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν κινοῦνται!

Τὰ τρία μαῦρα σημεῖα ἦσαν ἀκίνητα!

Παρατηρήσας προσεκτικώτερον ἐβεβαιώθη ὅτι ἦσαν τρία νησύδρια κείμενα πρὸς δυσμὰς τῆς παραλίας, καὶ πλησίον τῶν ὁποίων βεβαίως διήλθε τὸ Σ. Λόγι ὅτε παρεσύρετο ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ἀλλὰ δὲν τα εἶδον τότε οἱ ναυαγοὶ ἕνεκα τῆς πυκνῆς ὁμίχλης.

Φανταζέσθε τὴν λύπην καὶ τὸν δεινὸν ἀπελπισμὸν του!

Ἦτο ὥρα 2 μ. μ. Ἦ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἀποσύρεται, ἀφίνουσα ἐλευθέραν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ὑφάλων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς.

Ὁ Βριάν διενόηθη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον.

Ἀλλὰ πρὶν καταβῇ, ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ τελευταίαν φοράν πρὸς ἀνατολάς. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἶχε κλίνει ὀλίγον πλαγίως, ἴσως ἤθελε δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ σημεῖόν τι τῆς χώρας, ὅπερ πρότερον θὰ διέφυγε τὴν προσοχὴν του.

Δὲν μετενόησεν ὁ Βριάν παρατηρήσας καὶ ἐκ δευτέρου· διότι μακρὰν πολὺ μακρὰν, πέραν καὶ τῆς ἐσχάτης λωρίδος τῆς χλόης, διέκρινε καθαρώτατα γραμμὴν κυανίζουσιν, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἐπὶ πολλὰ μίλλια ἐκτεινόμενην, τῆς ὁποίας τὰ δύο πέρατα ἐξηφανίζοντο ὀπίσθεν τῶν δένδρων.

«Τί νὰ εἶνε;» διενόηθη.

Παρατηρήσας δὲ μετὰ πλειότερας προσοχῆς ἀνεφώνησε: «Θάλασσα! . . . θάλασσα! . . .»

Καὶ τὸ τηλεσκοπίον μικροῦ δεῖν κατέπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα ἐξετείνετο πρὸς ἀνατολάς, οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ὅτι τὰ παιδία ἐναυάγησαν οὐχὶ ἐπὶ ἡπείρου, ἀλλ' ἐπὶ νήσου, καὶ νήσου ἐρήμου καὶ μεμονωμένης ἐπὶ τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, νήσου ἐξ ἧς ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ ἐξέλθωσι! . . .

Πάντες οἱ κίνδυνοι ἐνεφανίσθησαν τότε πρὸ τῆς διανοίας τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου. Τηλικαύτη δὲ λύπη τὸ κατέλαβεν, ὥστε δὲν ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του παλλομένην. Ἀλλ' ὅμως ὅτε συνῆλθεν ὀλίγον, ἐσκέφθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὴν λύπην νὰ τον καταβάλῃ, ὅσον δῆποτε ἀπελπιστικὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ μέλλον! . . .

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Βριάν κατέβη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον πρὸ τῆς 5 μ. μ., ἔνθα τον ἀνέμενον ἐναγωνίως οἱ σύντροφοί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΕΥΖΗΤΗΣΙΣ. — ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Βριάν ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς μεγάλους τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του. Ὅτι δῆλα δὴ πρὸς ἀνατολάς, πέραν τῆς ζώνης τῶν δασῶν διέκρινε καθαρὰ λωρίδα ὕδατος ἐκτεινόμενην ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον. Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι εἶνε θάλασσα. Ὡστε τὸ πλοῖον δυστυχῶς ἐξώκειλεν ἐπὶ νήσου καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἡπείρου.

Ὁ Γόρδων καὶ οἱ λοιποὶ ἤκουσαν μετὰ πολλῆς ταραχῆς τὰς πληροφορίες τοῦ φίλου τῶν, διότι ἐνόησαν πλέον ὅτι ἡ μόνη σωτηρία τὴν ὁποῖαν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐλπίζωσιν, ἦτο ἂν ποτε ἤθελε τύχῃ νὰ διέλθῃ πλοῖόν τι πλησίον τῆς νήσου τῶν! . . .

«Ἀλλὰ μήπως ἡπατήθη ὁ Βριάν; παρετήρησεν ὁ Δόνιφαν.

— Πραγματικῶς, Βριάν, εἶπεν ὁ Κρός, μήπως ἐξέλαβες ὡς θάλασσαν τίποτε . . . τίποτε σύννεφα;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, εἰμαι βεβαίως ὅτι δὲν ἡπατήθην! Εἶδα μίαν λωρίδα θαλάσσης, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε καμπύλην γραμμὴν.

— Καὶ εἰς πόσῃ ἀπόστασιν ἐπάνω κάτω; . . ἠρώτησεν ὁ Οὐίλλοξ.

— Ἐξ περίπου μίλλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον.

— Καὶ πέρα πέρα δὲν ἐφαίνοντο τίποτε ὄρη; ἠρώτησεν ὁ Οὐέπ.

— «Ὁχι!... ὄχι!... ὅλον καὶ οὐρανός!»

Τόσον ὀριστικῶς ὠμίλει ὁ Βριάν, ὥστε δὲν ἦτο καὶ λογικὸν νὰ ἐπιμείνωσι πλέον ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν λόγων του.

Ἄλλ' ὁ Δόνιφαν κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπιμένων εἰς τὴν γνώμην του καὶ ἀντικρούων τὸν Βριάν, εἶπε:

«Σεῖς λέγετε ὅτι θέλετε, ἐγὼ ὅμως σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἡπατήθη ὁ Βριάν, καὶ ἂν δὲν βεβαιωθῶμεν μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια...

— Αὐτὸ βέβαια θὰ γίνη, εἶπεν ὁ Γόρδων, διὰ νὰ εἰδεύωμεν τί μας γίνεται.

— Καὶ ἐγὼ προσθέτω ὅτι πρέπει τώρα εὐθὺς νὰ γίνη, διὰ νὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν πολυτιμον, εἶπεν ὁ Βάξτερ, διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας ἂν τύχη καὶ δὲν εἴνε νῆσος, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ χειμὼν.

— Εὐθὺς ἀπὸ αὔριον, καιροῦ ἐπιτρέποντος, εἶπεν ὁ Γόρδων, θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐκδρομὴν, ἢ ὅποια θὰ διαρκέσῃ πολλὰς ἡμέρας βέβαια. Λέγω δὲ καιροῦ ἐπιτρέποντος, διότι δὲν εἴνε φρόνιμον νὰ κινδυνεύσωμεν εἰς τὰ πυκνὰ αὐτὰ δάση μὲ κακὸν καιρὸν.

— Συμφωνῶ, Γόρδων, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἀφ' οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀντίθετον ἀκτὴν τῆς νήσου...

— Ἄν εἴνε νῆσος!... ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν, ὁ πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος τῷ Βριάν. Καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἴνε! ἀνεφώνησε ὁ Βριάν μετ' ἀγανακτικῆς χειρονομίᾳ. Δὲν ἡπατήθη!... Εἶδα καθαρά τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος!... Ἀγαπᾷ ὁ Δόνιφαν νὰ με ἀντικρούῃ πάντοτε κατὰ τὴν συνήθειάν του!...

— Καὶ μήπως σὺ εἶσαι ἀλάνθαστος:

— «Ὁχι, δὲν λέγω ὅτι εἰμαι· ἀλλὰ τώρα θὰ ἰδῇτε ἂν ἐγὼ ἔχω λάθος. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ ἐξετάσω αὐτὴν τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν θέλῃ νὰ με συνοδεύσῃ καὶ ὁ Δόνιφαν...

— Βεβαιότατα θὰ σε συνοδεύσω... εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Καὶ ἡμεῖς! ἀνεφώνησαν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐκ τῶν μεγάλων.

— Καλὰ... καλὰ... ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων, ὡς μὴ τρέχωμεν, καλοὶ μου σύντροφοι!

καλοὶ μου σύντροφοι, ἂν εἴμεθα παιδιὰ, ὡς προσπαθήσωμεν νὰ φερώμεθα ὡς ἄνδρες. Ἡ κατὰστασίς μας εἴνε δεινὴ, καὶ μία μας ἀπειρυσκεψία εἰμπορεῖ νὰ τὴν κέρῃ ἔτι δεινότεραν. «Ὁχι, δὲν εἴνε φρόνιμον νὰ κινδυνεύσωμεν ὅλοι μέσσα εἰς αὐτὰ τὰ δάση. Πρῶτον μὲν οἱ μικροὶ δὲν θὰ εἰμπορέσουν νὰ μας ἀκολουθήσουν, καὶ πῶς θὰ τοὺς ἀφήσωμεν μόνους εἰς τὸ πλοῖον; Λοιπὸν ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βριάν ὡς ὑπάγουν καὶ ὡς τοὺς ἀκολουθήσουν ἄλλοι δύο...

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Καὶ ἐγὼ! εἶπεν ὁ Σέρβης.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀρκοῦν τέσσαρες. Καὶ ἂν τυχὸν ἀργήσετε νὰ ἐπανεέλθετε, εἰμποροῦν τινες ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἔλθουν εἰς συνάντησίν σας, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ μείνουν εἰς τὸ πλοῖον. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐδῶ εἴνε τὸ κατάλυμά μας, ἡ κατοικία μας, ἡ ἐστία μας, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν πρὶν βεβαιωθῶμεν ὅτι πατοῦμεν ἐπὶ ἡπείρου.

— Ἐπὶ νήσου πατοῦμεν! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Σὰς το διαβεβαιῶ διὰ τελευταίαν φοράν!...

— Θὰ το ἰδοῦμεν! ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν. Ἄλλ' ἡ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη, διότι τὴν ἐπιούσαν ἤρχισε βροχὴ διαρκέσασα δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας μετὰ σφοδρῶν ἀνέμων καὶ ταραχῆς πολλῆς. Κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον δὲ τοῦτο διάστημα οἱ παῖδες δὲν ἐκάθηντο ἀργοί. Περιορισμένοι ἐντὸς τοῦ πλοίου, κατεγίνοντο εἰς διάφορους ἐπισκευὰς αὐτοῦ, διότι εἶχε πάθῃ πολλὰς βλάβας ἐνεκα τῶν τρικυμιῶν. Τὸ κατάστρωμα εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἡ βροχὴ εἰσέδυε διὰ τῶν σχισμᾶδων. Ὡστε ἦτο ἀνάγκη νὰ τὰς φράσσῃ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ὅθεν οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ὤφειλον νὰ ἀναζητήσωσι καὶ ἀνεύρωσιν ἄλλοῦ κατοικίαν ἀσφαλτέραν. Διότι, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἤθελον μετοικίῃ πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς χώρας, τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, πρὶν παρέλθωσιν ἐξ τοῦλάχιστον μῆνες· ἀλλ' ἄρα γε τὸ πλοῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ ἕως τότε; Ποῦ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσωσι τόπον πρὸς νέαν κατοικίαν; Βεβαίως εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς, τὸ ὁποῖον δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τῶν θαλασσιῶν ἀνέμων. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐρευνᾶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ οἰκοδομήσωσι κατοικίαν εὐρύχωρον καὶ κατὰλληλον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔτυχε νὰ κοπάσῃ ἐπὶ τινὰς ὥρας ὁ ἄνεμος καὶ ἡ τρικυμία· τότε δὲ ὁ μὲν Δόνιφαν ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ ἐξήρχοντο εἰς κυνήγιον περιστερῶν, τὰς ὁποίας ὁ Μόκος προσεπάθει νὰ μαγειρεύῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, ὁ δὲ Ἰάρνετ, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Κρός, παραλαμβάνοντες καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς ὁποίους συνώδευεν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἰάκωβος κατὰ παρακίνησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, κατεγίνοντο εἰς τὴν ἀλιεῖαν.

Τὴν 27 Μαρτίου συνέβη τι ἀστείον. Μετὰ μεσημβρίαν εἶχε παύσῃ ἡ βροχὴ, καὶ οἱ μικροὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸ ποτάμιον μετὰ τῶν ἀλιευτικῶν ὄπλων των.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἤκουσθησαν κραυγαὶ — κραυγαὶ χαρᾶς, ἐννοεῖται — καὶ ὅμως ἐπεκαλοῦντο βοήθειαν.

Τὰ παιδιὰ γελῶντα καὶ καγχαζόντα ἐκραύγαζον:

«Τρέξετε, παιδιὰ, βοήθεια! τρέξετε!»

Ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Μόκος, ἐν ᾧ εἰργάζοντο ἐν τῷ πλοίῳ, ὡς ἤκουσαν τὰς κραυγὰς, διέκοψαν τὴν ἐργασίαν των καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤκούοντο αἱ κραυγαί.

Τὸ μεταξύ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ποταμίου διάστημα ἦτο ἐξακοσίων περίπου βημάτων.

«Τρέξετε!... τρέξετε!...» ἐκραύγαζεν ὁ Γέγκινς.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῇτε τὸν Κοστάρ καὶ τὸ ἄλογό του! ἔλεγεν ὁ Ἰβερσον.

— Τρέξε! τρέξε, Βριάν, τρέξε καὶ θά μας φύγῃ ἐκραύγαζεν ὁ Γέγκινς.

— Φθάνει!... φθάνει!... κατεβάσατέ με!... Φοβοῦμαι!... ἀνεκραύγαζεν ὁ Κοστάρ χειρονομίᾳ μετ' ἀγωνίας.

— Ντέ!... ντέ!... ἀνεφώνει ὁ Δόλγης καθήμενος καὶ αὐτὸς πλησίον τοῦ Κοστάρ ἐπὶ ὄγκου τινὸς κινουμένου. Ὁ ὄγκος οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ χελώνη τεραστία τὸ μέγεθος, ἐξ ἐκείνων αἵτινες εὐρίσκονται συχνάκις κοι-

μώμεναι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τὴν ἐπρόφθασαν ἐξω ἐπὶ τῆς ἄμμου, σπεύδουσιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στοιχειὸν τῆς, εἰς τὴν θάλασσαν.

Μάτην τὰ παιδιὰ προσεπάθησαν νὰ κρατήσωσι τὸ ῥωμαλέον ζῶον· εἶχον διαπεράσῃ

«ΚΑΤΕΓΙΝΟΝΤΟ Εἰς τὴν ἀλιεῖαν»

σχοινίον περὶ τὴν κεφαλὴν του, ἥτις ἦτο ἐξω τοῦ ὀστράκου. Ἀλλ' ἡ χελώνη ἐξηκολούθει πορευομένη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ παρασύρουσα τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μάτην προσεπάθου νὰ τὴν κρατήσωσι,

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ